

НОРА РОБЪРТС ГОЛА В СМЪРТТА

Част 1 от „В смъртта“

Превод от английски: Емилия Николова, 1996

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Събуди се по тъмно. През процепите на щорите се прокрадваше избледняващият утринен здрач и хвърляше коси тъмни ивици върху леглото. Испита усещането, че се събужда в килия.

За миг, докато се отърсваше от съня, остана да лежи там трепереща, впримчена. След десет години служба в полицията Ив все още сънуваше.

Преди шест часа бе убила един мъж и бе наблюдавала как смъртта пропълзва в очите му. Не за пръв път извършваше убийство, нито го сънуваше за пръв път. Научила се бе да действа решително и да отговаря за последствията.

Но всъщност детето не ѝ даваше покой. Детето, което не бе успяла да спаси, защото не пристигна навреме. Детето, чиито писъци отекваха в съня ѝ, примесени с нейните.

Цялото в кръв, мислеше си Ив, докато бършеше с ръце потта от лицето си. Такова малко момиченце, а толкова много кръв. Но тя знаеше, че трябва да престане да мисли за това.

Според стандартната процедура в отдела, Ив трябваше да прекара сутринта в залата за проверка. Всеки полицай, който беше стрелял с оръжието си и това бе довело до отнемане на човешки живот, задължително преминаваше през проверка на емоционалното и психичното състояние, преди отново да поеме задълженията си. Ив не гледаше сериозно на тези тестове.

Щеше да ги преработи, както бе правила и по-рано.

Щом се надигна, лампите по тавана автоматично промениха ъгъла си и осветиха пътя ѝ към банята. Тя трепна, когато видя отражението си. Очите ѝ — подпухнали от недоспиване, а кожата — бледа, почти като на труповете, които бе оставила на съдебните лекари.

Спря да мисли за това и влезе под душа, прозявайки се.

— Пълен капацитет, температура трийсет и осем градуса — каза тя, премести се и струята плисна право в лицето ѝ.

Парата я обгърна и докато премисляше събитията от изминалата нощ, апатично се покри с пяна. Трябваше да се яви в залата за проверка чак в девет часа и през следващите три часа щеше да се успокои и напълно да заличи съня от съзнанието си.

Машината често долавяше и най-незначителните съмнения, дори следи от разкажание, а това означаваше, че ще последва втори, и то по-напрегнат, тест с машините и работещите с тях техници.

Ив нямаше намерение да се откъсва от работата си за повече от двацет и четири часа.

Навлече една домашна роба, влезе в кухнята и програмира автоготвача за кафе — черно, и филийка — леко препечена. През прозореца проникваше силното бучене на въздушните транспортни средства, които пренасяха ранните пътници до офисите, а тези от нощната смяна — у дома. Беше харесала този апартамент още преди години, защото се намираше на място със силно натоварено въздушно и наземно движение, а пък тя обичаше шума и тълпите. Прозя се още веднъж, погледна през прозореца и проследи с очи гърмящия полет на един поостарял еърбъс, натоварен с хора, които нямаха късмета да работят в центъра или на собствените си компютри, чрез които обслужваха работните си места.

Извика „Ню Йорк Таймс“ на екрана и прехвърли заглавията, докато синтетичният кофеин мобилизираше организма ѝ. Автоготвачът бе прегорил отново филията ѝ, но тя все пак я изяде, с неясната мисъл, че трябва да поръча резервна част за машината.

Мръщеше се над една статия относно масовата забрана на дроидни кокер шпаньоли, когато се появи съобщение за повикване. Ив превключи в режим на връзка и на екрана цъфна лицето на шефа ѝ.

— Шефе.

— Лейтенант — кимна ѝ той енергично и изгледа все още мократа ѝ коса и сънениия ѝ поглед. — Инцидент на Двацет и седма улица, Западен Бродуей, осемнайсети етаж. Назначена си да водиш разследването.

Ив повдигна вежди.

— Трябва да се явя в залата за проверка. В двацет и два часа и трийсет и пет минути ликвидирах субект.

— Проверката е отложена — каза той без повече обяснения. — Вземи си полицейската значка и оръжието на път за инцидента.

Разследването е „Код пет“, лейтенант.

— Да, сър. — Лицето му изчезна точно когато тя се отдръпна от екрана. „Код пет“ означаваше, че ще докладва директно на командира си и няма да има неразпечатани междуведомствени доклади, както и никакво сътрудничество с пресата.

С една дума, това означаваше, че тя ще работи самостоятелно.

Бродуей беше шумен и многолюден — едно празненство, на което буйните гости никога не свършваха. Уличният, пешеходният и въздушният трафик бяха отворителни и задръстваха въздуха с тела и превозни средства. В отдавна отминалите дни, когато ходеше с униформа, тя си спомняше, че той бе притегателен център за отрепки и тълпи от туристи, така погълнати от шоуто, че не се сещаха да освободят пътя.

И в този ранен час от количките за храна, които предлагаха всичко — от оризена юфка до хотдог със соя за несекващите тълпи — се вдигаше пара. Ив мина покрай един шумен търговец край обвития в пара грил, а той вдигна среден пръст, за да я поздрави.

Ив паркира, заобиколи някакъв мъж, вонящ по-силно и от бутилката си бира, и стъпи на тротоара. Най-напред огледа сградата — петдесет етажа блестящ метал, които се издигаха към небето, сякаш изсечени с нож. Преди да стигне вратата, получи две предложения за секс.

Не се изненада, тъй като тази част на Бродуей, заключена между пет пресечки, се наричаше „Алеята на проститутките“. Ив показва значката си на униформения служител, който пазеше на входа.

— Лейтенант Далас.

— Да, сър. — Той натисна официалния електронен печат върху вратата, поставен, за да отстрани любопитните, а после я поведе към асансьорите.

— Осемнайсети етаж — каза той, когато вратите се затвориха зад тях със свистене.

— Разкажете ми каквото знаете. — Ив включи записващото устройство и зачака.

— Не бях пръв на местопрестъплението, лейтенант. Каквото се е случило на горния етаж, стои непокътнато. Вътре ви чака един колега. В осемнайсет нула три има убийство и по него се работи по „Код пет“.

— Кой съобщи за убийството?

— Не разполагам с информация.

Когато вратата на асансьора се отвори, той остана вътре. Ив излезе и се озова сама в тесен коридор и камерите за сигурност се наведоха към нея. Краката ѝ стъпваха почти безшумно върху износения мъх на килима, докато се приближаваше към 1803. Без да обръща внимание на указателната табелка, извести за своето присъствие, като задържа значката си до нивото на очите за камерата зад шпионката и вратата се отвори.

— Далас.

— Фийни. — Тя се усмихна, доволна, че вижда познато лице. Райън Фийни беше стар приятел и бивш партньор, който бе заменил улицата с бюро и висок пост в отдела за електронно разследване. — Значи в днешно време изпращат спецове по компютри.

— Искаха хем фуражка от върховете, хем най-доброто. — Устните му се извиха и по широкото, набраздено лице се появи усмивка, но погледът му остана мрачен. Беше дребен, набит мъж с къси мускулести ръце и тъмноруса коса. — Изглеждаш уморена.

— Изкарах ужасна нощ.

— Подочух нещо. — Той ѝ предложи един захаросан орех от плика, който обикновено носеше, като същевременно се помъчи да прецени дали е готова за гледката, която я очакваше в съседната стая.

За ранга си тя бе млада, едва на трийсет, с големи кафяви очи, които никога не бяха имали възможността да бъдат наивни. Светлокестенявата ѝ коса беше подрязана късо — по-скоро за удобство, отколкото за стил — но подхождаше на триъгълното ѝ лице с изпъкнали скули и малка трапчинка на брадичката.

Беше висока, стройна и изглеждаше доста слаба, но Фийни знаеше, че под кожения жакет се крият здрави мускули. Беше умна и добродушна.

— Този случай е много деликатен, Далас.

— Разбрах. Коя е жертвата?

— Шарън Деблас, внучка на сенатора Деблас.

И двете имена не означаваха нищо за нея.

— Политиката не е моята стихия, Фийни.

— Сенаторът е от Вирджиния, крайнодесен, от заможна фамилия. Преди няколко години внучката направила остър завой наляво, преместила се в Ню Йорк и станала лицензирана компаньонка.

— С други думи, проститутка. — Далас огледа апартамента, обзаведен в подчертано модерен стил — стъкло и хром, на стените холограми с автограф, закътан бар в предизвикателно червено. Върху широкия екран на настроението зад бара се преливаха форми и цветове в хладни пастелни тонове.

Спретната като девица, помисли си Ив, и студена като развратница.

— Нищо чудно, изборът на жилище го подсказва.

— Поради политическия момент положението е малко по-деликатно. Жертвата е на двайсет и четири години, от бялата раса.

Ив само повдигна вежди.

— Как е умряла?

— Това е другият проблем. Искам сама да разбереш.

Докато прекосяваха стаята, и двамата извадиха по един флакон и напръскаха ръцете си отгоре и отдолу, за да ги покрият с плътен слой. На прага Ив напръска и подметките на ботушите си, за да не полепват по тях влакна, косми или дребни боклуци.

Ив вече беше много внимателна. При нормални обстоятелства щеше да има още двама следователи на местопрестъплението, с устройства, записващи звука и картината. Юристите щяха да чакат с обичайното си нетърпение да претърсят наоколо.

Фактът, че само Фийни е бил назначен с нея, означаваше, че трябва да се действа много предпазливо.

— Камери за сигурност във фойето, асансьора и коридорите — отбеляза Ив.

— Вече маркирах дисковете. — Фийни отвори вратата на спалнята и я пусна да влезе първа.

Гледката не беше приятна. В съзнанието на Ив смъртта рядко бе спокойно религиозно преживяване. Тя беше ужасният край, който не правеше разлика между светец и грешник. Но това тук бе потресаващо, сякаш сцената умишлено е била нагласена с цел да шокира.

Леглото беше огромно, застлано с нещо, което по всяка вероятност бяха истински сатенени чаршафи с цвят на зрели праскови. Малки приглушени светлини осветяваха средата, където голата жена бе потънала в нежната извивка на люлеещия се дюшек.

Дюшекът се поклащаше неприлично с плавни, пробягващи като вълни движения в ритъма на програмирана музика, която тихо се носеше откъм панела, отделящ леглото от стената.

Така както бе застинала, тя бе красива — изваяно лице, обрамчено от разбъркана червена коса с огнени отблясъци, смарагдови очи, виращи се със стъклен блясък в покрития с огледала таван, дълги, млечнобели крайници, които, нежно полюшвани от движенията на леглото, извикваха в съзнанието образи от „Лебедово езеро“.

Но те не бяха нагласени така, че да се подчертае красотата им, а бяха разтворени неприлично и тялото на мъртвата жена оформяше един хиксообразен център на смъртта върху леглото.

Имаше дупка в челото, в гърдите и трета, която зееше ужасяващо между разтворените ѝ бедра. Лъскавите чаршафи бяха опръскани с кръв, виждаше се и цяла локва, както и засъхнали капки и петна.

Кървави пръски имаше и по лакираните стени — като рисунки на смъртта, надраскани от някое зло дете.

Толкова много кръв не се виждаше всеки ден, а и миналата вечер ѝ бе дошла в повече, затова не успя да възприеме сцената така хладнокръвно, както ѝ се искаше.

Преглътна с мъка и се помъчи да изличи натрапчиво появяващия се образ на малкото дете.

— Направи ли видеозапис?

— Да.

— Тогава изключи това проклето нещо. — Тя си отдъхна, когато Фийни намери бутоните и спря музиката. Леглото забави движенията си и престана да се люлее. — Раните — промърмори Ив и пристъпи, за да ги изследва отблизо. — Прекалено чисти са за нож, но плътта е твърде разкъсана, за да са от лазер. — И изведнъж се сети — старите учебни филми, старите филми на видеото, старата порочност.

— За бога, Фийни, тези рани приличат на рани от куршум.

Фийни бръкна в джоба си и извади запечатан плик.

— Който го е направил, е оставил и сувенир. — Той подаде плика на Ив. — Антика като тази вероятно върви по осем-десет хиляди за законна колекция и два пъти по толкова на черния пазар.

Ив гледаше като хипнотизирана и въртеше в ръката си запечатания револвер.

— Тежък е — каза тя като че на себе си. — И голям.

— Калибър трийсет и осем — поясни Фийни. — Първият, който виждам на живо, а не в музей. Този е „Смит енд Уесън“, модел десет, синя стомана. — Той го погледна с възхищение. — Истинско класическо парче, използван е като стандартен полицейски пистолет в края на двайсети век. Спрели са го от производство около двайсет и втора — двайсет и трета година, когато е гласувана забраната за използване на огнестрелни оръжия.

— Ти си паметта на историята. — Това обясняваше и причината, поради която беше с нея. — Изглежда нов. — Тя помириса през торбичката и долови мирис на масло и барут. — Някой се е отнасял много грижливо към него. Стомана, изстреляна в плътта — рече тя и върна плика на Фийни. — Грозна смърт. За десетгодишната си служба в отдела за първи път виждам подобно нещо.

— А аз за втори. Преди около петнайсет години в югоизточната част на града на едно парти някакъв мъж беше прострелял пет души с двайсет и две калибров, преди да разбере, че не е играчка. Страхотна гледка.

— Игри и забавления — измърмори Ив. — Ще проверим колекционерите, трябва да открием колко души притежават нещо подобно. Някой може да е съобщил за кражба.

— Възможно.

— Но по-вероятно да е купен на черния пазар. — Ив отново хвърли поглед към тялото. — Ако е в бизнеса от няколко години, би трябвало да има дискове, сведения за клиентите, списък с имената им. — Тя се намръщи. — Но тъй като работим по „Код пет“, сама ще трябва да направя проверката. Това не е обикновено сексуално престъпление — въздъхна тя — и който го е извършил, се е постарал. Античното оръжие, самите рани сякаш са правени с линия по дължината на тялото, светлините, позата. Кой се е обадил да съобщи?

— Убиецът. — Фийни изчака, докато тя вдигне поглед към него. — От тук. Обадил се в участъка. Виждаш ли как светлината от леглото е насочена в лицето ѝ? Единствено то се вижда. Само видеозапис, никакъв звук.

— Голям майстор — въздъхна Ив. — Хитър, арогантен и самоуверен мръсник. Най-напред се люби с нея, обзалагам се, че е така, а после става и стреля. — Тя вдигна ръка и прицелвайки се, започна да брои: — Едно, две, три.

— Извършено е хладнокръвно — промърмори Фийни.

— Той е хладнокръвен. След това оправя чаршафите. Виждаш ли как добре са опънати? Нагласява я, разтваря краката и ръцете ѝ, та у никого да не остане съмнение как си е изкарвала хляба. Прави го внимателно, изчислява всичко така, че да е разположена перфектно — в центъра на леглото, ръцете и краката разтворени под еднакъв ъгъл. Не изключва движението на леглото, защото това е част от шоуто. Остава оръжието, тъй като държи веднага да разберем, че не е обикновен човек, а човек с его. Не иска да губи време, докато тялото бъде открито случайно. Исква го сега. Удовлетворение на мига.

— Тя е имала разрешително за работа както с мъже, така и с жени — изтъкна Фийни, но Ив поклати глава.

— Това не е извършено от жена. Една жена не би я оставила така, че да изглежда едновременно и красива, и вулгарна. Не, мисля, че не е жена. Нека да видим какво можем да открием. Погледна ли в компютъра ѝ?

— Не. Този случай е твой, Далас. Възложено ми е само да помагам.

— Виж дали можеш да получиш достъп до файловете с клиентите ѝ. — Ив отиде до тоалетката и започна внимателно да проверява из чекмеджетата.

Вкус към скъпото, помисли си тя. Имаше няколко неща от истинска коприна, от онази, която по никакъв начин не може да бъде сбъркана. Парфюмът върху тоалетката беше първокласен, а след като го помириша, установи, че ухае на скъпо платена любов.

Чекмеджетата бяха педантично подредени, бельото — сгънато старателно, пуловерите — наредени по цвят и материя. Същото беше и в гардероба.

Очевидно жертвата се е отнасяла с любов към дрехите, имала е вкус към най-доброто и е била грижлива към онова, което е притежавала.

А беше умряла гола.

— Водила си е добри записки — провикна се Фийни. — Всичко е тук. Списъкът с клиентите ѝ, срещите — включително задължителните месечни здравни изследвания и седмичното посещение в козметичния салон. Използвала е клиниката „Трайдънт“ за първото и „Парадайс“ за второто.

— И двете се славят като отлични заведения — всяко в своята област. Една моя приятелка спестява цяла година, за да отиде в „Парадайс“. Всякакви ги има.

— Сестрата на жена ми отиде там за двайсет и петия си рожден ден. Това ѝ струваше горе-долу колкото сватбата на детето ми. Ей, намерих списъка с адресите.

— Добре. Сега изкопирай всичко! — Когато той подсвирна тихичко, тя се обърна и хвърли поглед през рамо към малкото компютърно тефтерче с позлатени краища. — Какво има?

— Има имена на много влиятелни личности. От политиката и шоубизнеса — пари, пари, пари. Интересно, нашето момиче има частния номер на Рурк.

— Кой Рурк?

— Само Рурк, доколкото ми е известно. Там се въртят големи пари. Той е от онези, дето лайно да пипнат, на златни кюлчета става. Време е да започнеш да четеш и нещо друго, освен спортната страница, Далас.

— Глупости говориш. Аз изчитам всички заглавия.

— Рурк е винаги на първа страница — обясни ѝ Фийни търпеливо. — Той притежава една от най-прекрасните художествени колекции в света. Предмети на изкуството и антики — продължи той, а Ив зацъка с език и се обърна към него. — Освен това притежава лиценз за колекциониране на оръжие, а мълвата твърди, че знае и как да го използва.

— Ще трябва да се срещна с него.

— Трябва да си голяма късметлийка, за да припариш на километър от него.

— Че аз съм си късметлийка. — Ив отиде до тялото и пхна ръка под чаршафите.

— Човекът има влиятелни приятели, Далас. Дори клюката да го свързва с това, не можеш да предприемеш каквото и да било, ако не разполагаш с нещо сигурно.

— Фийни, знаеш, че няма смисъл да ми ги говориш тия. — Но тъкмо да се усмихне, пръстите ѝ усетиха нещо между студената плът и напоените с кръв чаршафи. — Под нея има нещо. — Ив повдигна внимателно едното рамо и пръстите ѝ заопипваха по-свободно.

— Плик — промърмори тя. — Запечатан. — Отвори го, бръсна едно петно от кръв, докато успя да прочете:

„ПЪРВАТА ОТ ШЕСТТЕ“

— Изглежда е писано на ръка — каза тя на Фийни и протегна листа към него. — Нашият човек е повече от хитър, повече от арогантен. А и не е приключил още.

До края на деня Ив свърши онова, което обикновено бе работа на редовите полицаи. Лично проведе интервюта със съседите на жертвата, записа свидетелските им показания и впечатления.

Докато се моташе из града, успя да изяде един сандвич. След прекараната на крак нощ и последвалата я лудешка сутрин нищо чудно, че регистраторката в „Парадайс“ я изгледа като извадена от боклукчийска кофа.

В приемната на най-люксовия фитнес салон в града, под звуците на лека музика и разцъфнали палми, се лееха водопади. На клиентите, изтегнати в удобни столове и канапета, им сервираха истинско кафе и газирана вода или шампанско в елегантни чаши. Слушалки и дискове със съдържанието на последните модни списания се раздаваха при поискване.

Регистраторката имаше великолепен бюст — доказателство за възможностите, които салонът предлагаше за извайване на съвършени фигури. Беше облечена в къса, тясна рокля в червено — цвета на салона — а смолисточерната ѝ коса бе вдигната в прическа, която имитираше навити на кълбо змии.

Ив се отпусна и въздъхна блажено.

— Съжалявам — каза жената с леко променен глас, безстрастен като образа на компютъра. — Обслужваме само след записване.

— Не се безпокойте. — Ив се усмихна и почти съжали, че прекършва тази надменност. Почти. — Това може би ще мине за записан час. — И тя протегна полицейската си значка. — Кой работи с Шарън Деблас?

Ужасените очи на регистраторката обиколиха чакалнята.

— Нуждите на нашите клиенти са строго поверителни.

— Убедена съм, че е така. — Като се забавляваше, Ив се наведе съучастнически към извития във формата на дъга плот. — Мога да говоря любезно и тихо, както сега, и да се разберем бързо, нали, Денис? — И тя хвърли поглед към малката табелка с името върху гърдите на жената. — Мога обаче и да повиша тон, така че всички да разберат. Ако първото предложение ти харесва повече, отведи ме в някоя тиха стая, където няма да безпокоим клиентите, и ми изпрати козметика на Шарън Деблас. Или както там го наричат.

— Консултант — каза Денис тихо. — Последвайте ме, ако обичате.

— С удоволствие.

Това беше самата истина.

Като изключим филмите и видеото, Ив никога не беше виждала на живо такова нещо. Килимът беше като червен пух, който гали ходилата ти. От тавана висяха кристални полилеи и разливаха светлина. Въздухът ухаеше на цветя и разглезена плът.

Въобще не можеше да си представи как прекарва тук часове в масажи и разтривки, но ако трябваше да пропилее толкова време за суетата си, очевидно това беше мястото да го направи.

Регистраторката я заведе в малка стая, където върху едната стена се открояваше холограма на лятна поляна. От тихия звук на птича песен и лекия бриз въздухът изглеждаше свеж и уханен.

— Ще ви помоля да почакаете тук.

— Разбира се. — След като вратата се затвори, Ив с въздишка на примирение се отпусна в дебело тапициран стол. Щом се настани, на монитора до нея се появи лице с приятелско изражение, което можеше да принадлежи единствено на някой дроид, и се разтегна в усмивка.

— Добър ден. Добре дошли в „Парадайс“. Нуждите на вашата красота и вашето спокойствие са нашите единствени задължения. Бихте ли желали да се подкрепите с нещо, докато чакате личния си консултант?

— Разбира се. Кафе, черно кафе.

— Добре. Какъв сорт предпочитате? Натиснете „С“ на клавиатурата пред вас, за да разгледате списъка с възможностите, които предлагаме.

Ив сдържа усмивката си и изпълни инструкциите. Следващите две минути прекара в размисъл върху възможностите, а накрая стесни

избора си между „Френска Ривиера“ и „Карибска сметана“.

Докато се колебаеше, вратата отново се отвори. Примирена, тя стана и се изправи лице в лице с едно натруфено плашило. Розова риза и тъмносини памучни панталони. Косата му падаше свободно назад и откриваше болезнено слабо лице, което хармонираше с нюанса на панталоните му. Подаде ръка на Ив, леко я стисна и се вгледа в нея с нежен и плах поглед.

— Ужасно съжалявам, полицай. Много съм смутен.

— Искам информация за Шарън Деблас. — Ив отново извади значката си и му я поднесе, за да я разгледа внимателно.

— Да, да, лейтенант Далас. Добре ви разбрах. Трябва да знаете, разбира се, че данните за нашите клиенти са строго поверителни. „Парадайс“ има репутация на дискретно място с отлично качество на предлаганите услуги.

— А вие трябва да знаете, разбира се, че мога да взема заповед, господин...

— О, Себастиан. Просто Себастиан. — Той махна с кльощавата си ръка, на която блестяха множество пръстени. — Не поставям под съмнение вашите права, лейтенант. Но ще бъдете ли добра да ми кажете кои са причините за разследването?

— Провеждам разследване във връзка с убийството на Деблас. — Тя изчака реакцията и мислено отбеляза изумлението, което блесна в очите му, както и преbledняването на лицето. — Останалата информация по случая е строго секретна.

— Убийство! Мили боже, нашата прекрасна Шарън е мъртва? Трябва да има някаква грешка. — Той се свлече в стола, главата му се отпусна назад, очите му се затвориха. Когато мониторът му предложи нещо освежително, той отново махна с ръка. Проблесна светлина от обсипаните му с бижута пръсти. — Боже, разбира се. Имам нужда от едно бренди, скъпа. Глътка „Тревали“.

Ив седна до него и извади записващото си устройство.

— Разкажете ми за Шарън.

— Изумително създание. Във физическо отношение — зашеметяваща, разбира се, но имаше и нещо друго. — Брендите му пристигна в стаята върху една безшумна автоматизирана количка. Себастиан отпи и преглътна шумно. — Тя имаше безупречен вкус, великодушно сърце и остър ум.

Той отново обърна плахите си очи към Ив.

— Видях я само преди два дни.

— По работа ли?

— С нея имах постоянен ангажимент всяка седмица по половин ден. През седмица оставаше по цял ден. — Той издърпа едно бледожълто шалче и леко попи очите си. — Шарън много се грижеше за себе си, винаги гледаше да е безупречна.

— При нейната работа това е важно.

— Естествено. Тя работеше само за да се забавлява. Като се има предвид от какво семейство произхождаше, нямаше особена нужда от тези пари. Тя обичаше секса.

— С вас?

Изразителното му лице трепна, розовите устни се нацупиха така, сякаш го бяха обидили или му бяха причинили болка.

— Аз бях неин консултант, неин довереник и неин приятел — каза Себастиан надут и с неочакван плам надипли шала през лявото си рамо. — Би било липса на дискретност и професионализъм да станем сексуални партньори.

— Значи тя не ви привличаше сексуално?

— Беше невъзможно да не се почувстваш сексуално привлечен от нея. Тя... — направи многозначителен жест — излъчваше секс, така както други биха излъчвали скъп парфюм. Боже мой! — Той отпи отново от брендито разтреперан. — Всичко е в минало време. Не мога да повярвам. Мъртва! Убита! — Той хвърли мълниеносен поглед към Ив. — Казахте, че е убита.

— Точно така.

— Живееше на ужасно място — каза мрачно той. — Никой не можеше да я убеди да се премести в по-приличен район. Харесваше ѝ да живее под напрежение и да парадирва под носа на аристократичното си семейство.

— Не се ли разбираше със семейството си?

— Определено не. Харесваше ѝ да ги шокира. Тя имаше толкова волен дух, а те бяха толкова... обикновени. — Той изрече това с тон, който говореше, че да си обикновен, беше по-голям смъртен грях, отколкото да извършиш убийство. — Дядо ѝ продължава да внася законопроекти, които да обявят проституцията за незаконна. Сякаш миналото столетие не доказва, че подобни неща трябва да бъдат

регламентирани от съображения за намаляване на престъпността и ликвидиране на здравните проблеми. Той е и твърд противник на наредбата за раждаемостта, програмирането на пола, химическото равновесие и оръжейната забрана.

Ив наостри слух.

— Сенаторът се противопоставя на оръжейната забрана, така ли?

— Това е една от неговите любими теми. Шарън ми каза, че той притежава голям брой отвратителни антики и редовно излиза в подкрепа на остарялото право да се поддържа оръжейният бизнес. Ако стане така, както иска той, тогава отново ще се озовем в двайсети век и ще се избиваме кой когото свари.

— И сега има убийства — изрече Ив полугласно. — Споменава ли е тя някога пред вас имена на приятели или клиенти, които да са останали недоволни или да са били свръхагресивни?

— Шарън имаше десетки приятели. Тя привличаше хората към себе си като... — Той се замисли и търсейки подходяща метафора, отново попипа крайчеца на шала. — Като някое екзотично или ароматно цвете. А доколкото знам, всичките ѝ клиенти бяха доволни от нея. Тя ги подбираше внимателно. Всичките ѝ сексуални партньори трябваше да отговарят на определени стандарти. Външност, интелект, възпитание и вещина. Както казах, тя обичаше секса в цялото му многообразие. Тя имаше... авантюристичен дух.

Това напълно съвпаднаше с играчките, които Ив беше намерила в апартамента. Кадифените белезници и камшиците, ароматните масла и смолите за предизвикване на халюцинации. Предлагането на двата комплекта от свързани помежду си слушалки за виртуална реалност бяха шокиращи дори за Ив.

— Имаше ли лична връзка с някого?

— От време навреме имаше по някой, но тя бързо губеше интерес. Наскоро споменаваше за Рурк. Запозна се с него на парти и беше привлечена от него. Всъщност същата вечер, когато дойде тук, щеше да излиза на вечеря с него. Тя искаше нещо екзотично, защото щяха да вечерят в Мексико.

— В Мексико. Значи трябва да е по-предишната нощ.

— Да. През цялото време приказваше само за него. Направихме косата ѝ като на циганка, добавихме малко повече загар на кожата — работа върху цялото тяло. Яркочервен лак и една очарователна малка

временна татуировка на червенокрила пеперуда върху лявото ѝ бедро. Двайсет и четири часова козметика на лицето, така че да не се повреди. Изглеждаше фантастично — каза той и избухна в сълзи. — Целуна ме и каза, че този път може би е влюбена. „Пожелай ми щастие, Себастиан“, каза тя, когато си тръгваше. Това е последното нещо, което чух от нея.

ГЛАВА ВТОРА

Никакви следи от сперма. Ив изруга, след като прочете доклада от аутопсията. Ако жертвата се бе любила със своя убиец, противозачатъчното, използвано от нея, бе убило малките войници при контакта и бе унищожило всички следи от тях трийсет минути след еякулацията.

Тъй като раните бяха твърде големи, резултатите от тестовете за сексуална активност бяха неубедителни. Той я беше разкъсал с куршума или символично, или за да се предпази.

Никаква сперма. Друга кръв, освен от жертвата, нямаше. Никакви следи и от ДНК.

Криминалистите, които претърсиха мястото на убийството, не откриха и никакви отпечатъци от пръсти — нито от жертвата, нито от чистачката, която идваше веднъж седмично, още по-малко пък от убиеца.

Всяка една повърхност, включително оръжието на престъплението, бе старателно почистена.

Най-показателно от всичко, според преценката на Ив, бяха дисковете за сигурност. Тя още веднъж заразглежда записа от наблюдението на асансьорите на монитора си.

Дисковете бяха инициализирани.

„Горъм комплекс“. Асансьор А. 2-12-2058.06:00.

Ив преглеждаше диска на бързи обороти и наблюдаваше как часовете летят. За първи път вратите на асансьора се отвориха на обед. Тя намали скоростта, а когато картината затрептя, леко удари с длан устройството и започна да изучава нервното човече, което влезе и помоли за петия етаж.

Неспокоен клиент на проститутка, реши тя развеселена, когато той задърпа яката си и мушна ментово драже между устните си за освежаване на дъха. Вероятно имаше жена и две деца и стабилна чиновническа работа, която му позволяваше да се измъква един час седмично за обедния си ангажимент.

На петия етаж слезе от асансьора.

Няколко часа движението бе слабо, някоя проститутка, която минаваше през фоайето, други се връщаха с пазарски чанти и отегчени физиономии. От време на време клиенти идваха и си отиваха. В осем часа движението беше най-оживено. Част от обитателите на сградата излязоха за вечеря, облечени в блестящи и предизвикателни дрехи, други се върнаха за уговорените си часове.

В десет в кабината влезе елегантна двойка. Жената позволи на мъжа да разтвори коженото ѝ палто, под което бе абсолютно гола, с изключение на обувките с метални токчета. На тялото ѝ бе татуирана роза, чиято дръжка започваше от слабините, а пъпката ѝ красиво обгръщаше лявото зърно. Той я погали, а това се считаше за подлежащо на санкциониране действие в охранявана зона. Щом асансьорът спря на осемнайсетия етаж, жената загърна палтото си и двамата излязоха, бърбейки за пиесата, която току-що бяха гледали.

Ив си отбеляза да се срещне с мъжа на другия ден. Той беше съсед и колега по професия на жертвата.

Точно пет минути след полунощ картината бе саботирана. Образът почти незабележимо се отмести, само с едва доловимо потрепване и наблюдението продължи в два часа и четирийсет и шест минути.

Липсваха два часа и четирийсет и една минути.

Дискът от коридора на осемнайсетия етаж беше в същото състояние. Почти три часа изтрити. Ив взе изстиналото си кафе и се замисли. Мъжът беше наясно със системата за наблюдение, помисли си тя, познаваше сградата достатъчно добре и знаеше как да си служи с дисковете. Изобщо не е бързал, помисли си тя. Според аутопсията смъртта на жертвата бе настъпила в два часа сутринта.

Беше прекарал почти два часа с нея, преди да я убие, и приблизително час след смъртта ѝ. И въпреки това не бе оставил нито следа.

Хитрец.

Ако Шарън Деблас е записала срещата в компютъра си, лична или професионална, за полунощ, тя също е била изтрита.

Той я е познавал много добре и със сигурност е знаел къде пази файловете си и как да получи достъп до тях.

Хрумна ѝ нещо и отново се наведе напред.

— Горъм комплекс, Бродуей, Ню Йорк. Собственик.

Очите ѝ се присвиха, когато данните проблеснаха на екрана.

Горъм комплекс, собственост на „Рурк индъстрийз“, седалище Пето авеню № 500. Рурк, президент и главен изпълнителен директор. Ню Йорк, Сентръл парк запад, 222.

— Рурк — промърмори Ив. — Пак ли ти, Рурк? — повтори тя, а после се обърна към компютъра: — Искam всички данни за Рурк — образ и текст.

Без да обръща внимание на повикването по видеотелефона, Ив отпи от кафето си и зачете.

Рурк. Малко име — неизвестно. Роден на 06-10-2023 г. в Дъблин, Ирландия. Личен номер 33 492-ABR-50. Родители — неизвестни. Семейно положение — неженен. Президент и главен изпълнителен директор на „Рурк индъстрийз“, основана през 2042 г. Главни филиали в Ню Йорк, Чикаго, Ню Лос Анджелис, Дъблин, Лондон, Бон, Париж, Франкфурт, Токио, Милано, Сидни. Извънпланетни филиали: 45-та станция, Колония Бриджстоун, Вегас II, Фрийстар-1. Интереси в недвижима собственост, внос-износ, корабоплаване, шоу бизнес, производство, лекарствени средства, транспорт. Оценка на brutната стойност — три милиарда и осемстотин милиона.

Не стои със скръстени ръце, помисли си Ив, повдигайки вежди, когато на екрана се появи списъкът с компаниите му.

— Образование — поиска да узнае тя.

Неизвестно.

— Криминално досие?

Няма данни.

— Провери Рурк в Дъблин.

Няма допълнителни данни.

— Ах, дявол да го вземе. Господин Загадка. Описание и образ.

Рурк. Черна коса, сини очи, метър и осемдесет и осем, осемдесет килограма.

Ив изсумтя, докато четеше описанието на компютъра. В случая с Рурк една снимка безспорно заслужаваше поне няколкостотин думи.

Образът му я гледаше от екрана. Беше поразително красив мъж: тясно, красиво лице, изсечени скули, изваяна уста. Вярно, че косата му бе черна, но компютърът не бе уточнил, че е гъста и сресана назад, така че откриваше силно чело и падаше на няколко сантиметра от

широките плещи. Очите му бяха сини, но думата беше твърде бледа, за да изрази наситения им цвят и силата, която излъчваха.

Дори от едно компютърно изображение Ив можеше да прецени, че това е мъж, който преследва докрай каквото или когото иска, получава и го използва, без да се тревожи от такива глупости като последици.

И още нещо, помисли си тя, това беше мъж, който можеше да убие, ако и когато това му бе изгодно. Би го направил хладнокръвно, методично и без никакво притеснение.

Когато събра бездушните данни, тя реши, че ще трябва да си поговори с Рурк. Много скоро.

Когато Ив излезе от участъка и се отправи към дома си, прехвърчаше сняг. Взе да бърка из джобовете си и, разбира се, откри, че е забравила ръкавиците си в апартамента. Без шапка и ръкавици, тя потегли през града и единствено коженият жакет я пазеше от бръснещия вятър.

Възнамеряваше да даде колата си на ремонт, но просто не ѝ оставаше време. Сега обаче, докато се промъкваше из натовареното движение и трепереше, тъй като отоплението не работеше, ужасно съжали за това.

Зарече се, че ако не вкочаняса, докато се прибере, непременно ще си запише час при монтьора.

Но щом пристигна в апартамента, първата ѝ мисъл бе да се наяде. Още докато отключваше вратата, си мечтаеше за една гореща супа, може би препълнена купа чипс, ако ѝ беше останал, разбира се, и истинско кафе, което да няма вкус на помия.

И точно тогава го зърна — тънък пакет, оставен непосредствено зад вратата. Преди да успее да помисли, вече стискаше оръжието в ръка. С насочен напред пистолет обходи с поглед помещението и затвори вратата с крак зад гърба си. Остави пакета недокоснат и започна да обикаля стая след стая, докато откри със задоволство, че е сама.

Прибра оръжието в кобура, после съблече якето и го хвърли настрана. Наведе се и вдигна запечатания диск, като го държеше за единия край. Не пишеше нищо, нямаше и бележка.

Ив го занесе в кухнята, махна внимателно печата, после пхна диска в компютъра си.

И напълно забрави, че беше гладна.

Картината, както и звукът, бяха с превъзходно качество. Седна бавно, докато наблюдаваше сцената да се разиграва на монитора ѝ.

Гола, Шарън Деблас се бе изтегнала на огромното легло върху сатенените чаршафи. Повдигна ръка и я прокара през великолепната си червеникавокестенява коса, а през това време движещото се легло леко я полюшкваше.

— Искаш ли от мен нещо специално, скъпи? — засмя се тя, изправи се на колене и хвана гърдите си с ръце. — Защо не се върнеш отново тук... — И тя облиза устните си с език. — Ще направим всичко отначало. — Погледът ѝ се наведе и устните ѝ се извиха в предизвикателна усмивка. — Струва ми се, че вече си готов. — Тя отново се засмя и разтърси косата си. — О, значи искаме да си поиграем. — Все още усмихната, тя вдигна ръце нагоре. — Не ми причинявай болка. — Заскимтя, затрепери, а очите ѝ светнаха от възбуда. — Ще направя всичко, каквото пожелаеш! Всичко! Ела тук и ме насили. Искам да го направиш. — Плъзна ръцете си надолу и започна да се гали. — Дръж този голям отвратителен пистолет насочен към мен, докато ме изнасилваш. Искам да го направиш. Искам да...

Изстрелът накара Ив да подскочи. Стомахът ѝ се сви, когато видя как жената политна назад, като пречупена кукла, а от челото ѝ рухна кръв. Вторият изстрел не я стресна толкова, но трябваше с усилия на волята да държи очите си приковани в екрана. След последния изстрел настъпи тишина — чуваха се единствено тихата музика и тежкото дишане. Дишането на убиеца.

Камерата започна да предава в по-близък план, представяше тялото панорамно в зловещи детайли. После, чрез магията на видеото, Деблас застина в позата, в която Ив я бе видяла за пръв път — с разтворени в безупречен хикс крака и ръце върху напоените с кръв чаршафи. Картината завършваше с графичен пласт.

„ПЪРВАТА ОТ ШЕСТТЕ“

Втория път изгледа записа по-спокойно. Или поне така си въобразяваше. Този път Ив забеляза една едва забележима грешка на камерата след първия изстрел — бързо и тихо ахване. Превъртя записа

— проследи внимателно всяка дума, всяко движение, надявайки се да намери някаква улика. Но той беше твърде хитър, за да допусне подобно нещо. И двамата го знаеха.

Той като че държеше тя да разбере колко е добър. Колко е хладнокръвен.

Искаше тя да разбере, че той е наясно къде може да я намери. Щом си поиска.

Ив цялата се разтрепери и стана. Вместо кафето, за което бе копняла допреди малко, тя извади бутилка вино от малката хладилна камера и си наля половин чаша.

Изпи я на един дъх, обеща си другата половина след малко и после решително набра кода на командира си.

Обади се съпругата му и по проблясващите диамантени обици и безупречната прическа Ив предположи, че е прекъснала един от прочутите ѝ приеми.

— Тук лейтенант Далас, госпожо Уитни. Извинете за безпокойството, но трябва спешно да говоря с командира.

— Имаме гости, лейтенант.

— Съжалявам, госпожо. — Гадната политика, помисли си Ив и неохотно се усмихна. — Спешно е.

— Както всеки път, нали?

Цели три минути преди Уитни да се появи, машината издаваше обичайните при изчакване тонове, но за щастие не ѝ пусна нито противния музикален фон, нито последните новини.

— Далас, какво има?

— Шефе, трябва да изпратя нещо по някоя от кодираните линии.

— Надявам се да е нещо наистина спешно, Далас. Иначе жена ми ще ме убие.

— Да, сър. — Полицаите, помисли си тя, докато се приготвяше да изпрати образа към монитора му, не трябва да се женят.

Стисна треперещите си ръце и зачака. Когато образите се появиха за втори път, тя отново започна да наблюдава, без да обръща внимание на болезненото свиване на стомаха си. Щом свърши, на екрана се появи Уитни. Погледът му бе мрачен.

— Откъде имаш това?

— Той ми го е изпратил. Когато се върнах от участъка, дискът ме чакаше тук, в апартамента. — Гласът ѝ бе равен и загрижен. — Той

знае коя съм, къде съм и какво правя.

За миг Уитни замълча.

— Утре в седем ще те чакам в кабинета ми. И не забравяй диска, лейтенант.

— Да, сър.

След изключване на връзката тя свърши две неща, които инстинктът ѝ диктуваше: направи си копие от диска и си наля още една чаша вино.

Събуди се в три, трепереща и потна, опитвайки се отчаяно да си поеме дъх и да изкрещи. С дрезгав глас заповяда лампите да се включат, а после от гърлото ѝ излезе задавено ридание. В мрака сънищата винаги изглеждат по-страшни.

Лежеше по гръб и потреперваше. Този беше по-ужасен, много по-ужасен от всеки друг, който бе сънувала досега.

Беше убила мъжа. Нима имаше друг избор? Той беше толкова дрогиран, че въобще не схващаше ужаса на онова, което върши. За бога, тя се бе опитала да го спре, но той просто продължаваше да настъпва, с онзи налудничав поглед в очите и с ножа, от който капеше кръв.

Момиченцето вече бе мъртво. Ив с нищо не можеше да му помогне. Нали, Боже, нали не е възможно детето да бъде спасено? Моля те, Господи!

Малкото, насечено на парчета телце, обезумелият мъж с ножа, от който капеше кръв. Погледът в очите му, когато бе стреляла в него, а после животът бе угаснал и в тях.

Но това далеч не бе всичко. Не и този път. Този път той отново я бе навестил. Тя беше гола, коленичила в басейн от сатен. Ножът се бе превърнал в пистолет, държеше го мъжът, чието лице бе изучавала преди няколко часа. Мъжът, наречен Рурк.

Беше се усмихнал и тя го бе пожелала. Тялото ѝ бе пламнало от ужас и сексуална възбуда, дори след като бе стрелял в нея. В главата, в сърцето и в слабините.

И през цялото време отнякъде момиченцето, горкото дете, бе молело за помощ.

Твърде изтощена, за да се пребори с тези видения, Ив се обърна по корем, зарови лице във възглавницата и заплака.

— Лейтенант. — Точно в седем сутринта командирът Уитни направи знак на Ив да седне. Независимо че от дванайсет години бе началник, или тъкмо поради това, той имаше проницателен поглед.

Виждаше, че е спала лошо и се бе потрудила да прикрие последиците на тревожната нощ. Без да каже нито дума, той протегна ръка. Тя беше сложила диска и опаковката му в плик за доказателства. Уитни го погледна, после го остави върху бюрото си.

— Според протокола съм длъжен да те попитам дали искаш да бъдеш освободена от това дело. — Той изчака само миг. — Приемаме, че съм те питал.

— Да, сър.

— Сигурно ли е жилището ти, Далас?

— Така си мислех. — Тя извади едно твърдо копие от чантата си. — Прегледах дисковете за сигурност, след като говорих с вас. Губят се десет минути. Както ще прочетете в доклада ми, той е в състояние да елиминира защитата, има познания за видеото, работи с файлове и, разбира се, е наясно със старите видове оръжия.

Уитни взе доклада и го остави настрана.

— Това не ни помага много, нали?

— Не, сър. Предстоят ми още няколко разговора. Макар помощта на капитан Фийни да е неоценима, при този извършител електронното разследване няма да е от първостепенна важност. Този човек умее да прикрива следите си. Не разполагаме с друго физическо доказателство, освен оръжието, което по собствена воля е оставил на местопрестъплението. Фийни не може да установи произхода му по обичайните канали. Трябва да приемем, че е купено на черния пазар. Започнах със списъците на клиентите и личните срещи на Шарън Деблас, но тя, изглежда, доста е поработвала, затова ще ми трябва повече време.

— Времето е част от проблема. Една от шестте, лейтенант. Какво ти говори това?

— Че е набелязал още пет жертви и любезно ни уведомява. Той се наслаждава на извършеното и иска вниманието ни да е изцяло

ангажирано с него. — Тя въздъхна замислено. — Не разполагаме с достатъчно данни за изграждане на пълен психологичен портрет. Не знаем колко дълго тръпката от това убийство ще му държи влага и кога ще изпита потребност да я изживее наново. Това може да стане днес, или след година. Нямаме основание да очакваме да сгреша.

Уитни едва кимна.

— Притеснява ли те това, че си извършила убийство, макар и по необходимост?

Ножът, оцапан с кръв. Малкото насечено телце в краката ѝ.

— Не е нещо, с което да не мога да се справя.

— Надявам се, Далас, защото в заплетен случай като този не ми трябват неуверени полицаи.

— Съгласна съм.

Тя беше най-доброто, с което той разполагаше, и не можеше да си позволи съмнения в нея.

— Харесват ли ти политическите игри? — Устните му се извиха леко. — Сенаторът Деблас е тръгнал насам. Снощи е долетял в Ню Йорк.

— Дипломатичността не е моята стихия.

— Зная това. Но трябва да положиш усилия. Той иска да говори с полица, който ръководи разследването, и е минал през главата ми, за да си уреди среща. Лично шефът ми нареди. Трябва да окажеш пълно съдействие на сенатора.

— Това разследване е „Код пет“ — сопна се Ив. — Дори заповедите да идват от всемогъщия Бог, това не ме интересува. Няма да издам поверителна информация на един цивилен.

Уитни се усмихна по-широко. Лицето му бе с правилни черти и съвсем обикновено. Ала когото се усмихваше, и то искрено, на фона на бледо шоколадовата кожа блясъкът на белите му зъби превръщаше обикновените черти в нещо по-специално.

— Това не съм го чул, а ти пък не си ме чула да ти казвам да не му давам повече от очевидните факти. Онова, което ме чуваш да ти казвам, лейтенант Далас, е, че господинът от Вирджиния е един надут, арогантен задник. За съжаление, задникът има власт. Така че умната.

— Да, сър.

Той погледна часовника си, после пхна файла и диска в сейфа си.

— Имаш време за чаша кафе... и, лейтенант — добави той и се надигна, — ако имаш проблеми със съня, вземи приспивателното, което ти е разрешено да използваш. Искам полицаите ми да са с бистър ум.

— Чувствам се съвсем бодро.

Сенаторът Джералд Деблас без съмнение беше нафукан тип. Неговата арогантност изобщо не можеше да бъде поставена под съмнение. Само след минута, прекарана в неговата компания, Ив се увери, че той наистина е задник.

Беше набит и едър мъж, висок метър и осемдесет и сто и десет килограма. Гъстата му бяла коса беше късо подстригана, а главата му изглеждаше огромна и гладка като куршум. Очите, както и веждите, надвиснали над тях, бяха черни; носът и устата му — големи.

Ръцете му бяха огромни, а когато при запознанството стисна ръката на Ив, направи ѝ впечатление, че са гладки и нежни като на бебе.

Беше довел със себе си и своя помощник. Висок и жилав, Дерик Рокман бе едва прехвърлил четирийсетте. Беше почти два метра и според Ив тежеше поне десет килограма по-малко от Деблас. Безупречен и спретнат, той носеше костюм на ситни райета и сивосиня вратовръзка, по които не се забелязваше и една гънчица. Лицето му бе сериозно, с привлекателни черти, движенията му бяха сдържани и премерени. Помогна на сенатора да съблече кашмиреното си палто.

— Какво, по дяволите, сте направили досега, за да откриете чудовището, което е убило моята внучка? — запита без предисловия Деблас.

— Всичко, което е по силите ни, сенаторе. — Командирът Уитни остана прав и макар че предложи стол на Деблас, сенаторът закрачи из стаята, сякаш се разхождаше из новата сенаторска галерия в Източен Вашингтон.

— Имахте повече от двайсет и четири часа — възмути се Деблас. Гласът му бе дълбок и гръмлив. — Разбирам, че сте назначили само двама полицаи за разследването.

— Да, за да се ограничи изтичането на информация. Двама от най-добрите ми полицаи — добави командирът. — Лейтенант Далас

води разследването и докладва единствено на мен.

Деблас обърна неумолимите си черни очи към Ив.

— Какво сте направили досега?

— Идентифицирахме оръжието и установихте часа на смъртта. Събираме доказателства, разпитваме съседите на госпожица Деблас и проучваме имената в личните и работните ѝ дневници. Опитвам се да възстановя последните двацет и четири часа от живота ѝ.

— Дори и за малоумния е ясно, че е била убита от някой клиент.

— Последната дума произнесе със съскане.

— В дневника ѝ нямаше отбелязана среща няколко часа преди смъртта ѝ. Последният ѝ клиент има алиби за времето на убийството.

— Опровергайте го! — настоя Деблас. — Един мъж, който е готов да плати за задоволяване на нагона си, няма да изпита угризения, ако извърши убийство.

Макар Ив да не успя да види връзката между двете неща, тя си припомни какво се изисква от нея и кимна.

— Работя по този въпрос, сенаторе.

— Искам копие от дневниците със срещите ѝ.

— Това е невъзможно, сенаторе — каза Уитни меко. — Всички доказателства при едно углавно престъпление са поверителни.

Деблас само изръмжа и посочи към Рокман.

— Шефе — Рокман бръкна в лявото джобче и извади лист хартия с холографски печат, — този документ от шефа на вашата полиция дава право на сенатора да получи достъп до всички доказателства и данни от разследването на убийството на госпожица Деблас.

Уитни хвърли бегъл поглед към документа, преди да го остави настрана. Винаги бе смятал, че политиката е игра за страхливци и ненавиждаше факта, че понякога бе принуден да участва в нея.

— Аз лично ще говоря с шефа. Ако това пълномощно остане в сила, още днес следобед ще ви бъдат предоставени копия. — Без да обръща внимание на Рокман, той погледна към Деблас. — Поверителността на доказателствата е най-важното нещо в процеса на разследването. Ако настоявате за това, рискувате да провалите случая.

— Случаят, както се изразихте, шефе, бе моя плът и кръв.

— И затова вярвам, че ще ни помогнете убиецът да си получи заслуженото.

— Служа на справедливостта повече от петдесет години. Искam тази информация до обяд. — Той взе палтото си и го метна през месестата си ръка. — Ако не остана доволен от свършената работа по откриването на този маниак, ще се погрижа да ви махнат от тази служба. — Той се обърна към Ив. — И тогава следващото нещо, което ще разследвате, лейтенант, ще бъдат кражби на тийнейджъри в някой търговски център.

След като сенаторът изхвъркна навън, Рокман се извини безмълвно със спокойните си сериозни очи, после добави:

— Трябва да простите на сенатора. Той е преуморен. Независимо от напрежението, съществувало между него и внучката му, тя беше част от семейството. За сенатора няма нищо по-важно от семейството. Нейната смърт, такава насилствена, безсмислена смърт, го съсипа.

— Сигурно — промърмори Ив. — Виждаше се, че е съкрушен.

Рокман се усмихна. Умееше да гледа едновременно тъжно и закачливо.

— Гордите мъже често прикриват скръбта си зад агресивност. Абсолютно сме убедени във вашите способности и решителност, лейтенант. Шефе — кимна той, — очакваме данните днес следобед. Благодаря, че ни отделихте от времето си.

— Хитрец — промърмори Ив, когато Рокман тихо затвори вратата след себе си. — Не се огъвайте, шефе.

— Ще им дам каквото трябва. — Гласът му прозвуча рязко, с нотка на потисната ярост. — Сега върви и работи!

Често работата на полицаите бе еднообразна. След пет часа непрестанно виране в монитора, докато преглеждаше имената в дневниците на Деблас, Ив се чувстваше по-изтощена, отколкото след дълъг марафон.

Дори с квалификацията и превъзходното оборудване на Фийни, който бе поел част от имената, работата беше твърде много, за да бъде отхвърлена бързо.

Оказа се, че Шарън се е радвала на голяма известност.

Тъй като прецени, че дискретният контакт ще ѝ помогне повече, Ив се свърза с клиентите и обясни коя е. Онези, които се стреснаха от предложението за среща, с готовност бяха поканени да се явят в

полицейското управление, в противен случай ги чакаше подвеждане под съдебна отговорност.

До към три часа следобед вече бе разговаряла лично с първите десетина клиенти от списъка и отново наобиколи „Горъм“.

Съседът на Деблас, елегантният мъж от асансьора, се наричаше Чарлс Монро. Ив го откри в апартамента му, където забавляваше една клиентка.

Царствено красив, в черна копринена роба и ухаещ прелъстително на любов, Чарлс се усмихна мило.

— Ужасно съжалявам, лейтенант, но до края на срещата ми от три часа остават още петнайсет минути.

— Ще почакам. — Ив влезе без покана. За разлика от апартамента на Деблас, в този имаше дълбоки удобни столове, тапицирани с естествена кожа, и дебели килими.

— Хм. — Чарлс, който очевидно се забавляваше, погледна през рамо, където една врата бе дискретно затворена в края на къс коридор. — Нали разбирате, че интимността и поверителността са жизненоважни за моята професия. Моята клиентка ще се разстрои, ако открие, че полицията е на прага ми.

— Добре. Имате ли кухня?

От гърдите му се изтръгна тежка въздишка.

— Разбира се. Минете през онази врата. Чувствайте се като у дома си. Няма да се бавя дълго.

— Спокойно. — Ив се отправи към кухнята. За разлика от изисканата всекидневна, тази част от апартамента имаше спартански вид. Чарлс вероятно рядко се хранеше тук. И все пак имаше хладилник с човешки ръст вместо хладилна камера, и тя се почерпи с една леденостудена пепси-кола. Доволна, Ив седна да изчака, докато Чарлс приключи срещата си.

Скоро дочу приглушените им гласове и сподавания им смях. Миг по-късно той влезе със същата непринудена усмивка на лицето си.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате.

— Няма нищо. Очаквате ли още някого?

— Чак по-късно вечерта. — Той извади пепси и за себе си, счупи печата за датата на трайност върху пластмасовата бутилка и изля съдържанието ѝ във висока чаша. Смачка бутилката на топка и я

запрати в устройството за рециклиране. — Вечеря, опера и романтична среща.

— Харесват ли ви подобни глупости? Имам предвид операта? — попита тя, когато той се захили.

— Мразя ги. Можете ли да си представите нещо по-досадно от едрогърдеста жена, която цяла вечер вреци на немски?

Ив се замисли.

— Не.

— Така си и знаех. Но хората имат различни вкусове. — Усмивката му изчезна, когато се приближи до нея. — Чух за Шарън по новините тази сутрин. Очаквах някой да намине. Това е ужасно. Не мога да повярвам, че е мъртва.

— Познавахте ли я добре?

— Повече от три години бяхме съседи — и от време на време работехме заедно. Случваше се някой от нашите клиенти да поиска тройка и тогава работехме заедно.

— А извън бизнеса общувахте ли?

— Тя беше красива жена и ме намираше за привлекателен. — Той повдигна загърнатите си в коприна рамене, после погледът му се премести към тъмните стъкла на прозореца, край който профуча един туристически хеликоптер. — Ако някой се случеше в настроение за игрички, другият не отказваше. — Той отново се усмихна. — Случваше се рядко. Все едно да работиш в магазин за сладкиши — скоро и шоколадът ти омръзва. Бяхме приятели, лейтенант, и аз много държах на нея.

— Къде бяхте в нощта на смъртта ѝ — между полунощ и три часа сутринта?

Повдигна вежди. Ако още не се беше сетил, че е сред заподозрените, значи беше превъзходен актьор. Хора с неговата професия, помисли си Ив, сигурно ги бива да се преструват.

— Бях с клиентка, тук. Тя остана цяла нощ.

— Това често ли се случва?

— Въпросната клиентка предпочита този вид услуга. Лейтенант, ако се налага, ще ви дам името ѝ, но не ми се иска да се стига дотам. Или пък ми дайте възможност да ѝ обясня предварително.

— Става дума за убийство, господин Монро, затова се налага. Кога доведохте тук клиентката си?

— Около десет. Вечеряхме в „Миранда“, панорамния ресторант на Шеста улица.

— Значи десет — кимна Ив и видя мига, в който той си спомни.

— Камерата за наблюдение в асансьора. — Усмивката му отново стана очарователна. — Това е един мухлясал закон. Предполагам, че можете да докладвате, но едва ли си струва.

— Всяко сексуално действие в охранявана зона подлежи на санкциониране, господин Монро.

— Наричайте ме Чарлс, моля.

— Добре, Чарлс, но за подобно нещо оставаш без лиценз за шест месеца. Дай ми името ѝ и ще уредим въпроса без много шум.

— Това означава да загубя една от най-добрите си клиентки — възмути се той. — Казва се Дарлийн Хоу. Ще ти дам адреса. — Той стана, взе електронния си бележник и прочете бързо записаната там информация.

— Благодаря. Шарън говореше ли с теб за клиентите си?

— Нали ти казах, че бяхме приятели — каза той отегчено. — Разговаряхме за работа, макар това да не е съвсем етично. Тя имаше няколко много забавни случки, докато аз съм консервативен. Шарън беше... отворена за всичко необичайно. Понякога се събирахме да пийнем и тогава ми разказваше. Без имена. Наричаше ги с измислени от нея псевдоними — императора, млекарката, нещото.

— Имаше ли някой, за когото да е споменавала, че я тормози, че се чувства неспокойна в негово присъствие? Или някой, който да е проявявал насилие?

— Тя нямаше нищо против насилието, а и никой не ѝ създаваше проблеми. Едно нещо мога да кажа за Шарън — тя винаги владееше ситуацията. Така ѝ харесваше, защото, както сама твърдеше, през по-голямата част от живота си е била под чужда власт. Семейството ѝ бе причинило много страдания. Веднъж ми сподели, че никога не е имала намерение да прави кариера в професионалния секс. Влязла в бранша единствено за да причини мъка на семейството си. Но после решила, че ѝ харесва. — Той отново повдигна рамене и отпи от чашата си. — Продължила по същия път и както сама се изразяваше: с едно чукане — два заека.

— Аха. — Ив стана и си прибра записващото устройство. — Не напускай града, Чарлс. Пак ще ти се обадя.

— Това ли е всичко?

— Засега.

Той се изправи и отново се усмихна.

— Като за полицай, с теб се говори лесно... Ив — И той докосна ръката ѝ с върха на пръста си. Когато веждите ѝ се вдигнаха, той прокара пръст по овала на брадичката ѝ. — Бързаш ли?

— Защо?

— Ами разполагам с няколко свободни часа, а ти си много привлекателна. Големи, добри очи — прошепна той. — Тази малка трапчинка, която разполовява брадичката ти. Защо двамата да не се отпуснем малко?

Тя почака, докато той наведе глава и устните му се спряха точно над нейните.

— Това подкуп ли е, Чарлс? Защото ако е така, и ти си толкова добър, колкото си мисля...

— Дори по-добър. — Той леко захапа долната ѝ устна и нежно погали гърдата ѝ. — Много по-добър.

— В такъв случай... трябва да те обвиня в опит за извършване на углавно престъпление. — Той се отдръпна рязко, а тя се усмихна. — А това наистина ще развали настроението и на двама ни. — Тя закачливо шляпна бузата му. — Все пак благодаря за предложението.

Той потърка брадичката си, докато я изпращаше до вратата.

— Ив?

Тя се спря с ръка върху дръжката и погледна към него.

— Да?

— Да оставим настрана подкупите. Ако си промениш мнението, ще ми бъде приятно да се опознаем.

— Когато това стане, ще те уведомя. — Тя затвори вратата и тръгна към асансьора.

Чарлс, разсъждаваше тя, би могъл да се измъкне от апартамента си, докато клиентката му спи, и да се промъкне при Шарън. Малко секс, малко убийство...

Замислена, тя влезе в асансьора.

После да подправи дисковете. Като обитател на сградата сигурно би могъл да получи достъп до охранителната система. И накрая да се шмугне обратно в леглото до клиентката си.

Сценарият изглежда съвсем правдоподобен, а това не е добре, помисли си Ив, когато излезе във фоайето. Той й хареса. Но докато не провереше внимателно неговото алиби, Чарлс Монро оставаше на първо място в списъка на заподозрените.

ГЛАВА ТРЕТА

Ив мразеше погребенията. Ненавиждаше церемониите, с които хората удостояваха смъртта. Цветята, музиката, безкрайните слова и сълзи.

Можеше и да има Господ. Не бе изключила напълно подобна възможност. А ако имаше, помисли си тя, сигурно добре се забавляваше с ритуалите и излишествата от думи на своите творения.

И все пак тя бе предприела това пътуване до Вирджиния, за да присъства на погребението на Шарън Деблас. Искаше да се запознае със семейството на покойната и с техните близки, да наблюдава, анализира и преценява.

Сенаторът стоеше с навъсено лице и сухи очи, а зад него, на задната редица пейки, беше Рокман, неговата сянка. До Деблас бяха синът и снаха му.

Родителите на Шарън бяха млади, привлекателни и преуспяващи адвокати, които ръководеха своя юридическа кантора.

Ричард Деблас стоеше с наведена глава и скрити очи — по-изчистен и по-малко енергичен вариант на баща си. Дали беше съвпадение, зачуди се Ив, или нарочно бе застанал на равно разстояние от баща си и жена си?

Елизабет Баристър изглеждаше изискана и елегантна в тъмния си костюм, чупливата ѝ махагонова коса блестеше, а стойката ѝ бе изправена. Очите ѝ бяха зачервени и плувнали в сълзи.

Какво ли изпитва една майка, помисли си Ив, както често се чудеше при убийство на дете.

Сенаторът Деблас имаше и дъщеря, която бе застанала от дясната му страна. Катрин Деблас бе поела по стъпките на баща си в политиката и вече бе член на Конгреса. Болезнено слаба, тя стоеше изпъната като войник, а от ръкавите на черната рокля ръцете ѝ стърчаха като крехки вейки. До нея съпругът ѝ Джъстин Съмит гледаше с втрещен поглед полирания ковчег в дъното на църквата. До

него синът им Франклин, все още висок и кльощав юноша, неспокойно пристъпяше от крак на крак.

В края на редицата, някак отделно от останалото семейство, стоеше съпругата на Деблас, Ана.

Тя нито пристъпваше, нито плачеше. Нито веднъж Ив не я видя да погледне към покрития с цветя ковчег с тленните останки на единствената ѝ внучка.

Имаше и други, разбира се. Родителите на Елизабет стояха хванати за ръка и плачеха, без да се прикриват. Братовчеди, познати и приятели попиваха сълзите си или просто гледаха наоколо стъписани и ужасени. Президентът бе изпратил специален пратеник, а в църквата имаше повече политици, отколкото в закусвалнята на Сената.

Макар да присъстваха над сто души, Ив лесно откри Рурк сред тълпата. Той бе сам. Имаше и други наредени край пейката до него, но тя го разпозна по самотата, в която бе обгърнат. И десет хиляди да имаше наоколо, той пак щеше да остане настрана от тях.

Поразителното му лице не изразяваше нищо — нито вина, нито скръб, нито интерес. Сякаш гледаше някаква безвкусна пиеса. Ив не можа да намери по-добро определение за едно погребение.

Мнозина извъръщаха глави, за да го огледат с любопитство или — както в случая с привлекателната брюнетка — с неприкрито желание за флирт. Рурк обаче реагираше еднозначно — на никого не обръщаше внимание.

Първото ѝ впечатление бе: леденостудена, добре охранявана крепост. Но нещо ѝ подсказваше, че там някога е имало топлота. За да се издигне толкова високо на тази млада възраст, бе необходимо нещо повече от дисциплина и интелигентност. Беше необходима и амбиция, а Ив смяташе амбицията за взривоопасно вещество.

Той гледаше напред, но докато церемонията продължаваше, внезапно извърна глава назад и изгледа Ив право в очите.

Това така я смути, че тя едва запази хладнокръвие. Само с усилия на волята се сдържа да не премигне или отмести поглед. За един изпълнен с напрежение миг те останаха втрещени един в друг. После всички се раздвижиха и опечалените тръгнаха да излизат от църквата.

Когато Ив застана на пътеката и го потърси с поглед, той бе вече изчезнал.

Присъедини се към дългата върволица от коли и лимузини, поела към гробището. Погребалната кола и семейните превозни средства се понесоха над тях. Само много богатите можеха да си позволят погребване на тялото. Само вманиачени традиционалисти все още полагаха мъртвите в земята.

Свъсила вежди, тя почукваше с пръсти по волана, после взе да диктува наблюденията си на записващото устройство. Когато стигна до Рурк, тя се поколеба и се намръщи още повече.

— Защо ще си прави труда да присъства на погребението на някаква случайна позната? — промърмори тя към записващото устройство в джоба си. — Според данните те са се запознали съвсем наскоро и са излизали заедно само веднъж. Поведението му изглежда нелогично и съмнително.

Тя потрепери, доволна, че е сама, когато мина под сводестите порти на гробището. Според Ив погребването на мъртвите в земята трябваше да се забрани със закон.

Отново речи и сълзи, отново цветя. Слънцето блестеше като стомана, но студът хапеше здравата. Тя пхна ръце в джобовете си. Пак бе забравила ръкавиците си. Дългото черно палто, което носеше, бе взето назаем. В тънките кожени ботуши палците ѝ се бяха превърнали в ледени блокчета.

Неприятното усещане отклони вниманието ѝ от навяващите печал надгробни камъни и миризмата на студена, прясно изкопана земя. Изчака благоприятен момент и щом последната скръбна дума за вечен живот заглъхна, тя се приближи към сенатора.

— Моите съболезнования, сенатор Деблас, на вас и семейството ви.

Очите му бяха неумолими — остри и черни като ръб на изсечен камък.

— Спестете си съболезнованията, лейтенант. Искam справедливост.

— Аз също. Госпожо Деблас. — Ив протегна ръка към съпругата на сенатора и видя, че пръстите ѝ стискаха здраво няколко крехки клонки.

— Благодаря, че дойдохте.

Ив кимна. Един поглед отблизо ѝ показва, че Ана Деблас е на успокоителни. Очите ѝ едва се плъзнаха по лицето на Ив и се спряха точно над рамото ѝ, когато отдръпна ръката си.

— Благодаря, че дойдохте — каза тя с абсолютно същия равен тон на следващия, дошъл да поднесе съболезнованията си.

Преди Ив да успее да си отвори устата, някой здраво стисна ръката ѝ. Рокман се усмихваше надут.

— Лейтенант Далас, сенаторът и семейството му оценяват присъствието ви като израз на съчувствие и интерес. — Той я отведе встрани. — Сигурен съм, разбирате, че при създадените обстоятелства родителите на Шарън трудно ще издържат среща с полицаия, разследващ случая с дъщеря им.

Ив направи няколко крачки, след което рязко освободи ръката си.

— Бива си ви, Рокман! Това е един много деликатен и дипломатичен начин да ми кажете да се разкарам.

— В никакъв случай — продължи да се усмихва той, учтив до сервилност. — Но за всяко нещо си има време и място. Можете да разчитате на пълното ни съдействие, лейтенант. Ако искате да разговаряте със семейството на сенатора, за мен ще бъде удоволствие да уредя това.

— Аз сама ще уредя срещите си, когато и където намеря за добре. — И тъй като спокойната му усмивка я дразнеше, тя направи опит да я изтрие от лицето му. — Ами вие, Рокман? Имате ли алиби за въпросната нощ?

За миг усмивката му помръкна — това донякъде я удовлетвори. Той обаче се съвзе бързо.

— Не ми харесва думата алиби.

— На мен също — върна му го тя и се усмихна. — Ето защо най-обичам да я опровергавам. Вие не отговорихте на въпроса ми, Рокман.

— В нощта на убийството се намирах в Източен Вашингтон. Двамата със сенатора работихме до късно по уточняването на един законопроект, който той възнамерява да внесе следващия месец.

— От Източен Вашингтон до Ню Йорк се стига бързо — подхвърли тя.

— Така е. Точно в онази нощ обаче не съм пътувал. Работихме почти до полунощ, след което се оттеглих в гостната на сенатора. На другата сутрин закусихме заедно в седем часа. След като Шарън,

според вашите доклади, е била убита в два, остава ми един много малък отрязък от време.

— И малкият отрязък стига. — Тя каза това единствено за да го подразни, после се обърна и си тръгна. Във файла, предоставен на Деблас, тя беше спестила информацията за фалшификациите по дисковете от системата за наблюдение. Убиецът е бил в „Горъм“ около полунощ. Рокман едва ли щеше да използва дядото на жертвата за алиби, ако то не бе непоклатимо. Това, че Рокман бе работил до полунощ в Източен Вашингтон, отрязваше малката възможност.

Тя отново зърна Рурк и забеляза как Елизабет Баристър се притисна към него, докато той се навеждаше, за да ѝ прошепне нещо. Това не беше обичайното изразяване на съболезнования между непознати, помисли си Ив.

Учудено повдигна вежди, когато Рурк погали с ръка дясната буза на Елизабет и целуна лявата ѝ, преди да се върне при Ричард Деблас.

Отиде при сенатора, но се държаха официално и размениха само няколко думи. После тръгна между студените паметници, издигнати от живите за мъртвите.

— Рурк!

Той спря, и както по време на службата, се обърна и срещна погледа ѝ. Стори ѝ се, че в очите му видя да проблясва нещо: гняв, скръб, нетърпение. После то изчезна и те станаха просто хладни, сини и непроницаеми.

Тръгна към него, без да бърза. Нещо ѝ подсказа, че той е свикнал останалите — и най-вече жените — да се втурват към него. Затова забави ход. Правеше широки крачки, а полите на дългото палто се усукваха около премръзналите ѝ крака.

— Бих искала да говоря с вас — каза Ив, когато се изравни с него. Извади значката си и видя, че той я погледна бързешком, после отново вдигна очи към лицето ѝ. — Разследвам убийството на Шарън Деблас.

— Винаги ли присъствате на погребенията на жертвите, лейтенант Далас?

Гласът му бе спокоен и в него едва се долавяше очарователното ирландско произношение — като гъста сметана в кафе с уиски.

— А вие винаги ли присъствате на погребенията на жени, които едва познавате, Рурк?

— Аз съм приятел на семейството — каза той и думите му прозвучаха естествено. — Вие треперите от студ, лейтенант.

Тя мушна вкочанените си пръсти в дълбоките джобове на палтото.

— Добре ли познавате семейството на жертвата?

— Доста добре. — Той сведе глава. След миг зъбите ѝ ще затракат, помисли си той. Отвратителният вятър бе разрошил зле подстриганата ѝ коса около интересното лице. Интелигентно, упорито, предизвикателно. Три напълно основателни причини, за да събудят интереса му.

— Не е ли по-добре да поговорим някъде на топло?

— Не успях да се свържа с вас — започна тя.

— Пътувах. Но нали вече ме открихте. Предполагам, че се връщате в Ню Йорк.

— Имам няколко минути, преди да тръгна за совалката. Затова...

— Затова нека да се върнем заедно. Това ще ви даде възможност да ме повъртите на шиш.

— Да ви разпитам — поправи го Ив със стиснати зъби, раздразнена от това, че той се обърна и тръгна. Тя удължи крачки, за да не изостава. — Няколко кратки отговора сега, Рурк, а в Ню Йорк ще направим една по-официална среща.

— Мразя да си губя времето — каза спокойно той. — Струва ми се, че и вие сте като мен. Колата под наем ли я взехте?

— Да.

— Аз ще уредя да бъде върната. — Той протегна ръката си, за да вземе отключващата карта.

— Няма нужда.

— Така е по-лесно. Разбирам усложненията, лейтенант, но ценя простотата. И двамата сме в една посока. Искате да говорите с мен, а аз нямам нищо против да се подчиня. — Той спря край една черна лимузина, където униформен шофьор държеше отворена задната врата. — Самолетът ми пътува за Ню Йорк. Вие, разбира се, можете да ме последвате до аерогарата, да вземете обществения транспорт, а после да се обадите в офиса ми за среща. Или пък да пътувате с мен, да се наслаждавате на уединението на моя реактивен самолет и да получите пълното ми внимание по време на полета.

Тя се поколеба за миг, после извади картата за наетата кола от джоба си и я пусна в ръката му. С усмивка той направи жест и я покани в лимузината, а докато се настаняваше, той инструктира шофьора си да върне наетата кола.

— Готово. — Рурк седна до нея и се пресегна за една гарафа. — Искате ли едно бренди, за да се стоплите?

— Не. — Тя усети как топлината в колата плъзна по тялото ѝ и се уплаши да не затрепери.

— Разбирам. Понеже сте на работа. Тогава, може би, кафе?

— Чудесно.

Златото проблесна върху китката му, когато натисна копчето за две кафета във вградения отстрани автомат.

— Сметана?

— Без.

— Еднакви вкусове. — Миг по-късно ѝ подаде порцеланова чашка с изящна чинийка. — В самолета има по-голям избор — каза той, после се отпусна назад с кафето в ръка.

— Не се съмнявам. — Парата, която се вдигаше от чашката ѝ, ухаеше божествено. Ив отпи колебливо и едва не изстена от удоволствие.

Беше истинско кафе. Не някакви боклуци, направени от зеленчуков концентрат, които заливаха пазара след изсичането на тропическите гори в края на двайсети век. Това си беше истинско кафе, смляно от лъскави, пълни с кофеин, колумбийски зърна.

Тя отпи отново. Идеше ѝ да се разплаче.

— Какво има? — Всъщност се наслаждаваше на реакцията ѝ — тя премига, поруменя и се отпусна като жена в обятията на любим.

— Знаете ли откога не съм пила истинско кафе?

— Не — усмихна се той.

— Вече и аз самата не си спомням. — Без никакво притеснение тя притвори очи, когато отново вдигна чашката. — Трябва да ме извините, имам нужда от миг уединение. Ще говорим в самолета.

— Както обичате.

Той се отдаде на удоволствието да я наблюдава, докато колата се носеше плавно по пътя.

Странно, помисли се той, не му беше хрумнало, че тя може да е ченге. Обикновено инстинктите му реагираха веднага в такива случаи.

Всъщност по време на погребението той не мислеше за нищо друго, освен за ужасната загуба на младата, жизнерадостна Шарън.

После нещо бе свило мускулите на стомаха. Бе усетил втрещения ѝ поглед като физически удар. Когато се обърна и я видя, сякаш ток мина по тялото му. Два последователни шока, които не бе успял да избегне.

Като магия.

Вътрешната му предупредителна лампичка продължаваше да свети, без обаче да му сигнализира „ченге“. Бе видял само една висока нежна брюнетка с къса разрошена коса, очи с цвят на медена пита и уста, създадена за любов.

Ако тя не го бе потърсила, това щеше да направи той.

Колко неприятно, че се оказа ченге.

Тя продължи да мълчи, докато стигнаха самолета и влязоха в кабината на неговия Джетстар 6000.

Не ѝ стана приятно, но отново беше впечатлена. Кафето беше само едно от нещата — малка слабост, която си бе разрешила, но хич не я беше грижа, че с широко отворени очи обхождаше разкошната кабина с дълбоките кресла и канапета, старинния килим и кристалните вази, пълни с цветя.

В специална ниша на предната стена имаше екран за наблюдение. Униформената стюардеса не се изненада, че Рурк се появява с непозната жена.

— Искате ли бренди, господине?

— Моята спътница предпочита кафе, Диана, черно. — Той повдигна вежди и изчака, докато Ив кимна утвърдително. — За мен бренди.

— Слушала съм за Джетстар. — Ив свали палтото си и то, заедно с това на Рурк, бе отнесено от стюардесата. — Чудесна машина.

— Благодаря. Бяха ни нужни две години, докато я проектираме.

— „Рурк индъстрийз“ ли имате предвид? — запита тя, докато се настаняваше в стола.

— Точно така. Предпочитам да използвам собствено производство, когато е възможно. Трябва да затегнете колана, защото излитаме — каза ѝ той, после се наведе напред и чукна копчето на интеркома. — Готово.

— Имаме разрешение — съобщи командирът. — След трийсет секунди излитаме.

Скоро бяха вече във въздуха. Бяха излетели така гладко, че стомахът ѝ едва го усети. Много добре, помисли си тя, за разлика от търговските полети, които те залепват за облегалката на стола през първите пет минути от полета.

Сервираха им напитки и плато с плодове и сирене, от които устата на Ив се напълни със слюнка. Време е, каза си тя, да се хваща за работа.

— Откога познавате Шарън Деблас?

— Запознах се с нея наскоро, в дома на общ познат.

— Казахте, че сте приятел на семейството.

— На родителите ѝ — отвърна Рурк непринудено. — Познавам Бет и Ричард от няколко години. Запознахме се във връзка с работата, след това се сприятелихме. Тогава Шарън още учеше, после замина в Европа и нашите пътища не се бяха пресичали. За първи път я срещнах преди няколко дни и я заведох на вечеря. След това научих, че е мъртва.

Той извади плоска златна табакера от вътрешния си джоб. Очите на Ив се присвиха, докато наблюдаваше как пали цигара.

— Тютюнът е забранен от закона, Рурк.

— Не и в свободното въздушно пространство, в международни води и в частна собственост. — Той ѝ се усмихна през облак дим. — Лейтенант, не смятате ли, че полицията има достатъчно друга работа, за да се занимава с личния ни живот?

Не ѝ беше приятно да си признае, че тютюнът ухаеше възбуждащо.

— И колекционирането на оръжия ли е част от личния ви живот?

— За мен те носят някакво очарование. Вашият и моят дядо са смятали притежаването им за свое конституционно право. Не говорим често за конституционни права, защото смятаме, че вече сме се цивилизовали.

— И убийството с този тип оръжие сега е по-скоро отклонение, отколкото норма.

— Обичате правилата, нали, лейтенант?

Въпросът бе зададен снизходително, каквато бе и съдържащата се в него обида. Тя застана нащрек.

— Без правила наставка хаос.

— В хаоса има живот.

Глупава философия, помисли си тя раздражено.

— Притежавате ли трийсет и осемкалибров „Смит енд Уесън“, модел десет, произведен приблизително през 1990 година?

Той дръпна от цигарата си бавно и замислено.

— Мисля, че имам един от този модел. С това ли е била убита?

— Имате ли нещо против да ми го покажете?

— Не, разбира се. Когато пожелаете.

Твърде спокойно реагира, помисли си тя. Гледаше с подозрение на всичко, което ставаше лесно.

— Вечеряли сте с починалата вечерта преди смъртта ѝ. В Мексико.

— Точно така. — Рурк загаси цигарата си и се отпусна назад с брентото в ръка. — Имам една малка вила на западния бряг. Мислех, че ще ѝ хареса. И не се излъгах.

— Имали ли сте физическа връзка с Шарън Деблас?

За миг очите му светнаха, но дали шеговито или гневно, тя не успя да определи.

— Доколкото разбирам, питате ме дали съм правил любов с нея? Не, лейтенант, макар че сигурно ви се струва невероятно, ние просто вечеряхме.

— Водите една красива жена, професионална компаньонка, във вилата си в Мексико и всичко, което правите двамата, е да вечеряте.

Избра си едно лъскаво зелено грозде и тогава отговори.

— Ценя красивите жени по няколко причини и обичам да прекарвам времето си с тях. Но с професионалистки не общувам по две причини. Първо, не смятам, че е необходимо да плащам за секс. — Той отпи от брентото, докато я наблюдаваше над ръба на чашата. — И второ, не обичам даделя една жена с друг мъж. — Той спря за миг. — А ти?

Стомахът ѝ се сви, но тя реши да не се задълбочават на тази тема.

— Сега не говорим за мен.

— Но аз имах предвид теб. Ти си красива и двамата сме сами, ала всичко, което правим, е да пием кафе и бренти. — Той се усмихна на ядосания ѝ поглед. — Героично, нали, какви задръжки само!

— Струва ми се, че връзката ти с Шарън Деблас е била от по-различно естество.

— Тук съм съгласен. — Той избра още едно зърно грозде и ѝ го предложи.

Апетитът е слабост, припомни си Ив и взе зърното.

— Видя ли се с нея след вечерята в Мексико?

— Не, разделихме се към три часа сутринта и аз се прибрах у дома. Сам.

— Можеш ли да ми кажеш къде си бил през последните четирийсет и осем часа, след като си се прибрал сам у дома?

— Първите пет прекарах в леглото. След закуска свиках съвещание. Около осем и петнайсет. Можеш да провериш протокола.

— Ще го направя.

Този път той се усмихна — ослепителна усмивка, от която сърцето ѝ се разтупка.

— Не се съмнявам. Лейтенант Далас, ти наистина си очарователна.

— А след съвещанието?

— То свърши около девет. Работих до към десет, следващите няколко часа прекарах в кабинета си, в центъра на града, където имах различни ангажименти. — Той извади тънка карта — бележника му със задачи за този ден. — Искаш ли да ти ги изброя?

— По-добре ми направи едно копие и ми го изпрати в службата.

— Ще се погрижа за това. Върнах се вкъщи към седем. Имах работна вечеря у дома с няколко души, членове на японската ми производствена фирма. Вечеряхме в осем. Да ти изпратя ли и менюто?

— Не се подигравай, Рурк.

— Това между другото, лейтенант. Легнах си рано. Към единайсет вече бях сам, с книга и бренди, до около седем сутринта, когато изпих първото си кафе. Искаш ли още едно кафе?

Какво ли не би дала за още една чашка, но поклати отрицателно глава.

— Сам в продължение на цели осем часа, така ли? Говорил ли с някого през това време?

— Не. С никого. На другия ден трябваше да пътувам за Париж и исках да прекарам вечерта спокойно. Избрал съм неподходящ момент.

Слушай какво, ако исках да убия някого, първото нещо, което щях да направя, е да си осигуря алиби.

— А може и просто да не ти пука, нали така? — отвърна му тя.
— Само колекционираш старинни оръжия, Рурк, или ги и използваш?

— Стрелям отлично. — Той остави настрана празната си чаша.
— С удоволствие ще ти покажа, когато дойдеш да ми видиш колекцията. Утре удобно ли ти е?

— Съвсем.

— Какво ще кажеш за седем часа? Предполагам, че имаш адреса ми. — Той се наведе напред, тя застина и цялата настръхна, когато ръката му докосна нейната. Той се усмихна. — Затегни колана си — каза той спокойно. — След миг се приземяваме. Ив — прошепна той.
— Толкова просто и толкова женско име. Чудя се дали ти приляга.

Тя не каза нищо. Стюардесата дойде и прибра съдовете.

— Ходил ли си в апартамента на Шарън Деблас?

Костелив орех, помисли си той. Но беше сигурен, че отвътре е нежна и гореща. Чудеше се не дали, а кога ще му се удаде да се увери в това.

— Не, докато тя беше наемателка — каза Рурк и се облегна назад. — А доколкото си спомням, изобщо не съм го виждал, макар и да не съм съвсем сигурен. — Той отново се усмихна и затегна колана си. — „Горъм комплекс“ е моя собственост. Не е възможно да не знаете това.

Загледа се през прозореца, докато се приземяваха.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ив се почувства адски уморена, след като изпрати доклада си на Уитни и се прибра в къщи. Беше ѝ писнало. Страшно се бе старала да накара Рурк да онемее от изненада, че знае, че той притежава „Горъм“. Когато ѝ съобщи това със същия безгрижно учтив тон, с който ѝ предлагаше кафе, първият им разговор бе завършил с резултат едно на нула за него.

Резултатът не ѝ се нравеше.

Беше време да го изравни. Сама във всекидневната си и притисната от времето, тя седна пред компютъра.

— Включи, Далас, влез в „Код пет“. Личен номер 53478 Q. Отвори файл Деблас.

Гласът и личният номер разпознати, Далас. Обработка се.

— Отвори подфайл „Рурк“. Заподозреният Рурк — познат на жертвата. Според източник С, Себастиан, жертвата е желала заподозрения. Заподозреният е отговарял на изискванията ѝ за сексуален партньор. Голяма вероятност за емоционална връзка.

Условие за извършване на престъпление. Заподозреният притежава сградата, в която се намира апартаментът на жертвата, има възможност за лесен достъп и в същото време вероятно познава системата за наблюдение на мястото на престъплението. Заподозреният няма алиби за период от осем часа в нощта на убийството, който включва отрязка от време, изтрит от дисковете на системата за наблюдение. Заподозреният притежава голяма колекция от старинни оръжия, сред тях и такова, каквото е било използвано срещу жертвата. Заподозреният признава, че е отличен стрелец.

Определящи черти в личността на заподозрения. Сдържан, уверен, задоволява собствените си желания, високо интелигентен. Интересен баланс между агресивност и очарование.

Мотив.

И тогава изпадна в беда. Премисляйки, Ив стана и взе да крачи из стаята, докато компютърът очакваше допълнителните данни. Защо

човек като Рурк ще тръгне да убива? За изгода, в изблик на гняв? Тя не мислеше така. Богатство и обществено положение той би могъл да постигне и постигаше по друг начин. Жени за секс и за всичко останало той можеше да спечели, без да си дава много труд. Струваше й се обаче, че е способен да извърши насилие и че би го извършил хладнокръвно.

Убийството на Шарън Деблас беше свързано със секс. Беше извършено по особено жесток начин и това се набиваше в очи. Трудно й беше да свърже това с елегантния мъж, с когото бе пила кафе.

Може би тук беше разковничето.

— Заподозреният счита морала по-скоро за лична зона, отколкото за приоритет на закона — продължи тя, крачейки безшумно. — Сексът, ограниченията върху оръжията, наркотиците, тютюнът и алкохолът, както и начинът, по който е извършено самото убийство, напомнят за морал, който не се съобразява със закона. Убийство на лицензирана компаньонка, единствената дъщеря на негови приятели, единствената внучка на един от най-отявлено консервативните законодатели на страната, и то със забранено оръжие. Дали това не е илюстрация на недъзите, които заподозреният смята за присъщи на законодателната система? Мотив — завърши тя и отново седна. — Задоволяване на собствените интереси. — Тя въздъхна доволно. — Изчисли вероятността.

Системата й започна да вие, напомняйки й, че още една част от компютъра трябва да бъде сменена, после забръмча на тласъци.

Вероятност Рурк да е извършителят според текущите данни и предположения — осемдесет и две цяло и шест десети процента.

Защо не, помисли си Ив и се отпусна в стола.

Какво беше това, ако не отвратително задоволяване на собствените си интереси?

Той имаше тази възможност. Разполагаше и със средствата. Ако се вземеше предвид и арогантността му, тогава и мотивът беше на лице.

Но защо, мислеше си Ив, докато наблюдаваше как безстрастните думи на анализа й светят върху екрана, защо умът й някак отказваше да го приеме?

Просто не виждаше смисъла на извършеното деяние. Някак си не можеше да си представи Рурк, застанал пред камерата да се прицелва с

пистолет в беззащитната, гола и усмихваща се жена и да изстрелва олово в тялото ѝ, миг след като е изхвърлил семето си в нея.

И все пак имаше факти, които не можеха да бъдат пренебрегнати. Ако успееше да събере достатъчно данни, можеше да издаде заповед за психиатрична преценка.

Щеше да бъде твърде интересно, помисли си тя и се усмихна едва забележимо. Една разходка в главата на Рурк би била вълнуващо пътешествие.

На другата вечер в седем часа щеше да предприеме следващата стъпка.

На вратата се позвъни и тя се намръщи.

— Запиши и заключи до повикване от гласа на Далас. „Код пет“. Изключи.

Мониторът потъмня и тя стана, за да разбере кой прекъсва работата ѝ. Един поглед към екрана на системата за наблюдение я накара да забрави недоволството си.

— Здравсти, Мейвис.

— Забравила си, нали? — Мейвис Фрийстоун влетя вътре — по ръцете ѝ дрънчаха гривни, около нея се носеше уханен облак. Тази вечер косата ѝ блестеше в сребристо — нюанс, който щеше да бъде променен в хармония със следващото ѝ настроение. Отметна я назад и тя се посипа като звезден дъжд чак до невероятно тънкия ѝ кръст.

— Не, не съм. — Ив затвори вратата и отново залости ключалките. — Да забравя какво?

— Вечеря, танци, разврат. — Като въздъхна тежко, Мейвис отпусна четирийсет и четири килограмовото си елегантно облечено тяло на канапето и погледна семплия сив костюм на Ив с нескривано отвращение.

— Да не искаш да кажеш, че ще излезеш с това?

Ив винаги се чувстваше като пребита в компанията на темпераментната Мейвис. Погледна костюма си.

— Струва ми се, че не.

— Значи така. Забравила си.

Така беше, но сега си спомни. Бяха планирали да посетят новия клуб, който Мейвис бе открила край космическите докове в Джързи. Според Мейвис космическите гаджета страшно ги бивало — нещо, което имало връзка с продължителната безтегловност.

— Съжалявам. Но ти пък изглеждаш страхотно.

Това несъмнено беше самата истина. Преди осем години, когато Ив бе спипала Мейвис за дребна кражба, тя беше страшно готина. Улична хлапачка с копринени къдрици, лепкави пръсти и ослепителна усмивка.

В последвалите години двете се сближиха. За Ив, която можеше да преброи на пръстите на едната си ръка приятелите, които не бяха ченгета, връзката беше безценна.

— Изглеждаш уморена — каза Мейвис повече с упрек, отколкото със съчувствие. — А и ти липсва едно копче.

Пръстите на Ив машинално напипаха празния плик.

— Дявол да го вземе, знаех си. — Тя свали сакото си и го захвърли с отвращение. — Виж какво, много съжалявам. Наистина забравих. Днес ми дойде твърди нанасорно.

— И причината е същата, поради която ми поиска черното палто, така ли?

— Позна. Благодаря, все пак. Добра работа ми свърши.

Мейвис седна за малко и започна да барабани с лакираните си в смарагдовозелено нокти по облегалката на канапето.

— Полицейска работа. Аз пък се надявах, че този път отиваш на среща. Наистина, Ив, трябва да започнеш да се срещаш и с други мъже, освен с престъпници.

— Видях се с онзи консултант по имидж, с когото ми бе уредила среща. Виж, той не беше престъпник, а най-обикновен кретен.

— Много си придирчива, а пък и това беше преди шест месеца.

Той се бе опитал да я вкара в леглото си срещу безплатна татуировка на устните, която според Ив дори не беше достатъчно трайна, но тя не му го каза в очите.

— Ще отида да се преоблека.

— Изглежда не ти си излиза да се поотъркаш в космическите пилоти. — Мейвис отново скочи и кристалите на ушите ѝ, които стигаха до раменете, заблещукаха. — Но поне си смени тази отвратителна пола. Ще поръчам нещо от китайския ресторант.

От облекчение раменете на Ив се отпуснаха. Заради Мейвис тя би изтърпяла една вечер в шумен, претъпкан и противен клуб сред похотливи пилоти и техници от станциите. Идеята да похапнат китайска храна удобно изтегнати сякаш смъкна тежък товар от гърба ѝ.

— Наистина ли нямаш нищо против?

Мейвис махна с ръка вместо отговор и включи компютъра, за да намери ресторанта, който искаше.

— Всяка вечер съм в някой клуб.

— Това се казва работа — рече Ив и влезе в спалнята.

— Ти ли ми казваш това? — Мейвис се зачете във вечерното меню, изписано на екрана. — Искаш ли рула с яйца?

— Разбира се.

— Вече не пея за един обяд, а получавам десет процента от прихода на заведението. Станах най-обикновена бизнес дама — добави Мейвис.

— У теб няма нищо обикновено — възрази Ив. Тя се върна, обута в удобни джинси и тениска.

— Така си е. Остана ли ти нещо от виното, което донесох последния път?

— Втората бутилка е почти пълна. — Идеята ѝ допадна и Ив се отправи към кухнята, за да налее. — А излизаш ли още със зъболекаря?

— Не. — Мейвис лениво отиде до апарата за забавление и го настрои на музика. — Работата стана много сериозна. Нямах нищо против да е влюбен в зъбите ми, но реши да получи всичко. Искаше да се оженим.

— Ах, копеле такова.

— На никого не можеш да имаш доверие — съгласи се Мейвис. — Как върви работата със закона и реда?

— Тъкмо сега е малко напечено. — Наливаше виното, когато на вратата се позвъни. — Не е възможно да носят вечерята толкова скоро. — Чу как Мейвис безгрижно се понесе към вратата на дванайсет сантиметровите си токчета. — Провери охранителния екран! — провикна се Ив и едва бе тръгнала към вратата, когато Мейвис я отвори.

В първия миг изруга, в следващия вече бе посегнала към оръжието, което не носеше. От закачливия смях на Мейвис нивото на адреналина ѝ бързо се понижи.

Ив разпозна униформата на компанията за доставки и видя притесненото лице на младежа, който подаде пакета на Мейвис.

— Обожавам подаръците — каза Мейвис, премигвайки кокетно, докато момчето си тръгваше поруменяло. — Вие не вървите ли в комплект с подаръка?

— Остави хлапака на мира. — Ив поклати глава, взе пакета от Мейвис и затвори вратата.

— Нямаш представа какви сладурчета са на тази възраст. — И тя изпрати въздушна целувка към екрана, после се обърна към Ив. — Защо си толкова нервна, Далас?

— Изнервена съм от случая, по който работя. — Тя погледна златното фолио и изящната панделка на пакета, който държеше повече с подозрение, отколкото с удоволствие. — Нямам представа кой може да е изпращачът.

— Има картичка — посочи Мейвис иронично. — Можеш да я прочетеш и да сложиш край на загадката.

— Умница! — Ив извади картичката от позлатения плик.

„Рурк“

Мейвис надникна през рамото на Ив и тихо подсвири.

— Не е онзи Рурк, нали? Баснословно богатият, загадъчен и сексапилен Рурк, който притежава приблизително двамайсет и осем процента от света и сателитите му?

Единственото, което почувства Ив, беше раздразнение.

— Познавам само един Рурк.

— Ти го познаваш! — Мейвис завъртя гримираните си в зелено очи. — Далас, непростимо съм те подценила. Разкажи ми всичко! Как, кога, защо? Спал ли с него? Кажи ми, че си спала с него, и после разкажи всичко до най-малката подробност!

— През последните три години имахме тайна любовна връзка и аз му родих син, когото будистки монаси отглеждат на обратната страна на луната. — Със свъсени вежди Ив разклати кутията. — Дръж се, Мейвис! Това е във връзка с един случай и — преди Мейвис да успее да си отвори устата, тя добави: — това е строго секретно.

Този път Мейвис не завъртя очите си. Щом Ив каза „секретно“, вече никакво ласкателство, молба или хленчене не можеха да я помръднат и на милиметър.

— Добре де, но можеш поне да ми кажеш дали на живо изглежда така добре, както на снимки.

— По-добре — промърмори Ив.

— Божичко, наистина ли? — Мейвис изстена и се строполи на канапето. — Мисля, че току-що получих оргазъм.

— Трябваше да ти го кажа. — Ив остави пакета настрани и го погледна намръщено. — А откъде знае къде живея? Не можеш да изровиш адреса на едно ченге от указателя. Как е разбрал? — повтори тихо тя. — И какво цели с това?

— За бога, Далас, отвори го. Той вероятно е бил заплепен от теб. Някои мъже намират хладните, безразлични и скромни жени за привлекателни. Това ги кара да си мислят, че у теб има дълбочина. Обзалагам се, че вътре има диаманти — каза Мейвис, спускайки се към кутията, когато търпението ѝ се изчерпа. — Огърлица. Диамантена огърлица. Може да са рубини. Ще изглеждаш изумително с рубини.

Тя скъса скъпата опаковка, хвърли настрани капака на кутията и пхна ръка под хартията с позлатени краища.

— Какво, по дяволите, е това?

Но Ив бе вече усетила аромата и се усмихна.

— Кафе — отвърна тя, без да съзнава, че гласът ѝ е станал потих. Протегна ръка към обикновената кафява торбичка, която Мейвис държеше.

— Кафе ли? — Учуди се Мейвис. — Червив е от пари, а ти изпраща пакет кафе?

— Ама истинско кафе.

— Голяма работа! — Възмутена, Мейвис махна с ръка. — Не ми пука колко струва тази глупост, Далас. Жената иска блясък.

Ив вдигна пакета до лицето си и вдъхна дълбоко.

— Не и тази жена. Кучият му син знае как точно да ми влезе под кожата — въздъхна тя. — Има си цяла торба с трикове.

На другата сутрин Ив си позволи една чашка ароматно кафе. Дори своенравният автоготвач не успя да развали великолепния вкус на тъмната течност. Тя пое към участъка с усмивка на лице, въпреки че

отоплението на колата не работеше, а навън небето се бе свъсило и пет градусовият студ беше свиреп.

Усмивката все още стоеше на лицето ѝ, когато влезе в офиса и завари Фийни.

— Я виж ти! — изглежда я той. — Какво закуси, слънчице?

— Кафе. Само кафе. Има ли нещо за мен?

— Направих пълна проверка на Ричард Деблас, Елизабет Баристър и останалите от семейството. — Той ѝ подаде диск, върху който с яркочервено пишеше „Код пет“. — Никакви изненади. Нищо особено и за Рокман. Когато е бил на двайсет години, е участвал в група, изградена по военен образец, известна с името „Сейфнет“.

— „Сейфнет“ ли? — повтори Ив замислено.

— Стига, хлапе, не си била на повече от осем години, когато групата е била разформирана — каза ѝ Фийни ухилен. — Сигурно само си чувала за нея.

— Напомня ми нещо. Това не беше ли една от онези групи, които предизвикаха брожения по време на конфликта с Китай?

— Да, и ако беше станало тяхното, конфликтът щеше да се разрасне. Едно неразбирателство за международното пространство можеше да има страшни последици. Но дипломатите успяха да избегнат войната. Няколко години по-късно групата се разформирова, макар да се носят слухове, че едно от крилата на „Сейфнет“ продължава да действа тайно.

— Чувала съм за него. И все още чувам. Мислиш, че Рокман може да има нещо общо с подобна отцепила се фанатична група?

Фийни поклати глава.

— Мисля само, че внимава какво прави. Силата си е сила, а Деблас я има в изобилие. Ако сенаторът успее да влезе в Белия дом, Рокман ще бъде неотлъчно до него.

— Моля те — Ив притисна с ръка стомаха си, — от теб получавам кошмари.

— Далеч се е прицелил, но има известна подкрепа за следващите избори — сви рамене Фийни.

— Така или иначе, Рокман си има алиби. Както и Деблас. Били са в Източен Вашингтон. — Тя седна. — Нещо друго?

— Чарлс Монро. Водил е интересен живот, но наяве няма нищо съмнително. Занимавам се с работните дневници на жертвата. Нали

знаеш, човек трябва да е много предпазлив с тези файлове.

— Открий нещо, Фийни, и аз ще ти купя една каса от онова противно уиски, което толкова обичаш.

— Дадено! Все още работя по Рурк — добави той. — Той е от хората, които не проявяват небрежност. Всеки път, когато си помисля, че съм проникнал през някоя стена, пред мен се изправя друга. Каквито и данни да има за него, всичко добре се пази.

— Продължавай да отместваш стените. А аз ще копая под тях.

Когато Фийни си тръгна, Ив се премести на своя терминал. Не бе искала да проверява пред Мейвис, а в този случай предпочиташе да използва компютъра в офиса. Въпросът беше прост.

Ив въведе името и адреса на комплекса, в който се намираше апартамента ѝ. Попита: *Кой е собственикът?*

И отговорът бе прост: *Рурк.*

Лицензът на Лола Стар беше само от три месеца. Тя бе подала молба на осемнайсетия си рожден ден — най-ранната възможна дата. Обичаше да повтаря пред приятелите си, че преди това е била аматьорка.

Същия ден напусна дома си в Толедо и си смени истинското име Алис Уилямс. И домът, и името ѝ бяха омръзнали.

Имаше миловидно лице на фея. След много плач и молби родителите ѝ се бяха съгласили да ѝ платят за по-остра брадичка и чип нос — пластичната операция бе нейният подарък за шестнайсетия ѝ рожден ден.

Лола искаше да изглежда като секси фея и смяташе, че го е постигнала. Късата ѝ смолисточерна коса бе подстригана на черта. Кожата ѝ бе млечно бяла и изпъната. Тя пестеше пари, за да си промени очите от кафяви на смарагдовозелени, тъй като смяташе, че те по-добре ще подходат на външността ѝ. Имаше прелъстително телце, което не се нуждаеше от много грижи.

През целия си живот бе мечтала да стане лицензирана компаньонка. Другите момичета гледаха да направят кариера в правото или финансите, учеха, за да си пробият път в медицината или индустрията, но Лола си знаеше, че е родена за секс.

А защо да не изкарва прехраната си с онова, което ѝ се удаваше най-добре?

Искаше да бъде богата, търсена и глезена. Мъжете, особено по-възрастните, бяха готови да плащат добре за жени с прелестите на Лола. Но свързаните с професията ѝ разходи се оказаха по-големи, отколкото си бе мислила — там в малката стаичка в Толедо.

Таксите за лиценза, задължителните здравни прегледи, наемът и данъкът „грях“ — всичко това изяждаше печалбите ѝ. След като престана да плаща за обучението, едва успя да задели за малък едностаен апартамент в мизерните покрайнини на „Алеята на проститутките“.

И все пак така беше по-добре, отколкото да работи на улицата, както много други все още правеха. Но Лола имаше планове за бъдещето.

Един ден щеше да живее в апартамент на покрива на някоя сграда и щеше да приема само избрана клиента. Щеше да пие вино и да вечеря в най-люксоznите ресторанти, да лети със самолет до екзотични места, да забавлява кралски особи и милионери.

Беше достатъчно добра и нямаше никакво намерение да се застоява в дъното на стълбата.

Бакшишите помагаша. Една професионалистка не биваше да приема пари в брой или кредитни бонуси. Поне формално. Но всички го правеха. А тя си беше все още момиче и предпочиташе малките подаръци, които някои от клиентите ѝ даваха. Но парите си влагаше в банка и им трепереше, защото не спираше да мечтае за своята мансарда.

Тази вечер щеше да забавлява нов клиент — някакъв, който държеше да го нарича татенце. Мъжът вероятно си мислеше, че е първият, който я кара да бъде малкото му момиченце. Всъщност само след няколко месеца в професията педофилите бързо се ориентираха към нея.

И така тя щеше да седи в скута му, той щеше да я пляска по дупето и да ѝ обяснява с назидателен тон, че трябва да бъде наказана. В действителност това приличаше на игра и повечето мъже бяха общо взето сладури.

Като си мислеше това, тя избра една рокля с кокетна пола и бяла фестонирана якичка. Отдолу не носеше нищо друго, освен бели

чорапи. Махна космите от пубиса си, за да изглежда гола и гладка като десетгодишна.

След като разгледа отражението си в огледалото, тя добави още малко цвят на страните си и блясък на нацупените си устни.

При почукването на вратата тя се усмихна и младото ѝ, все още наивно лице ѝ се усмихна от огледалото.

Все още не можеше да си позволи видео охранителна система и погледна през шпионката, за да огледа посетителя.

Той беше хубав и това ѝ допадна. И, предположи тя, на достатъчно години, за да ѝ бъде баща, което щеше да му хареса.

Тя отвори вратата и отправи към него срамежлива, стеснителна усмивка:

— Здравсти, татенце.

Той не искаше да губи време. Това беше предимството, от което имаше най-малко в момента. Усмихна ѝ се. За уличница тя изглеждаше доста добре. Когато вратата се — затвори зад гърба му, той мушна ръка под полата ѝ и с удоволствие установи, че е гола. Това щеше да ускори нещата, ако можеше да се възбуди бързо.

— Татенце! — като се вживя в ролята си, Лола пронизително се изкикоти. — Така не е прилично.

— Чувам, че ти не си се държала прилично. — Той свали палтото си и го остави внимателно настрани, докато тя му се цупеше. Макар че бе взел предпазни мерки да не оставя отпечатьци, все пак не възнамеряваше да пипа нищо друго в стаята, освен нея.

— Бях послушна, татенце. Много послушна.

— Не си се държала прилично, момиченце. — Той извади една малка камера от джоба си, остави я отстрани и я насочи към тясното, отрупано с възглавници и плюшени играчки легло.

— Ще снимаш ли?

— Точно така.

Искаше ѝ се да му каже, че това ще му струва допълнително, но реши да изчака, докато свършат. Клиентите не искаха фантазиите им да бъдат смесвани с действителността. Беше научила това по време на обучението.

— Лягай на леглото!

— Добре, татенце. — Тя легна сред възглавниците и ухилените животни.

— Чувам, че си се пипала.

— Не, татенце.

— Не е хубаво да лъжеш татко си. Ще трябва да те накажа, но после ще има целувка и ще се почувстваш по-добре. — Когато тя се усмихна, той пристъпи към кревата. — Вдигни си полата, момиченце, и ми покажи как се пипаш.

Лола не се интересуваше от тази част. Тя обичаше да я докосват, но допирът на собствените ѝ ръце почти не ѝ доставяше удоволствие. И въпреки това тя вдигна полата си и започна да се гали със срамежливи и колебливи движения, както предполагаше, че иска той.

Плъзгането на малките ѝ пръстчета го възбуди. В края на краищата жената бе създадена за това — да използва себе си и мъжете, които я желаеха.

— Е, как е?

— Добре — промърмори тя. — Пипни и ти, татенце. Да видиш колко е нежно.

Той сложи ръката си върху нейната, а когато пръстът му се плъзна вътре, почувства, че членът му се втвърдява. Щеше да свърши бързо и за двамата.

— Разкопчай си роклята — нареди ѝ той и продължи да плъзга ръката си с умели движения, докато тя разкопчаваше ученическата си якичка. — Обърни се.

Щом се обърна, той замахна с ръка и заудря навирения ѝ задник. Бялата плът се зачерви, а тя се разхленчи точно както се очакваше от нея.

Нямаше значение дали я боли или не. Сделката си беше сделка.

— Добро момиче! — Сега вече бе в пълна ерекция и започваше да пулсира. И въпреки това движенията му бяха внимателни и премерени, докато се събличаше. Гол, той я възседна, плъзна ръцете си под нея, така че можеше да мачка гърдите ѝ. Толкова е млада — помисли си той и се остави да изпита удоволствието от свежата плът, която още дълго нямаше да има нужда от козметични корекции.

— Татко ще ти покаже как се награждават добрите момиченца.

Той искаше тя да го поеме в устата си, но не можеше да рискува. Противозачатъчните, които вземаше, щяха да унищожат спермата във вагината, но не и в устата ѝ.

Вместо това той повдигна бедрата ѝ и докато проникваше в нея, удряше с ръце стегнатата, млада плът.

Беше по-груб, отколкото и двамата бяха очаквали. След първия силен тласък той спря. Нямаше никакво желание да я наранява дотолкова, че тя да извика. Макар че в място като това той се съмняваше, че някой ще чуе или ще се загрижи.

Тя все още беше очарователно неумела и наивна. Той премина на по-бавен, по-внимателен ритъм, който откри, че му доставя истинска наслада.

Движенията ѝ бяха точни, посрещаше го, отговаряше му. Но изглежда не всичките ѝ стенания и викове бяха симулирани. Той почувства как тя се стяга и потреперва, и се усмихна — беше доволен, че е успял да доведе една уличница до истински оргазъм.

Затвори очи и се изпразни.

Тя въздъхна и се сгуши на една от възглавниците. Всичко мина добре, много, много по-добре, отколкото бе очаквала. Надяваше се, че си е намерила още един постоянен клиент.

— Бях ли добро момиче, татенце?

— Много, много добро. Но още не сме свършили. Обърни се.

Докато тя се преместваше, той се изправи и се дръпна от обсега на камерата.

— Видео ли ще гледаме, татенце?

Той само поклати глава.

Като си спомни ролята, която трябваше да играе, тя се нацупи.

— Обичам видео. Можем да гледаме, а след това ти можеш отново да ми покажеш как да стана добро момиче. — Тя му се усмихна, надявайки се да получи нещо допълнително. — Този път мога да те погала. Искам да те погала.

Той се усмихна и извади от джоба на палтото си СИГ 210 със заглушител. Наблюдаваше я как премигва с любопитство, докато той се прицелваше с пистолета.

— Какво е това? Това играчка за мен ли е?

Простреля я най-напред в главата. Оръжието едва изпука, а тя рязко политна назад и се сгърчи в конвулсии. Хладнокръвно той отново се прицели между младите, стегнати гърди и накрая и в гладкия, обезкосмен пубис.

Изключи камерата и внимателно нагласи Лола между напоените с кръв възглавници и опръсканите плюшени играчки, докато тя го гледаше втренчено с широко отворени от изненада очи.

— Това не беше хубав живот за едно младо момиче — каза ѝ той нежно, после се върна при камерата и записа последната сцена.

ГЛАВА ПЕТА

Единственото, което Ив искаше, бе един сладкиш. По-голямата част от деня прекара в даване на показания в съда, а обедната ѝ почивка бе провалена от обаждането на един доносник, който ѝ бе струвал петдесет долара и ѝ бе спечелил незначителна преднина по дело за контрабанда, довело до две убийства, с което си блъскаше главата от два месеца.

Искаше само да си вземе набързо някакъв захарен заместител, преди да се устреми към къщи, за да се подготви за срещата с Рурк в седем часа.

Можеше да се отбие с колата в някой от многобройните магазини за бързи покупки, но предпочете малкия кулинарен магазин на ъгъла на Седемдесет и осма западна улица независимо, или може би тъкмо заради факта, че той бе собственост на Франсоа — един грубиян със змийски очи, избягал в Америка след като Армията за социални реформи бе свалила правителството във Франция преди около четирийсет години.

Той мразеше Америка и американците. Армията за социални реформи падна от власт шест месеца след преврата, но Франсоа остана, проклинаше и се оплакваше зад тезгяха на кулинарния магазин на Седемдесет и осма улица, като с огромно удоволствие бълваше обиди и гнусотии на политическа тема.

Ив го наричаше Франк, за да го ядосва. Влезе в магазина с единствената мисъл да си купи нещо сладко, но когато автоматичната врата започна да се затваря с шепот зад нея, тя инстинктивно усети нещо нередно.

Мъжът, застанал до тезгяха, беше с гръб към нея. Дебелото яке и качулката на главата скриваха всичко, освен внушителния му ръст.

Прецени, че трябва да е висок метър и деветдесет и пет, и поне сто и десет килограма. Дори без да поглежда слабото ужасено лице на Франсоа, разбра, че нещо става. Усети го във въздуха. Първото нещо, което ѝ хрумна, бе да извади оръжието си, но после се разколеба.

— Тука, мръсницо. По-бързо!

Мъжът се обърна. Имаше бледозлатистия тен, който се получава от смесването на много раси, а в очите му се четеше отчаяние. Ив погледна малкия кръгъл предмет в ръката му.

Ръчно изработеното експлозивно устройство я разтревожи. Знаеше, че ръчно изработените бомбички избухваха лесно. Идиотът можеше да убие всички само заради разтрепераните си от нерви ръце.

Тя предупреди Франсоа с поглед. Ако се обърнеше към нея като лейтенант, всички щяха да хвъркнат във въздуха. Вдигна ръцете си така, че да се виждат, и се отправи към тезгяха.

— Не искам неприятности — каза тя с нервен глас. — Моля ви, имам деца у дома.

— Млъквай! Затваряй си устата! На пода! Лягай на пода!

Ив коленичи и мушна ръка под якето си, където бе скрито оръжието ѝ.

— Всичко — нареди мъжът и направи многозначителен жест с малката смъртоносна топка. — Искam всичко. Пари, жетони. Бързо.

— Днес не вървеше много — изхленчи Франсоа. — Виж какво, бизнесът не е като едно време. Вие американците...

— Искаш ли да изядеш това? — изрева мъжът и тикна експлозива в лицето на Франсоа.

— Не, не — паникьосан, Франсоа набра с трепереци пръсти кода за сигурност. Касата се отвори и Ив видя как крадецът погледна към парите, после вдигна очи към камерата.

Знаеше, че образът му е запечатан там и че всичките пари на Ню Йорк не биха могли да го изтрият. Експлозивът, небрежно подхвърлен през рамото му на излизане, щеше да свърши тази работа.

Тя си пое дъх като гмуркач. Изправи се с рязко движение точно под ръката му. От силното разтърсване устройството полетя свободно във въздуха. Писъци, ругатни, молитви. Улови го с върха на пръстите си като висока топка и точно тогава крадецът се извъртя.

Удари я по-скоро с опакото на ръката си, отколкото с юмрук и Ив реши, че ѝ е провървяло. Блъсна се в стелажа за соев чипс и видя звезди посред бял ден, но успя да задържи бомбичката.

„Не с тази ръка, по дяволите, не с тази ръка — остана ѝ време да си помисли, докато стелажът се сгромолясваше под нея.“ Опитва се да

използва лявата си ръка, за да освободи оръжието си, но сто и десетте килограма ярост и отчаяние се стовариха върху нея.

— Натисни алармата! — изкрещя тя към Франсоа, който стоеше като истукан, а устата му ту се отваряше, ту се затваряше. — Натисни скапаната аларма! — После ударът в ребрата изкара дъха ѝ и тя изохка. Този път вече беше използвал юмрук.

— Тези пари ми трябват. Трябва да ги взема. Ще ви убия. Всички ви ще убия — крещеше той.

Тя успя да го ритне с коляно. Този твърде стар начин на защита ѝ спечели няколко секунди, но силите не ѝ достигнаха да се пребори с него.

Главата ѝ се удари в ръба на тезгяха и пред очите ѝ отново се появиха звезди. Сладкишите, за които бе копняла, се посипаха върху нея.

— Ах, ти мръсник! Отвратителен мръсник! — рече тя и заби три крошета в лицето му. От носа му шурна кръв и той сграбчи ръката ѝ.

Знаеше, че ще се счупи. Знаеше, че ще усети острата болка и ще чуе слабото изпукване на костта.

Но тъкмо когато пое въздух, за да изпищи, очите ѝ зърнаха лъснатите черни обувки, по които можеше да се познае всяко местно ченге.

— Арестувайте го! Опит за грабеж, въоръжен, носи експлозив, упражнява физическо насилие. — Искаше ѝ се да добави, физическо насилие над офицер и съпротива за арест, но тъй като не се бе легитимирала, това го спести.

— Добре ли сте, госпожо? Искате ли медицинска помощ?

Не искаше. Искаше само един скапан сладкиш.

— Лейтенант — поправи го тя, надигна се и бръкна за картата си. Забеляза, че извършителят се бе укротил и че единият полицаи бе проявил достатъчно разум да използва палката си и избие мераците му за съпротива.

— Имаме нужда от сейф и то бързо. — Ив видя, че двамата полицаи пребледняха, когато осъзнаха какво държи в ръката си тя. — Малката бомбичка всеки момент може да избухне. Трябва веднага да бъде обезвредена.

— Сър! — В миг първият полицаи изхвъркна от магазина. През деветдесетте секунди, докато се върне с черната кутия, използвана за

транспортиране и дезактивиране на експлозиви, никой не проговори.

Не смееха да си поемат дъх.

— Арестувайте го! — повтори Ив. Щом експлозивът се озова в контейнера, мускулите на стомаха ѝ затрепериха. — Ще изпратя доклада си по мрежата. От сто двайсет и трети участък ли сте, момчета?

— Тъй вярно, лейтенант.

— Добре се справихте. — Тя се пресегна, пазейки наранената си ръка, и си избра един сладкиш „Галакси“. — Тръгвам си.

— Няма ли да платиш? — извика Франсоа след нея.

— Гледай си работата, Франк — отвърна му тя и излезе.

Инцидентът забави програмата ѝ. Когато стигна къщата на Рурк, беше седем и десет. Беше използвала лекарствата от аптеката, за да облекчи болката в ръката и рамото си. Ако до няколко дена не се оправеше, знаеше, че ще трябва да се прегледа. А тя мразеше лекарите.

Спря колата, за да разгледа къщата на Рурк отвън. „Повече прилича на крепост“ — помисли си тя. Четирите етажа се извисяваха над заскрежените дървета на Сентръл парк. Ако очите не я лъжеха, това беше една от старите, строени от истински камък сгради на близо двеста години.

Имаше много прозорци, огрени от златисти светлини.

Зад портата с електронна охрана се виждаха изящно подрязани вечнозелени храсти и красиви дървета.

Много по-впечатляваща от великолепието на архитектурата и градинарското изкуство беше тишината. До слуха ѝ не достигаха градските шумове.

Не се чуваше грохотът на трафика, нито врявата на пешеходците. Дори небето изглеждаше по-различно, отколкото в търговската част на града. А вместо фаровете на транспортните средства тук блещукаха само звездите.

„Хубав живот, ако можеш да си го позволиш“ — помисли си тя и отново запали колата си. Приблужи към вратата, готова да се легитимира. Малкото червено око на скенера премигна, а после застана неподвижно и вратите безшумно се отвориха.

Значи той я беше въвел в програмата, размишляваше тя, но не можеше да реши дали това я радва или притеснява. Мина през портата нагоре по късата алея и остави колата си в началото на стълбището от гранит.

Отвори ѝ един иконом. Всъщност тя никога не бе виждала иконом на живо, освен в старите видеофилми, но не остана разочарована. Имаше посребрени коси, проникателен поглед и носеше тъмен костюм със старомодна вратовръзка.

— Лейтенант Далас?

В гласа му се долавяше слаб акцент, който звучеше като смесица от английски и славянски.

— Имам среща с Рурк.

— Той ви очаква. — Икономът я въведе в широк коридор с много високи стени, който приличаше повече на вход на музей, отколкото на дом.

От тавана се спускаше стъклен полилей от стъкло във формата на звезда и осветяваше полирания дървен под, застлан с красив килим в червено, синьо и зелено. Централната колона на извиващото вляво стълбище беше във формата на грифон.

По стените имаше картини — като онези в Метрополитън. Френски импресионисти. Не можеше обаче да си спомни от кой век бяха. Периодът на преоценка, който беше започнал в началото на двайсет и първия век, ги ценеше заради пасторалните сцени и великолепните приглушени цветове.

Не се виждаха нито холограми, нито живи скулптури. Единствено боя и платна.

— Може ли да взема палтото ви?

Тя се сепна и ѝ се стори, че долови някакво самодоволно снизхождение в непроницаемите очи на иконома. Ив свали якето си и забеляза, че той го поема някак предпазливо между маникюрираните си пръсти.

По дяволите, нали беше изчистила кръвта по него!

— Оттук, лейтенант Далас. Бихте ли почакали в гостната? Рурк ще се забави, тъй като в момента е зает с един международен разговор.

— Разбира се.

И тук цареше музейна атмосфера. Гореше спокоен огън. Огън от истински цепеници в огнище от лапис и малахит. Две запалени лампи

горяха като многоцветни скъпоценни камъни. Двете еднакви канапета имаха извити облегалки и изящна дамаска, която повтаряше тоновете на стаята в сапфиреносиньо. Мебелите, лъснати до блясък, бяха от дърво. Навсякъде из стаята бяха подредени различни произведения на изкуството — скулптури, купи, шлифовано стъкло.

Токчетата на ботушите ѝ отекнаха по дървото, а после килимът приглуши стъпките ѝ.

— Ще желаете ли нещо, докато чакате, лейтенант?

Едва сдържа смеха си, като видя, че икономът продължава да държи якето ѝ между пръстите си с неприкрита погнуса.

— Разбира се. Какво ще ми предложите, господин...?

— Съмърсет, лейтенант. Просто Съмърсет. Сигурен съм, че можем да ви предложим всичко, което обичате.

— Тя много обича кафе — обади се Рурк от вратата, — но, струва ми се, че няма да откаже един „Монкарт“ 49-та.

Очите на Съмърсет отново светнаха. От ужас, помисли си Ив.

— Четирийсет и девета ли, господине?

— Точно така. Благодаря, Съмърсет.

— Да, господине. — Хванал якето с два пръста, той излезе с изправен гръб.

— Съжалявам, че те накарах да ме чакаш — започна Рурк, а очите му се присвиха и потъмняха.

— Няма за какво — отвърна Ив, докато той се приближаваше към нея. — Тъкмо... Ей!...

Тя се дръпна рязко, тъй като той хвана брадичката ѝ и обърна лявата ѝ буза към светлината.

— Лицето ти е насинено. — Каза го с хладен, почти леден глас. Огледа контузията с безизразен поглед.

Стомахът ѝ се сви от допира на топлите му, силни пръсти.

— Схватка заради един сладкиш — каза тя и повдигна рамене.

Очите му срещнаха нейните и се задържаха само секунда в повече.

— Кой победи?

— Аз. Нищо не може да застане между мен и храната.

— Ще запомня това. — Той я пусна и пхна ръката, с която я бе докоснал, в джоба си от страх да не я докосне отново. Тревожеше се,

че изпитва силно желание да погали синината, която обезобразяваше бузата ѝ. — Мисля, че менюто тази вечер ще ти хареса.

— Меню ли? Не съм дошла тук, за да ям, Рурк. Дойдох да разгледам колекцията ти.

— А защо не и двете? — Той се обърна, когато Съмърсет донесе поднос с неотворена бутилка вино и две кристални чаши.

— Четирийсет и девета, господине.

— Благодаря. Аз ще наляя. — Докато сипваше, той каза на Ив: — Помислих, че виното от тази превъзходна реколта ще ти подхожда. Липсата на изтънченост — обърна се и ѝ предложи една чаша — се компенсира от чувственост. — Чукна чашата си в нейната и кристалът звънна. Докато тя отпиваше, той внимателно я наблюдаваше.

Господи, какво лице, помисли си Рурк. Нежните извивки и тази изразителност, борбата на чувства и сдържаност. Точно сега, когато усети вкуса на виното, се мъчеше да изглежда едновременно изненадана и доволна. Той очакваше с нетърпение мига, в който щеше да одобри избора му.

— Харесва ли ти? — запита Рурк.

— Добро е. — Все едно че отпиваше божествен нектар.

— Радвам се. „Монкарт“ беше първата ми авантюра във винопроизводството. Искаш ли да седнем и да се порадваме на огъня?

Изкушаваше се. Вече почти се виждаше седнала там, с крака, протегнати към благоуханната топлина, да отпива от виното, а светлината на скъпоценни камъни да танцува наоколо.

— Това не е приятелско гостуване, Рурк. Това е разследване за убийство.

— Тогава можеш да проведеш разследването, докато вечеряме. — Той хвана ръката ѝ, а когато тя настръхна, той повдигна вежди. — Струва ми се, че жена, която се е била за един сладкиш, ще оцени положително петсантиметрово, добре изпечено филе.

— Пържола ли? — Още малко и щяха да ѝ потекат лигите. — Истинска пържола от крава, така ли?

Устните му се извиха в усмивка.

— Току-що докарана от Монтана. Пържолата, не кравата. — Когато тя продължи да се колебае, той наклони глава. — Хайде, лейтенант, малко червено месо едва ли ще попречи на забележителните ти следователски способности.

— Тези дни един се опита да ме подкупи — измърмори тя, мислейки за Чарлс Монро и черната му копринена роба.

— С какво?

— С нещо не толкова интересно, колкото една пържола. — Тя го изглежда продължително и спокойно. — Ако уликите са срещу теб, Рурк, ще те погубя.

— Не съм си и помислил нещо друго. А сега да похапнем.

Въведе я в трапезарията. Отново кристал и полирано дърво, отново игриви пламъци, този път сред мрамор с розови жилки. Жена в черен костюм им сервира предястие от скариди със сметанов сос. Внесоха виното и напълниха чашите им догоре.

На Ив, която рядко се замисляше за това как изглежда, ѝ се прииска да си бе облякла за случая нещо по-подходящо от джинсите и пуловера.

— И така, как успя да забогатееш? — запита го тя.

— По различни начини. — Доставяше му удоволствие да я наблюдава как се храни. Имаше някакво отдаване в това.

— Кажете един от тях.

— Силно желание — каза той и остави думите да трептят във въздуха между тях.

— Не е достатъчно. — Тя отново посегна към виното си и срещна погледа му. — Повечето хора искат да бъдат богати.

— Не го искат достатъчно силно. Не са готови да се борят за това. Да поемат риск.

— Но ти го направи, така ли?

— Точно така. Да си беден е... неудобно. Аз обичам удобствата. — Когато сервираха салатите им — хрупкави зеленчуци, размесени с фини подправки, — той ѝ предложи малка кифла от една сребърна купа. — Не сме чак толкова различни, Ив.

— Е, да.

— Ти си искала да станеш полицай и си се борила, поемайки всички произтичащи от това рискове. Защото смяташ, че нарушаването на законите носи неудобства. Аз правя пари, ти раздаваш справедливост. Нито едно от двете не е проста работа. — Той изчака миг. — Знаеш ли какво искаше Шарън Деблас?

За миг задържа вилицата във въздуха, после набоде едно крехко, изскубнато само преди час, парче андив^[1].

— Какво смяташ, че е искала?

— Власт. Сексът често е начин да се постигне това. Тя е имала достатъчно пари, за да се чувства добре, но е искала още. Парите също са власт, но тя е искала власт над клиентите си, над себе си и най-вече, искала е власт над семейството си.

Ив остави вилицата си. На светлината на огъня и танцуващите отблясъци от свещ и кристал той изглеждаше опасен. Не защото една жена би се изплашила от него, а защото би го пожелала. Сенките играеха в очите му и не издаваха нищо.

— Това е истински анализ на жената, която твърдиш, че едва си познавал.

— Не е нужно много време, за да се състави мнение, особено ако личността е ясна. Тя не притежаваше твоята дълбочина, Ив, не умееше да се владее като теб, нито притежаваше твоята достойна за завист способност да се концентрираш.

— Сега не говорим за мен. — Не, тя не искаше той да говори за нея, нито да я гледа по този особен начин. — Според теб била е жадна за власт. Дотолкова, че да я убият, преди да посегне към следващата по-голяма хапка, така ли?

— Интересна теория. Въпросът би трябвало да бъде: твърде голяма хапка за какво? Или за кого?

Същата безмълвна прислужница отнесе салатите и донесе огромни порцеланови чинии, препълнени с месо и тънки златисти резенчета печени картофи.

Ив почака, докато отново останаха сами, след това започна да реже пържолата си.

— Когато някой мъж трупа много пари, имущество и обществено положение, тогава той има какво да губи.

— А, значи сега говорим за мен — още една интересна теория. — В очите му личеше интерес, но същевременно се и забавляваше. — Тя ме е изнудвала с нещо и аз, вместо да ѝ платя или да ѝ се изсмея, съм я убил. Спал ли съм с нея преди това?

— Ти отговори — изрече Ив с равен глас.

— Това напълно ще подхожда на сценария, като се има предвид изборът ѝ на професия. Може да има затъмнение в пресата по този случай, но не са нужни кой знае какви усилия, за да се направи заключението, че тук е намесен секс. Значи първо съм я обладал, след

това съм я застрелял... — Той сложи в устата си една хапка от пържолата, сдъвка я и преглътна. — Има обаче един малък проблем.

— Какъв?

— Аз притежавам едно качество, което можеш да наречеш старомодна чудатост. Мразя да се отнасям брутално към жените по какъвто и да било начин.

— Искаш да кажеш, че е старомодна, защото всъщност не обичаш да се отнасяш брутално към останалите.

Той помръдна с красивите си рамене.

— Както казах, това е чудатост. Намирам, че е проява на лош вкус да наблюдавам как светлината на свещта припламва по нараненото ти лице.

Той я изненада, като протегна ръка и нежно прокара пръст надолу по синината.

— В моите очи убийството на Шарън Деблас би изглеждало проява на още по-лош вкус. — Той отпусна ръка и отново се зае с вечерята си. — Макар да се знае, че понякога съм вършил неща, които не ми харесват. Така се е налагало. Какво ще кажеш за вечерята?

— Чудесна е. — Стаята, светлината, храната — всичко беше прекрасно. Чувстваше се, сякаш бе попаднала в друг свят, в друго време. — Кой, по дяволите, си ти, Рурк?

Той се усмихна и напълни чашите.

— Ти си ченгето. Открий сама.

Ще го направя, обеща си тя.

— Какви други теории имаш за смъртта на Шарън Деблас?

— Не си заслужава да се говори за тях. Тя обичаше вълнението и риска и не се притесняваше, че може да постави в неудобно положение онези, които я обичаха. И все пак тя беше...

Заинтригувана, Ив се наведе напред.

— Какво? Хайде, кажи ми.

— Нещастна — изрече той с тон, който накара Ив да му повярва. — Имаше нещо тъжно в нея под цялото й лустро. Единственото нещо, което уважаваше, бе собственото й тяло. И тя го използваше, за да достави удоволствие и да причини болка.

— А на теб предложи ли ти го?

— Естествено, и предполагаше, че аз ще приема предложението.

— Защо не го прие?

— Вече обясних. Мога да доразвия отговора си и да добавя, че в леглото предпочитам различен тип партньорка и освен това повече ми харесва инициативата да идва от мен.

Имаше и още нещо, но той предпочете да го премълчи.

— Искаш ли още една пържола, лейтенант?

Тя погледна в чинията си и видя, че бе изяла всичко.

— Не, благодаря.

— Десерт?

Никак не ѝ се искаше да отказва, но се чувстваше преяла.

— Не, искам да погледна колекцията ти.

— Тогава ще отложим кафето и десерта за по-късно. — Той стана и ѝ подаде ръка.

Ив обаче се намръщи и се отдръпна от масата. Рурк се засмя, посочи към вратата и я поведе отново към антрето, нагоре по извитите стълби.

— За сам човек къщата е много голяма.

— Така ли мислиш? Аз съм по-склонен да смятам, че твоят апартамент е малък за сама жена. — Тя замръзна на място от изненада, ала той се усмихна. — Ив, сигурно знаеш, че сградата е моя собственост. Не вярвам да не си проверила след онзи подарък.

— Тогава изпрати човек да провери водопроводната инсталация — каза тя. — От душа ми тече топла вода само по десет минути.

— Вземам си бележка. Продължаваме нагоре.

— Как така нямаш асансьор? — подхвърли тя и се заизкачва нагоре.

— Имам. Това, че аз предпочитам стълбите, не означава, че персоналът трябва да се мъчи.

— Персонал ли? — продължи тя. — Още не съм видяла нито един робот.

— Имам няколко. Но предпочитам хората пред машините. Оттук.

Постави длан пред малък скенер и въведе някакъв код, след което отвори двойна врата. Щом прекрачиха, сензорът включи светлините. Онова, което се разкри пред нея, надминаваше очакванията ѝ.

Истински музей на оръжията: пистолети, ножове, саби, арбалети. Имаше рицарски брони от Средновековието до бронирани полицейски жилетки — последен модел. Хромирани, стоманени и обсипани със

скъпоценни камъни дръжки проблясваха зад стъклото, а отраженията им играеха върху стените.

Ако останалата част от къщата ѝ приличаше на един различен, може би по-цивилизован свят от онова, с което бе свикнала, това тук създаваше точно противоположното впечатление. Тържество на насилието.

— Защо? — беше всичко, което успя да каже.

— Интересува ме какво са използвали човешките същества през вековете, за да се самоунищожават. — Той мина от другата страна и докосна някаква висяща на верига топка със зловещо щръкнали шипове. — Рицарите, далеч преди Артур, са носели тези неща в турнири и битки. Хиляда години... — Той натисна няколко бутона върху една витрина и извади лъскаво оръжие с големината на човешка длан — предпочитаното оръжие на уличните банди от дваисет и първи век по време на Градския бунт. — Ето и нещо не чак толкова тежко, но не по-малко смъртоносно. Движение напред без напредък.

Той върна оръжието на място, затвори и включи електронната охрана на шкафа.

— Но ти се интересуваш също така от нещо по-ново от първото и по-старо от второто. „Смит енд Уесън“, 38-и калибър, модел десет.

„Ужасяваща стая — помисли си Ив. — Ужасяваща, но и криещо очарование.“ Тя се взря в Рурк, осъзнавайки, че елегантното насилие му подхожда.

— Вероятно са ти били потребни години, за да събереш всичко това.

— Петнайсет — каза той, прекоси незастлания под и се приближи до друга част от колекцията. — Скоро ще станат шестнайсет. С първия си пистолет се сдобих, когато бях на деветнайсет години — от мъжа, който се целеше с него в главата ми.

Той се намръщи. Нямаше намерение да ѝ казва това.

— Май не е уцелил — подхвърли Ив и отиде при него.

— Спрях го с ритник в чатала. Това беше полуавтоматичен деветнайсетмилиметров пистолет „Барета“, изнесен контрабандно от Германия. Мъжът имаше намерение да го използва, за да ме освободи от товара, който му доставях, и да ми спести таксата за превоз. Накрая аз се сдобих с таксата, товара и „Барета“-та. И така от недооценяване на ситуацията се роди „Рурк индъстрийз“, от който се интересуваш —

добави той, докато витринката на стената се отваряше. — Предполагам, че ще искаш да провериш дали е бил използван наскоро, за отпечатъци и т.н.

Тя кимна бавно, а умът ѝ работеше трескаво. Само четирима души знаеха, че оръжието, с което е било извършено убийството, е оставено на местопрестъплението. Тя самата, Фийни, командирът и убиецът. Рурк или беше невинен, или много, много хитър.

А може би и двете едновременно.

— Оценявам желанието да помогнеш. — Тя извади плик за доказателства от праметнатата си през рамо чанта и протегна ръка към оръжието, подобно на онова, което вече бе притежание на полицията. Беше ѝ потребен само миг, за да разбере, че това не беше оръжието, което Рурк бе посочил.

Очите ѝ се плъзнаха към неговите. Аха, той я наблюдаваше внимателно. Макар че остави ръката си уж да се поколебае в избора, тя си помисли, че се разбират.

— Кой?

— Този. — Той почука по дисплея точно под трийсет и осми калибър. Щом Ив запечати пистолета в плика и го пусна в чантата си, той затвори стъклото. — Не е зареден, разбира се, но имам патрони, ако искате да вземете мостра.

— Благодаря. Тази отзивчивост ще бъде отбелязана в доклада ми.

— Наистина ли? — Той се усмихна, взе една кутия от чекмеджето и ѝ я подаде. — Какво друго ще отбележиш, лейтенант?

— Каквото е нужно за следствието. — Тя пусна в чантата си и кутията с патрони, извади компютърния си бележник и принтира личния си номер, датата и описанието на всичко, което бе взела. — Ето ти разписка. — И тя му подаде листа. — Всичко ще ти бъде върнато във възможно най-кратък срок, освен ако нещо не се окаже необходимо като доказателствен материал. И в двата случая ще бъдеш информиран.

Той пхна листа в джоба си и попипа с пръсти онова, което бе мушнал преди.

— Музикалната стая е в другото крило. Можем да пием кафе и бренди там.

— Съмнявам се, че вкусовете ни по отношение на музиката съвпадат, Рурк.

— Внимавай да не се изненадаш — промърмори той — от общото помежду ни. — Той отново докосна бузата ѝ, плъзна ръка надолу и обви шията ѝ.

Тя не помръдна, само вдигна ръка, за да го отблъсне. Той просто стисна с пръсти китката ѝ. „Само за миг можех да го просна на земята“, каза си тя. Но въпреки това остана неподвижна, дъхът ѝ секна, а пулсът ѝ заби силно и учестено.

Усмивката бе изчезнала от лицето му.

— Не си страхливка, Ив. — Каза го тихо, а устните му — на сантиметър от нейните. Целувката наелектризира въздуха помежду им, на един дъх разстояние, а ръката ѝ се отпусна безсилна. Ив потъна в обятията му.

Не мислеше. Ако се бе замислила, дори за миг, щеше да осъзнае, че престъпва всички правила. Но тя искаше да види, искаше да узнае. Искеше да почувства.

Устните му бяха меки, по-скоро настоятелни, отколкото властни. Хапеха разтворените ѝ устни, езикът му се плъзна по тях, между тях и изпълни чувствата ѝ с особено настроение.

Още преди да я докосне, в гърдите ѝ се надигна топлина, сякаш в тях бе лумнал огън. Опитните му ръце следваха извивките на тялото по плътно прилепналата ѝ дреха, пъхнаха се под пуловера и възбудиха плътта ѝ.

Обзета от неспокойно удоволствие, тя усети, че се овлажнява.

Устата бе така щедра и изкусителна, както си бе представял. Но в мига, в който усети вкуса ѝ, той вече искаше всичко.

Тя стоеше притисната към него — това стегнато, ъгловато тяло започваше да вибрира. Малката ѝ стегната гърда изпълваше дланта му. Чуваше разбушувалата се страст да клокочи в гърлото ѝ, почти я вкуси, докато устните ѝ ненаситно пробягваха по неговите.

Искеше да забрави търпението, контрола и дисциплината и да се отдаде на самозабравата.

Тук. Желанието сякаш изригна в него. Тук и сега.

За малко да я повали на пода, ала тя се изтръгна, бледа и задъхана.

— Това няма да се случи.

— Няма, дявол да го вземе — отвърна ѝ той.

Сега опасността проблясваше край него. Тя видя това така ясно, както и инструментите за насилие и смърт преди малко в съседната стая.

Има мъже, които водят преговори, когато искат нещо. Има мъже, които направо взимат.

— На някои от нас е забранено да се отдават на желанията си.

— По дяволите правилата, Ив.

Той пристъпи към нея. Ако беше отстъпила, той щеше да я преследва, както ловец плячката си. Но тя не се помръдна и само поклати глава.

— Не мога да направя компромис с разследване за убийство, само защото ми харесва един заподозрян.

— Но аз не съм я убил.

Шокира се, като видя как той загуби самообладание и лицето му пребледня, като чу яростта и чувството на немощ в гласа му. Почувства се ужасно, когато осъзна, че му вярва. Не бе напълно сигурна обаче дали не му вярва само защото така ѝ отърва.

— Не е толкова просто да повярвам единствено на думите ти. Трябва да свърша работата си. Аз съм отговорна пред жертвата, пред системата. Трябва да остана безпристрастна и...

„Не мога — осъзна тя. — Не мога.“

Изгледаха се втренчено; от чантата ѝ се обади пейджърът.

Тя се извърна настрани, извади го, а ръцете ѝ леко трепереха. Видя кода на участъка върху дисплея и въведе личния си номер. Пое дълбоко въздух и отговори на молбата за проверка на гласа.

— Далас, лейтенант Ив. Без звук моля, само дисплей.

Докато тя изчиташе съобщението, Рурк виждаше единствено профила ѝ. Но това му бе достатъчно да забележи промяната в очите ѝ, които помръкнаха, а после станаха безжизнени и хладни.

Тя прибра пейджъра, а когато отново се обърна към него, жената, която го гледаше, нямаше нищо общо с жената, която преди малко бе тръпнала в ръцете му.

— Трябва да вървя. Ще ти се обадя за пистолета.

— Много добре се справяш — измърмори Рурк. — Веднага се преобрази на ченге. Страшно ти отива.

— Толкоз по-добре. Не си прави труда да ме изпращаш. И сама мога да намеря пътя.

— Ив!

Тя спря на вратата и се обърна — един мъж, облечен в черно, и заобиколен от векове насилие. Под кожата на ченгето сърцето на жената се сви болезнено.

— Ще се видим ли отново?

— Разбира се — кимна тя.

Остави я да си тръгне, убеден, че Съмърсет ще се появи от сянката, за да ѝ подаде коженото яке и да ѝ пожелае лека нощ.

Останал сам, Рурк извади от джоба си копчето от сив плат, което бе намерил на пода в лимузината си. Копчето, паднало от сако на неугледния сив костюм, с който бе облечена при първата им среща.

Разгледа го внимателно и осъзна, че няма никакво намерение да ѝ го върне. Почувства се като глупак.

[1] андив — зеленчук, подобен на маруля, използван за салати.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Един младок пазеше пред апартамента на Лола Стар. Ив го определи по този начин, защото той едва бе навлязъл във възрастта, когато вече имаше право да си поръчва бира, заради униформата, сякаш току-що извадена от полиците в склада и заради зеленикавия оттенък на кожата му.

Само след няколко месеца работа в този район и полицаят преставаше да повръща при вида на труп. Тук наркоманите, уличните лицензирани компаньонки и най-обикновените главорези обичаха да накълцват жертвите си. От миризмата, която я удари в носа, реши, че или някой труп е забравен, или че рециклиращите боклукчийски коли не бяха минавали цяла седмица.

— Полицай! — Тя се спря и показа значката си. В мига, в който излезе от жалкото подобие на асансьор, той застана нащрек. Добре че инстинктът я предупреди, защото ако не се бе легитимирила светкавично, сега можеше да лежи простреляна от оръжието, което треперещата му ръка сграбчи.

— Сър! — Очите му гледаха стреснато и неспокойно се оглеждаха.

— Докладвайте какво става.

— Сър — повтори той и пое дълбоко въздух. — Хазяинът подаде сигнал в моята част и каза, че в апартамента има мъртва жена.

— А има ли...? — Тя хвърли поглед към името, закачено върху джоба на гърдите му. — Полицай Проски?

— Да, сър, тя е... — Той преглътна с мъка и Ив видя ужасът отново да пробягва по лицето му.

— И как разбрахте, че субектът е ликвидиран, Проски? Проверихте ли пулса?

Изчервяване, нездравословно като зеленикавия оттенък на лицето, обагри страните му.

— Не, сър. Следвах процедурата — запазих в непроменен вид мястото на престъплението и уведомих началството. Уверих се

визуално, че е настъпила смърт, нищо не е пипано на местопрестъплението.

— Хазяинът влизал ли е? — Всичко това можеше да научи и по-късно, но като го принуждаваше да говори, искаше да го накара да се поуспокои.

— Не, твърди, че не е. След оплакване на един от клиентите на жертвата, който имал среща за девет часа вечерта, хазяинът проверил апартамента. Отключил вратата и я видял. Има само една стая, лейтенант Далас, и тя е... Вижда се веднага щом отворите вратата. След като я открил, хазяинът уплашен излязъл и подал сигнал. Случи се в моята патрулна част. Аз веднага го придружих обратно до мястото на престъплението, направих визуално потвърждение на предполагаемата смърт и докладвах.

— Напускали ли сте поста си, полицаи? Макар и за кратко?

Поуспокоен, погледът му най-накрая срещна нейния.

— Не, лейтенант. Но мисля, че ще трябва, поне за минута. За първи път ми е и ми бе трудно да издържа.

— Струва ми се, че сте се справили добре, Проски. — От служебната си чанта, която носеше със себе си, тя извади защитния спрей и се напръска с него. — Обадете се на криминалистите и на бърза помощ. Стаята трябва да бъде претърсена, а трупът поставен в торба и маркиран.

— Да, сър. Да остана ли на пост?

— Докато дойде първият екип. После можеш да си вървиш. — След като приключи с нанасянето на защитния филм по ботушите си, тя вдигна поглед към него. — Женен ли си, Проски? — попита тя, когато щракна записващото устройство към ризата си.

— Не, сър. Но може да се каже, че съм сгоден.

— След като докладваш, иди и намери момичето си. Онези, които се отдават на алкохола, не издържат толкова, колкото другите, които се приютяват край нечие хубаво и топло тяло, за да се освободят от напрежението. Къде мога да намеря хазяина? — попита тя и завъртя дръжката на необезопасената врата.

— Той е долу в 1-А.

— Предай му да си стои там. Ще взема показанията му, след като свърша тук.

Ив влезе вътре и затвори вратата. Но и тя, макар че беше опитен полицай, почувства, че ѝ се повдига при гледката на тялото, разкъсаната плът и опръсканите с кръв детски играчки.

Сърцето ѝ се сви от болка.

После я обхвана гняв, прониза я като червено копие, когато зърна старото оръжие, положено в ръцете на едно мече.

„Тя е била още дете.“

В седем часа сутринта Ив не беше у дома си. Тя бе подремнала мъчително и неспокойно един час на бюрото в офиса си между компютърните справки и докладите. Тъй като по случая с Лола Стар не беше приложен „Код пет“, Ив имаше свободен достъп до банките с данни на Международния център за криминални издирвания. До момента не бе открила подобен случай в МЦКИ.

Сега, бледа от преумора, изнервена от енергията, получена от синтетичния кофеин, тя гледаше към Фийни.

— Тя била е професионалистка, Далас.

— Лицензът ѝ за чукане е едва от три месеца. По леглото ѝ имаше кукли.

Тя не можеше да забрави това — всичките ония глуповати, момичешки вещи, които трябваше да пипа, докато бъдещото съжаление тяло на жертвата лежеше върху евтините, натруфени възглавници и кукли. Вбесена, Ив запокити една от служебните снимки върху бюрото си.

— Съдейки по външния ѝ вид, тя би трябвало да е начело на купоните в гимназията. Вместо това се занимава с клиенти и събира снимки на луксозни апартаменти и още по-луксозни дрехи. Смяташ ли, че е знаела с какво се захваща?

— Смятам, че не си е представяла, че ще завърши така — отвърна ѝ Фийни с равен глас. — Искаш да поставиш на обсъждане сексуалния морал ли, Далас?

— Не. — Уморена, Ив погледна отново към разпечатката. — Не, но ми се къса сърцето, Фийни. Такова нещо да се случи на едно дете.

— Познаваш и по-страшни случаи, Далас.

— Е, да, така е — призна тя с раздразнение. — Аутопсията ще бъде направена тази сутрин, но според моите предварителни наблюдения смъртта е настъпила най-малко двайсет и четири часа, преди трупът да бъде открит. Идентифицира ли оръжието?

— СИГ две-десет — това е истинският ролс-ройс на пистолетите, производство около 1980 г. Внос от Швейцария. Със заглушител. Едновременно заглушителите са могли да бъдат използвани само за два-три изстрела. Нуждаел се е от подобно оръжие, защото жилището на жертвата не е било звукоизолирано като на Деблас.

— И не се е обадил да съобщи по телефона, което ми говори, че не е искал да бъде открита толкова скоро. Трябвало е да отиде някъде другаде — разсъждаваше тя и замислено взе един малък плик.

„ВТОРАТА ОТ ШЕСТТЕ“

— По една на седмица — каза тихо Ив. — За бога, Фийни, той не ни дава много време.

— Проверявам бележниците ѝ, книгите с клиенти. Имала е нов клиент, записан за осем часа по-предишната вечер. Ако предварителните ти изчисления се потвърдят, значи той е бил нашият човек. — Фийни едва доловимо се усмихна. — Джон Смит.

— Тази история е по-стара и от самото оръжие. — Тя разтърка лицето си с ръце. — МЦКИ трябва да го знае.

— Все още обработват данните — промърмори Фийни. Той винаги защитаваше МЦКИ, дори се обиждаше, ако някой недоволстваше срещу тях.

— Нищо няма да открият. Имаме си работа с пътешественик през вековете, Фийни.

Той изръмжа.

— Да, истински Жул Верн.

— Това е престъпление от двайсети век — каза тя. — Оръжието, прекомерното насилие, бележката, написана на ръка и оставена на местопрестъплението. Може би нашият убиец е някакъв историк или поклонник на миналото. Какъвто и да е, желанието му е нещата да станат такива, каквито са били.

— Много хора мислят, че животът може да се промени към по-добро.

Замислена, тя отпусна ръце.

— МЦКИ няма да ни помогне да влезем в главата на този човек. Все още е нужен човешкият ум, за да се изиграе подобна игра. Какво си въобразява, че прави, а, Фийни? И защо го прави?

— Убива лицензирани компаньонки.

— Проститутките винаги са били леснодостъпни жертви, чак от времето на Джак Изкормвача, права ли съм? Тази професия е много уязвима, дори и сега с всичките възможности за наблюдение все още има клиенти, които малтретират лицензирани компаньонки, убиват ги.

— Не се случва чак толкова често — възрази й Фийни. — Лицензираните компаньонки са по-малко уязвими от учителите.

— Те все още рискуват — най-старата професия и най-старото престъпление. Но нещата са се променили, поне някои неща. По правило хората вече не убиват с пистолети. Твърде скъпо е, а и твърде трудно да се сдобиеш с подобно нещо. Сексът не е онзи силен мотив, какъвто е бил навремето. Методите на разследване са различни, но разполагаме и с голямо разнообразие от нови мотиви. Ако оставим настрана всичко това, най-важното е, че хората все още унищожават хора. Продължавай да ровиш, Фийни, а аз трябва да разпитам няколко души.

— Това, от което имаш нужда, е да поспиш, дете.

— Нека той да поспи — промърмори Ив. — Нека това копеле да спи. — Вдъхвайки си кураж, тя се обърна към видеотелефона. Беше време да се свърже с родителите на жертвата.

Когато Ив влезе в бляскавото фоайе на офиса на Рурк в центъра на града, тя не беше лягала повече от трийсет и два часа. Премина през изпитанието да съобщи на двама потресени и разплакани родители, че единствената им дъщеря е мъртва, а после остана с поглед, вперен в монитора, докато данните заплуваха пред очите й.

Разпитът на хазяина на Лола, макар и по-различен, също я постави на изпитание. След като човекът се бе съвзел, цели трийсет минути не спря да се оплаква от лошата слава, която случката ще му създадели как търсенето ще спадне.

„Това е то човешкото съчувствие“ — бе си помислила Ив.

„Рурк индъстрийз“, Ню Йорк, до голяма степен отговори на очакванията й. Лъскавата, блестяща, великолепна сграда се издигаше

на сто и петдесет етажа в небето на Манхатън. Едно абаносово копие, лъскаво като влажен камък и опасно от транспортните тръби и ярките като диамант небесни пътища.

На ъгъла липсваха уличните грилове, отбеляза тя. Липсваха амбулантните търговци с техните прегрели от работа джобни персонални компютри. В тази отсечка на Пето авеню търговията извън магазините беше ограничена. Зонирането правеше нещата по-спокойни и по-малко опасни.

Главното фоайе заемаше площта на цяла пресечка — три луксозни ресторанта, скъп бутик, множество специализирани магазини и един малък салон, в който прожектираха филми за изкуството.

Белите, метър на метър плочи по пода блестяха със сребристи отражения. Асансьорите от прозрачно стъкло се движеха неспирно нагоре-надолу, транспортните ленти отвеждаха в различни посоки, докато безстрастни гласове упътваха посетителите към интересующите ги места или, ако ставаше въпрос за работа, към офиса, който им бе необходим.

За хората, дошли да позаяпат, центърът предлагаше повече от десетина маршрута.

Ив се отправи към един монитор и там учтиво ѝ предложи помощ.

— Рурк — каза тя, ядосана, че името му го нямаше в главния указател.

— Съжалявам. — Гласът на компютъра беше с изключително превзет тон, който трябваше да успокоява, но вместо това подразни и без това опънатите нерви на Ив. — Нямам достъп до подобна информация.

— Рурк! — повтори Ив и задържа значката си така, че компютърът да я сканира. Изчака нетърпеливо, докато компютърът тихо бръмчеше — без съмнение проверяваше личния ѝ номер и изпращаше съобщение до търсената личност.

— Моля, лейтенант Далас, отидете до източното крило. Там ще ви посрещнат.

— Добре.

Ив тръгна по коридора и мина край мраморна ваза, в която бяха засадени снежнобели цветя.

— Лейтенант! — Една жена в червен костюм и бяла като цветята коса ѝ се усмихна сдържано. — Елате с мен, моля.

Жената пъхна тънка електронна карта в прореза и прилепи длан към черно стъкло за проверка на отпечатъка. Стената се плъзна и пред очите им се откри един частен асансьор.

Ив пристъпи вътре с нея и никак не са изненада, когато се отпавиха към последния етаж.

Ив беше убедена, че Рурк не би се задоволил с друго, освен с върха.

Докато се изкачваха нагоре, придружителката ѝ мълчеше и излъчваше дискретен чувствен аромат, който подхождаше на скъпите ѝ обувки и спретнатата, пригладена прическа. Ив се възхищаваше тайно на жените, които се поддържаха и създаваха впечатление, че го постигат с лекота.

Изправена пред такова спокойно великолепие, тя смутено придърпа износеното си яке и се зачуди дали не беше време да отдели малко пари за фризьор, вместо да се подстригва сама.

Преди да успее да вземе решение по тези земни проблеми на суетата, вратите се отвориха безшумно и пред нея се откри застлано с бял килим фоайе с размерите на бална зала. В очите се набиваше изобилието от зеленина — само естествени растения: фикус, палма, нещо, което приличаше на разцъфнал по никое време кучешки дрян. От ваза с карамфили във всички нюанси от розовото до пурпурното се носеше тръпчив аромат.

Градината ограждаше удобна чакалня с канапета, полирани дървени маси, лампи от чист месинг, чиито лампиони сякаш бяха обсипани със скъпоценни камъни.

Сред всичко това бе разположена централа, оборудвана изключително добре с монитори и клавиатури, различни устройства и видеотелефони, досущ като самолетна кабина. Операторите бяха двама мъже и една жена, които работеха с безкрайно изящество и вещина на движенията.

Минаха покрай тях и влязоха в един покрит коридор със стъклени стени. Надзърна надолу и видя Манхатън. Разнасяше се музика, но тя нямаше представа, че това е Моцарт. За нея музиката започваше след десетия ѝ рожден ден.

Жената в елегантния костюм отново се спря, усмихна се сдържано и заговори в някакъв скрит из дрехите ѝ микрофон.

— Лейтенант Далас, господине.

— Пуснете я да влезе, Каро. Благодаря.

Каро отново притисна дланта си към гладко черно стъкло.

— Направо, лейтенант — покани я тя, когато панелът се отвори с плъзгане.

— Благодаря. — От чисто любопитство Ив я проследи с поглед, докато се отдалечаваше, и не можеше да се начуди как е възможно човек да се движи така грациозно на десет сантиметрови токчета. После влезе в кабинета на Рурк.

Както бе очаквала, кабинетът бе също така впечатляващ, както и останалата част от неговата централа в Ню Йорк. Независимо от зашеметяващата гледка, която се откриваше към Ню Йорк от три страни, най-впечатляващото нещо беше мъжът зад широкото, масивно бюро от абанос.

„Какво, по дяволите, има у него?“ — запита се Ив, когато Рурк стана и ѝ се усмихна.

— Лейтенант Далас — каза той с едва доловимия очарователен ирландски акцент, — за мен е удоволствие, както винаги.

— Може да си промениш мнението, когато свърша.

Той повдигна вежди.

— От разстояние ли ще говорим? Кафе?

— Не се опитвай да ме разсейваш, Рурк. — Тя се приближи, а после, за да задоволи любопитството си, се поразходи из стаята. Беше голяма колкото летище и разполагаше с всички удобства на първокласен хотел: бар за автоматично обслужване, мек стол за релаксиране, окомплектован с виртуална реалност и възможност за настройка според настроението, и огромен стенен екран, който в момента не светеше. Вляво имаше баня с вана за подводен масаж. Цялото стандартно офис оборудване на най-последните технически постижения беше вградено тук.

Рурк я наблюдаваше с интерес. Възхищаваше се на начина, по който се движеше, и на хладните ѝ, живи очи, които поглъщаха всичко.

— Искаш ли да те разведе наоколо, Ив?

— Не. Как работиш с всичко това... — И тя посочи огромната площ със стени от подсилено стъкло.

— Не обичам ограниченията. Ще седнеш ли, или ще се разхождаш?

— Ще остана права. Искам да ти задам няколко въпроса, Рурк. Имаш право на адвокат.

— Арестуван ли съм?

— Все още не.

— Тогава няма да безпокоя адвокатите. Питай, Ив.

Макар очите ѝ да гледаха право в неговите, тя знаеше къде бяха ръцете му — мушнати небрежно в джобовете на памучните му панталони. Ръцете издаваха чувствата.

— По-предишната нощ — каза тя — между осем и десет часа вечерта. Можеш ли да докажеш къде си бил?

— Мисля, че бях тук до осем и нещо. — С уверена ръка той докосна дневника на бюрото си. — Затворих монитора си в осем и седемнайсет. Излязох от сградата и тръгнах с колата за вкъщи.

— Сам ли шофираше — прекъсна го тя, — или беше с шофьор?

— Сам. Държа една кола тук. Не мога да изисквам от служителите ми да се съобразяват с прищевките ми.

— Страшно демократично от твоя страна. — „И в същото време — помисли си тя, — страшно неудобно.“ Искаше ѝ се да има алиби. — А след това?

— Налях си бренди, взех си душ, преоблякох се. Вечерях късно с една приятелка.

— Кога и с коя приятелка?

— Доколкото си спомням, пристигнах около десет. Обичам да бъда точен. Бях в къщата на Мадлин Монмарт.

За миг Ив си представи закръглена блондинка със страстна уста и бадемови очи.

— Актрисата Мадлин Монмарт?

— Да. И ако това може да помогне с нещо, мисля, че ядохме гъльби.

Тя не обърна внимание на сарказма.

— Нямах ли свидетел за времето между осем и седемнайсет и десет часа вечерта?

— Някой от персонала може и да ме е видял, но тъй като им плащам добре, те са готови да говорят каквото им наредя. — Гласът му прозвуча рязко. — Имало е още едно убийство.

— Лола Стар, лицензирана компаньонка. Някои от подробностите ще бъдат оповестени в пресата до един час.

— А други — няма.

— Имаш ли заглушител, Рурк?

Изражението на лицето му остана непроменено.

— Няколко. Изглеждаш изтощена, Ив. Цяла нощ ли си била на крак?

— Това е част от работата ми. Притежаваш ли швейцарски пистолет СИГ две-десет, производство 1980 година?

— Сдобих се с един такъв преди около шест седмици. Седни, моля те.

— Познаваше ли Лола Стар? — Тя бръкна в куфарчето си и извади снимка, която бе открила в апартамента на Лола. Хубавото, миниатюрно момиче сияеше, пълно с дръзка закачливост.

Рурк наведе поглед към нея, когато снимката се озова на бюрото му. Очите му трепнаха. Този път в гласа му се прокрадна нотка, която Ив определи като съжаление.

— Та тя е твърде малка, за да има лиценз.

— Преди четири месеца е навършила осемнайсет години. Подала е молба точно на рождения си ден.

— Не е имала време да промени решението си, нали? — Очите му се вдигнаха към Ив. Да, в тях се четеше съжаление. — Не я познавам. Не използвам проститутки, нито пък деца. — Той взе снимката, заобиколи бюрото и я подаде на Ив. — Седни.

— Дали някога...

— Дявол да го вземе, седни. — Обзет от внезапна ярост, той я хвана за раменете и я бутна в един стол. Куфарът ѝ се обърна и от него се разпиляха снимки на Лола, които нямаха нищо общо с дръзката ѝ закачливост.

Може би щеше да успее да ги стигне първа — рефлексите ѝ бяха толкова добри, колкото и неговите. Може би искаше той да ги види. Може би имаше нужда от това.

Рурк се наведе и вдигна една снимка, направена на местопрестъплението. Той се взря в нея.

— Исусе Христе — каза той тихо, — и ти смяташ, че аз съм способен да извърша подобно нещо?

— Какво смятам аз, няма никакво значение. Разследването... —
Тя спря, когато очите му я стрелнаха гневно.

— И ти вярваш, че съм способен на това? — попита я той остро.

— Не, но трябва да си свърша работата.

— Твоята работа те съсипва.

Тя взе снимките и ги прибра.

— Случва се понякога.

— Как спиш нощем след подобна гледка?

Тя трепна и макар че след миг се стегна, той бе забелязал това. Макар и заинтригуван от инстинктивната ѝ реакция, съжали, че я е предизвикал.

— С мисълта да пипна мръсника, който го е извършил. Махай се от пътя ми.

Той не помръдна, а стисна напрегнатата ѝ ръка.

— Човек с моето положение трябва бързо и точно да преценява хората, Ив. От това, което чета по лицето ти, виждам, че още малко и ще припаднеш.

— Казах, махай се от пътя ми!

Рурк стана, но като премести ръката си върху китката ѝ, я изправи на крака. Все още стоеше пред нея.

— Той отново ще го направи — каза Рурк тихо. — И това те съсипва, защото не знаеш кога, къде и коя ще бъде следващата жертва.

— Не ми прави анализи. Имаме си цял отдел от психиатри, на които им плащат за това.

— Защо не отидеш да се прегледаш? Все гледаш да се измъкнеш от тестовите.

Очите ѝ се присвиха.

Той се усмихна, но усмивката му бе тъжна.

— Имам връзки, лейтенант. Трябвало е да се явиш на тестове преди няколко дена — стандартна процедура в отдела след случай на убийство.

— Не си пъхай носа в моите работи — извика яростно тя. — И стига с твоите връзки.

— От какво се страхуваш? Какво крие умът ти, сърцето ти?

— От нищо не се страхувам. — Тя освободи ръката си с рязко движение, а той я погали по бузата. Един толкова неочакван жест, толкова нежен, че стомахът ѝ се сви.

— Нека да ти помогна...

— Аз... — Тя едва не припадна, но този път се овладя навреме.
— Справям се и сама! — Тя се обърна. — Можеш да си прибереш нещата по всяко време утре след девет часа.

— Ив.

Тя не се обърна.

— Какво?

— Искам да те видя довечера.

— Не мога.

Той се изкушаваше — силно се изкушаваше — да се втурне след нея. Вместо това остана на мястото си.

— Мога да ти помогна със случая.

Тя спря и бавно се обърна. Ако не бе премалял от силното сексуално желание, което изпитваше, може би щеше да се изсмее на примеса от подозрение и присмех, който прочете в очите ѝ.

— Как?

— Познавам близки на Шарън хора. — Докато говореше, той видя как интересът замести присмеха в очите ѝ. Но подозрението остана. — Не е необходимо човек да е много умен, за да се досети, че търсиш връзка между Шарън и момичето, чиито снимки носиш. Ще видя дали мога да открия нещо.

— Информацията от заподозрян няма особена тежест в едно разследване. Но — добави тя, преди той да успее да каже нещо — можеш да ми се обадиш.

Той се усмихна.

— Чудо ли е, че те желая гола в леглото? Ще те известя, лейтенант. — И той се върна зад бюрото си. — Междувременно вземи да се напиш.

Когато вратата се затвори зад нея, усмивката изчезна от очите му. Цяла минута той остана притихнал. Попипа копчето, което носеше в джоба си, и включи частната си обезопасена линия.

Не искаше този разговор да бъде отразен в дневника му.

ГЛАВА СЕДМА

Ив пристъпи към електронната шпионка на Чарлс Монро и се легитимира. Вратата се отвори с плъзгане. Той носеше кашмирена наметка и копринено шалче. Усмивката му бе добре премерена, като всеки детайл от облеклото му.

— Лейтенант Далас. За мен е изключително голямо удоволствие да ви видя отново. — Плъзна пълен с възхищение поглед по тялото й. — Колко жалко, че тъкмо излизам.

— Няма да ви задържам — пристъпи тя напред, а той се отдръпна. — Няколко въпроса, господин Монро, неофициално тук или официално в участъка заедно с вашия адвокат.

Красивите му вежди се вдигнаха в изумление.

— Аха. Мислех, че вече сме приключили. Много добре, лейтенант, питайте. — Той остави вратата да се затвори с плъзгане. — Нека бъде неофициално.

— Къде бяхте по-миналата вечер, между осем и единайсет часа?

— По-миналата вечер ли? — Той измъкна един електронен бележник от джоба си. — Хм. В седем и половина взех една клиентка за представлението в осем часа в театър „Гранд“. Дават постановка по теми от Ибсен — потискащо нещо. Седяхме на третия ред по средата. Свърши малко преди единайсет, после вечеряхме тук, поръчавме си храната. Бях ангажиран с клиентката до три часа сутринта. — Усмивката му проблесна, докато пъхаше обратно дневника си. — Това оневинява ли ме?

— Само ако клиентката ви потвърди.

Усмивката му мигом изчезна.

— Лейтенант, това е ужасно.

— Някой убива хора от вашата професия — сръза го тя. — Името и номера, господин Монро. — Той й продиктува данните с обиден тон. — Познавате ли Лола Стар?

— Лола, Лола Стар... Не ми звучи познато. — Той отново извади дневника си и прегледа адресите. — Очевидно не. Защо?

— Ще чуete за нея в сутрешните новини — каза му Ив. — За сега са само жени, господин Монро, но на ваше място щях много внимателно да подбирям новите си клиенти.

Главата ѝ се пръскаше от болка, когато се отправи към асансьора. Не можа да се сдържи и хвърли поглед към червената полицейска лампа над апартамента на Шарън Деблас.

Имам нужда от сън, каза си тя. Имаше нужда да се прибере и да си почине за час. Но след миг включи своя личен номер, за да освободи печата, и влезе в дома на една мъртва жена.

Цареше тишина. Нямаше никой. Не бе очаквала друго. Някак се бе надявала, че вътре интуицията ще ѝ подсказе нещо, но чуваше единствено пулсиращите си слепоочия. Влезе в спалнята.

Прозорците бяха запечатани със защитен спрей, за да не могат журналистите и любопитните да прелитат и надзъртат в мястото на престъплението. Тя даде команда да се включат лампите, сенките се стопиха и оголиха леглото.

Чаршафите бяха свалени и отнесени в криминалната лаборатория. Секреции, косми и кожа вече бяха анализирани и чакаха с налепени по тях етикети. Върху движещия се дюшек, там, където кръвта се бе просмукала през копринените чаршафи, имаше петно.

И тапицираната табла на леглото бе опръскана с кръв. Дали някой щеше да се сети да я почисти?

Хвърли поглед към масата, Фийни бе отнесъл малкия настолен компютър, за да прегледа твърдия диск и по дискетите. Стаята бе претърсена много внимателно и нямаше какво повече да се прави.

И все пак Ив се приближи до тоалетката и отново провери чекмеджетата едно след друго. Кой ли щеше да поиска всичките тези дрехи, почуди се тя. Коприните и дантелите, кашмирите и сатените на една жена, която бе предпочитала тялото ѝ да бъде докосвано от материи, носени от богатите.

Майката, сети се тя. Защо не бе изпратила молба да получи вещите на дъщеря си?

Нещо, за което трябваше да се помисли.

Тя провери гардероба и отново видя полите, роклите, панталоните, пелерините по последна мода и кафтаните, саката и блузите. После заразглежда обувките — всички бяха грижливо наредени в пластмасови кутии.

Нали е имала само два крака, помисли си Ив с известно раздразнение. Защо са ѝ били нужни шейсет чифта обувки. Изсумтя сърдито, после пъхна ръка в тунела от ботуши.

Лола нямаше толкова много, помисли си тя. Само два чифта с ужасяващо високи токове, чифт момичешки сандали с каишка и чифт обикновени гуменки — това бе всичко, което откриха в тесния ѝ килер.

Но Шарън беше организирана и суетна душа. Обувките ѝ бяха наредени внимателно в редици по...

Нещо не беше наред. Настръхнала, Ив отстъпи назад. Нещо не беше наред. Всеки сантиметър от килера, голям колкото стая, беше старателно оползотворен. Сега обаче на полиците имаше около четирийсет сантиметра празно място. Обувките бяха нахвърляни в редица по осем.

Не така ги бе видяла Ив първия път или поне не по този начин ги бе оставила. Те бяха наредени по цвят и модел. Чифт върху чифт, спомняше си отлично тя, в редица по дванайсет.

Малка грешка, помисли си тя и леко се усмихна. Но човек, който направи една грешка, ще направи и втора.

— Би ли повторила, лейтенант?

— Той е прередил кутиите с обувки, шефе. — Зъзнеца от студ, тъй като от отоплителната система на колата подухваше едва затоплен въздух, Ив се промъкваше из пътния трафик. Докато пресичаха към Пета улица, един туристически дирижабъл се носеше ниско над улицата, а гидът с гръмлив глас предлагаше небесна разходка с пазаруване. Някакъв идиотски екип със специално разрешително за извършване на ремонт през деня пробиваше тунел на ъгъла на Шесто Авеню и Седемдесет и осма улица. Ив извиси гласа си над оглушителния шум.

— Не е зле да прегледаш дисковете с материала, заснет на мястото на престъплението. Помня как беше подреден килерът. Впечатли ме с това, че някой може да притежава толкова много дрехи и да ги поддържа в такъв ред. Той се е върнал.

— Върнал се е на местопрестъплението? — Гласът на Уитни прозвуча сухо.

— Понякога и изтърканите фрази отразяват действителността. А и още нещо. Тя съхраняваше скъпите си бижута в едно чекмедже с преградки. В едната пръстените, гривните — в друга и т.н. Когато ги прегледах, намерих оплетени верижки.

— Криминалистите...

— Сър, прегледах след криминалистите. Сигурна съм, че е бил там. — Ив потисна чувството на безсилие и си напомни, че Уитни е предпазлив човек. За администраторите това беше задължително. — Минал е през охранителната система и е влязъл. Търсил е нещо — нещо, което е забравил. Нещо, което е знаел, че тя е имала. Нещо, което ние сме пропуснали.

— Искаш ли мястото отново да бъде претърсено?

— Искам. Искам също Фийни отново да разгледа файловете на Шарън. В тях има нещо и то твърде много засяга убиеца, за да реши да рискува и да се върне.

— Ще дам съгласието си. Това няма да се хареса на шефа. — За миг командирът замълча. После, сякаш си бе спомнил, че тази линия е напълно сигурна, той изсумтя: — Да върви по дяволите шефът. Бива си те, Далас.

— Благодаря... — Но още преди да свърши с благодарностите, той бе изключил връзката.

„Втората от шестте“, помисли си тя, и в уединението на колата потрепери не само от студ. Животът на още четири души беше в ръцете ѝ.

След като пристигна в гаража, тя се закле, че на другия ден ще се обади на проклетия механик. Ако повредата се окажеше същата, която тя смяташе, в такъв случай колата ѝ щеше да остане при него за седмица, докато открие повредения чип в управлението на нагревателя. Идеята да изпише куп докладни, за да поиска да ѝ сменят колата от отдела, беше твърде обезсърчителна, за да се замисля над нея.

Освен това тя беше свикнала с всичките капризи на тази, която караше. Публична тайна беше, че униформените прибираха най-добрите превозни средства земя-въздух. Детективите трябваше да се задоволяват с боклуците.

Щеше да се наложи да разчита на обществения транспорт, или да отмъкне някоя кола от гаража на полицията и после да се разправя с

бюрократите. Все още намръщена заради предстоящата разправа, тя си напомни, че трябва да се свърже с Фийни лично, за да отдели една седмица за проверка на охранителните дискове в „Горъм“. Изкачи се с асансьора до своя етаж. Едва бе отключила вратата си, когато ръката ѝ вече беше върху оръжието ѝ.

Тишината в апартамента ѝ се стори подозрителна. Инстинктивно усети, че не е сама. Усети, че кожата ѝ настръхва, и с извадено оръжие обходи с поглед помещението, движейки се плавно наляво, после — надясно.

В полумрака на стаята сенките не помръдваха, не се долавяше никакъв шум. Изведнъж усети раздвижване, което накара напрегнатите ѝ мускули да се стегнат, пръстът върху спусъка се приготви за стрелба.

— Отлични рефлексии, лейтенант! — Рурк стана от стола, на който се бе изтегнал. И откъдето я бе наблюдавал. — Изключително добри са и мога да бъда напълно спокоен, че това, което държиш в ръцете си, няма да го използваш срещу мен.

Можеше и да го направи. Малко да го поразтърси. Това щеше да изтрие онази самодоволна усмивка от лицето му. Но всяка стрелба с оръжието водеше до куп писмена работа, с която не ѝ се занимаваше единствено заради отмъщението.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Чакам те. — Очите му гледаха право в нейните и той вдигна ръце. — Аз не съм въоръжен. Нямам нищо против да провериш, ако не вярваш на думата ми.

Съвсем бавно и някак с неохота тя прибра оръжието си.

— Сигурно имаш цяла армия от скъпоплатени и хитри адвокати, Рурк, които ще те оправдаят още преди да съм свършила с обвинението. Но защо ли да не си създам малко проблеми и да те хвърля в пандиза за няколко часа?

Рурк се чудеше дали пък нещо не е превъртял, та му доставяше удоволствие безцеремонността, с която тя му говореше.

— Това няма да доведе до нищо. А и ти си изморена, Ив. Защо не седнеш?

— Безсмислено е да питам как си влязъл, нали? — Кипеше от гняв и си мислеше какво удовлетворение би изпитала, ако можеше да щракне белезниците върху елегантните му китки. — Сградата е твоя и това дава отговор на въпроса.

— Едно от нещата, на които се възхищавам у теб, е, че не си губиш времето за очевидното.

— Въпросът ми е защо?

— След като си тръгнах от офиса ми, открих, че непрекъснато мисля за теб. — Той се усмихна очарователно. — Вечеряла ли си?

— Защо? — попита тя.

Той пристъпи към нея и светлината на лампата остана зад гърба му.

— Проведох няколко разговора, които могат да представляват интерес за теб. Лично... — Той вдигна ръка към лицето ѝ, пръстите му едва докоснаха брадичката ѝ, палецът му се плъзна по леката трапчинка. — Умората в очите ти ме разтревожи. Чувствам се задължен да се погрижа за вечерята ти.

Макар да знаеше, че това е жест, изразяващ детинско раздразнение, тя рязко освободи брадичката си.

— Какви разговори?

Той се усмихна отново и тръгна към видеотелефона ѝ.

— Може ли? — попита той, като вече въвеждаше номера. — Обажда се Рурк. Можете да изпратите поръчаната вечеря. — Изключи връзката и отново ѝ се усмихна. — Нямаш нищо против спагетите, нали?

— По принцип, не. Но не обичам да ме командват.

— Още нещо, което ми харесва у теб. — Тя остана права, но той седна, без да обръща внимание на намръщеното ѝ лице, и извади табакерата си. — Когато хапна нещо топло, това ме кара да се отпусна. Ти не си почиваш достатъчно, Ив.

— Няма откъде да знаеш какво правя или не правя. И не съм казала, че можеш да пушиш тук.

Той запали цигарата и я изгледа през лекия, уханен дим.

— Не ме арестува, че съм влязъл без разрешение, няма да ме арестуваш и за това, че пуша. Донесох бутилка вино. Оставих я в кухнята, за да се шамбрира. Искаш ли малко?

— Онова, което искам... — Внезапно избухна, яростта така бързо я обзе, че не можа да се овладее. С един скок тя се намери пред компютъра си и поиска достъп.

Това го ядоса — достатъчно, за да прозвучи гласът му остро.

— Ако бях дошъл да ровя из файловете ти, нямаше да те дочакам.

— А защо не? Подобна арогантност би ти отивала. — Защитата ѝ беше непокътната. Не бе напълно сигурна дали от това почувства облекчение или разочарование. И тогава видя малкия пакет до монитора си. — Какво е това?

— Нямам представа. — Той изпусна отново струйка дим. — Беше на пода зад вратата. Аз го вдигнах.

Ив знаеше какво е това — размерът, формата, теглото. И знаеше, че когато изгледа диска, ще види убийството на Лола Стар.

Нещо в начина, по който очите ѝ се промениха, го накара отново да се изправи, а гласът му стана нежен.

— Какво е това, Ив?

— Нещо във връзка с работата.

Тя отиде право в спалнята, затвори я и включи защитата.

Сега пък се намръщи Рурк. Той отиде в кухнята, намери чашите и наля от бургундското вино. Тя живееше скромно, помисли си той. Беше общо взето подредено, почти нищо не издаваше произхода или средата ѝ. Не се виждаха снимки, нито сувенири. Докато бе сам в апартамента, много му се искаше да влезе в спалнята ѝ и да открие там нещо за нея, но бе устоял на изкушението.

Въздържа се не толкова от уважение към личния ѝ живот, колкото от желание да я опознае, общувайки с нея, вместо от заобикалящия я свят.

И все пак той отбеляза обикновените цветове и липсата на специално осветление. Тя не живееше тук, доколкото виждаше той, тя съществуваше. Тя, предположи той, живееше в своята работа.

Той отпи от виното. Хареса му. След като загаси цигарата си, занесе двете чаши във всекидневната. Щеше да бъде изключително интересно да разреши загадката Ив Далас.

Когато тя се върна след двайсетина минути, един облечен в бяло келнер тъкмо привършваше подреждането на чиниите на малката масичка до прозореца. Колкото и да бяха великолепни, ароматите не успяха да възбудят апетита ѝ. Главата отново тупкаше, а тя бе забравила да пие лекарство.

Рурк отпрати келнера тихо. Проговори едва когато затвори вратата и остана насаме с Ив.

— Съжалявам.

— За какво?

— За онова, което те разстрои. — Като се изключеше почервяването, предизвикано от изблика на гняв, когато влезе в апартамента, тя бе бледа, но сега страните ѝ бяха станали безцветни, а очите — мрачни.

Когато той тръгна към нея, тя поклати глава яростно.

— Махни се, Рурк.

— Да се махна е лесно. Това е най-лесното. — Той нарочно я прегърна и усети как тя се стегна. — Дай си минута отдих. — Гласът му бе равен, но настоятелен. — Какво ще стане, ако се отпуснеш за миг?

Тя отново поклати глава, но този път в жеста имаше умора. Чу как от гърдите ѝ се изтръгна въздишка и като се възползва от това, той я притегли към себе си.

— Не можеш ли да ми кажеш?

— Не.

Той кимна. Това не трябваше да го засяга, тя не трябваше да има значение за него. Но твърде много неща около нея го вълнуваха.

— Тогава на някой друг — прошепна той.

— Няма друг. — На мига осъзна как това би могло да бъде изтълкувано и тя се дръпна назад. — Не исках да кажа...

— Знам, че не искаше. — Устните му едва се извиха в усмивка, но в нея нямаше радост. — Но и за двама ни няма да има никой друг, поне за известно време.

Крачката, която тя направи назад, не беше отстъпление, а показваше дистанциране.

— Твърде много неща смяташ, че се разбират от само себе си, Рурк.

— Нищо подобно. Нищо не приемам наготово. Но ти само работиш. Повече, отколкото трябва. Вечерята ти изстина.

Тя беше твърде изморена, за да се противопостави, твърде изморена, за да спори.

— Ходил ли си в апартамента на Шарън Деблас през последната седмица?

— Не, защо?

Тя го изучаваше внимателно.

— Защо изобщо някой би могъл да отиде?

Той не каза нищо, после осъзна, че това не беше тривиален въпрос.

— За да вземе нещо — предположи той. — За да се увери, че не е оставил никакви улики.

— Като собственик на сградата ти би могъл да влезеш така лесно, както и тук.

За миг стисна устни. Раздразнение, определи тя: раздразнението на един мъж, който е изморен да отговаря на едни и същи въпроси. Това беше дребен, но сигурен знак за неговата невинност.

— Да. Мисля, че това не би представлявало никаква трудност. Мастър кодът ще ми позволи да вляза вътре.

Не, помисли си тя, неговият мастър код не би проникнал през полицейската защита. Това би изисквало друг подход или поне експерт по защитата.

— Сигурно сте установили, че след убийството някой е влизал в апартамента.

— Така е — съгласи се тя. — Кой се грижи за защитата ти, Рурк?

— Използвам „Лоримар“ и за бизнеса си, и за дома си. — Той вдигна чашата си. — Така е по-лесно, тъй като компанията е моя собственост.

— Разбира се. Предполагам, че самият ти знаеш достатъчно по въпроса за защитата.

— Може да се каже, че тя е мое хоби. Затова купих и компанията. — Той нави на вилицата си малко спагети и я поднесе към устата ѝ. Тя прие. — Ив, готов съм да призная всичко, само и само да залича това тъжно изражение от лицето ти. Но каквито и да са престъпленията ми, а те несъмнено са много, сред тях няма нито едно убийство.

Тя наведе очи и започна да се храни. Притесняваше се, защото той разбираше колко е нещастна.

— Какво имаше предвид, когато каза, че аз само работя?

— Ти обмисляш нещата много внимателно, претегляш всички „за“ и „против“, различните възможности. Ти не си човек на импулса и макар да съм убеден, че можеш да бъдеш прелъстена, ако моментът се изчисли точно и ако се подхожда правилно, това няма да е обикновено преживяване.

Ив го погледна.

— Това ли искаш да направиш, Рурк? Да ме прелъстиш?

— Това ще стане, Ив — отвърна той. — За съжаление не тази нощ. Има и нещо друго. Искам да открия какво те прави такава, каквата си. Искам да ти помогна да получиш онова, от което имаш нужда. А в този момент ти се нуждаеш от убиеца. Ти се самообвиняваш — добави той. — Това е глупаво и само те ядосва.

— Аз не се самообвинявам.

— Погледни се в огледалото — каза Рурк тихо.

— Нищо не можех да направя — избухна Ив. — Не можех да направя нищо, което да им попречи.

— Нима си длъжна да предотвратяваш събитията? Всичко, което се случва?

— Точно това трябва да правя.

Той наклони глава.

— Как?

Тя стана от масата.

— Като проявявам прозорливост. Като се появявам навреме. Като си върша работата.

Тук имаше нещо повече, разсъждаваше той. Нещо в нея я измъчваше. Той кръстоса ръце.

— Сега не го ли правиш?

Образите отново нахлуха в съзнанието ѝ. Смъртта. Кръвта. Пропуснатото.

— Сега те са мъртви. — От това усети горчилка в устата си. — Трябва да е имало нещо, с което съм могла да ги спра.

— За да спреш едно убийство, преди да се случи, трябва да се озовеш в главата на убиеца — каза той спокойно. — Кой може да живее с тази мисъл?

— Аз мога — отвърна му тя. И това беше самата истина. Тя можеше да понесе всичко, освен провала. — Служи и защитавай! — това не е само фраза, това е обещание. Ако не мога да удържа на думата си, аз съм едно нищо. А аз не ги защитих. Мога да им служа само когато са мъртви. Дяволите да го вземат, та тя беше дете. Едно мъничко дете, което той нарязва на парчета. Защото аз закъснях. Не успях да стигна навреме, а трябваше.

Докато си поемаше дъх, тя изхлипа и това я стресна. Притисна устата си с ръка и се преви на канапетото.

— Боже! — беше всичко, което успя да каже. — Боже, боже.

Той се приближи. Инстинктът му подсказа, че трябва да я хване здраво, вместо да я притисне към себе си.

— Ако не можеш или не искаш да говориш с мен, трябва да говориш с друг. Знаеш го.

— Мога да се справя. Аз... — Но не успя да продължи, защото той я разтърси.

— Какво ти коства това? — извика той. — А какво значение би имало то, ако го споделиш? Освободи се от него поне за миг.

— Не зная. — Може би това беше страхът, осъзна тя. Тя не беше сигурна дали можеше да носи значката си или оръжието си, или да се справи с живота си, ако си позволише да се замисли по-надълбоко или да се поддаде на чувствата си. — Аз я виждам — каза Ив и пое дълбоко въздух. — Виждам детето, щом затворя очи или престана да се концентрирам върху онова, което трябва да бъде направено.

— Разкажи ми.

Тя се изправи, взе двете чаши с вино и се върна на канапетото. Дългата глътка, която отпи, освободи пресъхналото ѝ гърло и успокои изострените ѝ нерви. Всичко се дължи на умората, каза си тя. Затова се чувстваше толкова отмаляла и не можеше да се справи.

— Позвъняването дойде, когато бях на половин пресечка оттам. Тъкмо бях приключила един друг случай и бях привършила с въвеждането на данните. Съобщението бе отправено към най-близкия участък. Семейното насилие — това винаги е мръсна работа, но аз бях на крачка от случая и затова го поех. Някои от съседите бяха наизлезли и говореха един през друг.

Сцената изплува пред очите ѝ — като отлично направен видео запис.

— Една жена по нощница плачеше. Лицето ѝ бе размазано и някакъв съсед си опитваше да превърже дълбоката рана на ръката ѝ. Тя кървеше обилно, затова им казах да извикат бърза помощ, а тя непрекъснато повтаряше: „Той я е хванал. Той е хванал малкото ми момиченце“. — Ив отново отпи. — Сграбчи ме, цялата обляна в кръв, пицеше и викаше, че трябва да го спра, че трябва да спася детенцето ѝ. Трябваше да повикам подкрепление, но мислех, че няма време за губене. Изтичах по стълбите и още преди да стигна третия етаж,

където той се бе заключил, аз вече го чувах. Беше обезумял от ярост. Стори ми се, че чух момиченцето да пищи, но не съм съвсем сигурна.

Затвори очи и отправи молитва това да не е било вярно. Искаше да вярва, че детето вече е било мъртво и не е усещало болката. Беше толкова близо, само на няколко крачки... Не, тя не можеше да живее с тази мисъл.

— Когато стигнах до вратата, приложих стандартната процедура. От един съсед бях научила името му. Извиках го по име, извиках името на детето. Предполага се, че ако използваш имена, това звучи по-лично, по-истински. Легитимирах се и им извиках, че влизам. Но той продължаваше да вилнее. Чувах как чупи вещи. Сега вече не чувах детето. Мисля, че бях наясно. Още преди да разбия вратата, аз вече знаех. Той беше използвал кухненския нож, за да я нареже на парчета. — Когато вдигна отново чашата си, ръката на Ив трепереше. — Имаше толкова много кръв. Тя беше толкова малка, но имаше страшно много кръв. По пода, по стената, той целият беше в кръв. Видях, че още капе от ножа му. Лицето ѝ бе обърнато към мен. Личицето ѝ с големи сини очи. Като на кукла.

За миг замълча, после остави чашата си настрана.

— Той беше твърде замаян и не съзнаваше какво прави. Тръгна към мен. От ножа му капеше кръв, ала той продължаваше да върви. Погледнах го в очите, право в очите и го убих.

— А на другия ден — каза Рурк тихо — ти се гмурна в разследване на убийство.

— Тестът беше отложен. След ден-два ще се явя. — Тя сви рамене. — Психиатрите, те ще си помислят, че това е от убийството. Аз мога да ги накарам да си помислят това, ако се налага. Но това не е вярно. Трябваше да го убия. Това мога да го приема. — Тя погледна право в очите на Рурк и знаеше, че на него може да каже онова, което не бе в състояние да каже пред себе си. — Искях да го убия. Може би дори имах нужда от това. Докато го наблюдавах как умира, си помислих: „Той повече никога няма да направи това на друго дете“. И бях доволна, че именно аз бях човекът, който го спря.

— Ти мислиш, че не си постъпила правилно.

— Зная, че не съм. Зная, че когато някое ченге получава удоволствие от ликвидирането на някого, нещо с него не е наред.

Той се наведе напред, така че лицата им бяха близо.

— Как се казваше детето?

— Манди. — Преди да успее да се овладее, тя изхлипа. — Беше на три години.

— Щеше ли да се измъчваш така, ако бе успяла да го убиеш, преди да я беше хванал?

Тя отвори уста, после я затвори.

— Струва ми се, че никога няма да разбера.

— Права си. — Той положи ръката си върху нейната и видя как се намръщи и погледна надолу. — Знаеш ли, прекарал съм по-голямата част от живота си, ненавиждайки полицията — поради една или друга причина. Струва ми много странно, че при такива необикновени обстоятелства срещнах човек, когото уважавам и харесвам.

Тя вдигна поглед и макар че продължи да се мръщи, не отдръпна ръката си.

— Странен комплимент.

— Очевидно връзката ни е странна. — Той стана и я изправи на крака. — Имаш нужда от сън. — Той погледна към вечерята, която едва бе докоснала. — Можеш да претоплиш това, когато апетитът ти се върне.

— Благодаря. Следващия път ще ти бъда благодарна, ако ме изчакаш да се прибера, преди да ми дойдеш на гости.

— Какъв напредък! — прошепна той, когато стигнаха до вратата. — Значи приемаш да има следващ път. — С нещо като усмивка той вдигна ръката, която все още държеше, до устните си. — До следващия път — каза той и си тръгна.

Мръщейки се, Ив изтри ръката си в джинсите и влезе в спалнята. Съблече се и остави дрехите си там, където паднаха. Легна, затвори очи и си наложи да заспи.

Тъкмо заспиваше, когато си спомни, че Рурк не ѝ каза на кого се е обадил и какво е открил.

ГЛАВА ОСМА

В офиса си, при затворена врата, Ив прегледа диска с убийството на Лола Стар заедно с Фийни. Тя не трепна при пукането на заглушителя. Тялото ѝ вече не се свиваше при нараняването, което куршумът причиняваше на плътта.

На екрана се появи заключителният надпис: „Втората от шестте“. След това нямаше нищо. Без да каже и дума, Ив зареди първото убийство и те за пореден път наблюдаваха как Шарън Деблас отново умира.

— Какво мислиш? — попита Ив, когато свърши.

— Дисковете са направени с микрокамера „Трайдънт“, модел 5000. Тя е на пазара едва от шест месеца и е много скъпа. Въпреки това е била много търсена по Коледа. Само в Манхатън преди празника са продали повече от десет хиляди, без да броим колко са минали през черната борса. Не чак толкова като при по-евтините модели, но въпреки това са твърде много, за да могат да бъдат проследени.

Той погледна към Ив.

— Познай кой притежава „Трайдънт“?

— „Рурк индъстрийз“.

— Браво. Бих казал, че камерата има значителни преимущества, и дори шефът си е взел една.

— Няма начин. — Тя си взе бележка и пропъди спомена за устните му върху ръката си. — Убиецът използва първокласно оборудване, което сам произвежда. Това арогантност ли е или глупост?

— Глупостта не му е присъща.

— Така си е. Ами оръжието?

— Има няколко хиляди в частни колекции — започна Фийни, докато си похапваше кашу. — Три само в Ню Йорк. Става въпрос за регистрираните — добави той с тънка усмивка. — Не е задължително заглушителят да бъде регистриран, а и сам по себе си не е смъртоносен. Няма начин да го проследим.

Той се отпусна назад и почука по монитора.

— Що се отнася до първия диск, изгледах го. Видях няколко сенки. Това ме кара да съм сигурен, че е записал и нещо друго, освен убийството. Но не съм в състояние да го увелича. Онзи, който е редактирал диска, или е знаел всевъзможни номера, или е имал достъп до супер оборудване.

— Ами криминалистите?

— Трябва да отидат тази сутрин по твоя молба. — Фийни погледна часовника си. — Вече трябва да са там. Взех дисковете за сигурност и ги прегледах. Има двацет минути саботаж, който започва в три и десет по-предишната нощ.

— Този мръсник си е свършил работата без много протакане — промърмори тя. — Това е един скапан район, Фийни, но сградата е първокласна. И двата пъти никой не го е видял, което означава, че той използва някакви специални начини на проникване.

— Или са свикнали да го виждат.

— Защото е бил един от редовните посетители на Шарън. Кажете ми защо мъж, който е бил редовен клиент на скъпа, изискана и опитна проститутка, ще избере неопитно момиче като Лола Стар за втората си жертва?

Фийни сви устни.

— Може би предпочита разнообразието?

Ив поклати глава.

— Може би първия път толкова му е харесало, че сега много-много не подбира. Още четири остават, Фийни. Той още от самото начало ни подсказа, че е сериен убиец. Той го афишира, за да разберем, че Шарън не е от особено значение. Тя е просто една от шестте. — Ив изпъшка недоволна. — Тогава защо се е върнал? — каза тя на себе си. — Какво е търсил?

— Може би криминалистите ще ни кажат.

— Може би. — Тя взе един списък от бюрото си. — Отново ще проверя списъка с клиентите на Шарън, после ще го сравня с този на Лола.

Фийни се прокашля, избра си още едно кашу от торбичката.

— Неприятно ми е да ти го кажа, Далас, но сенаторът настоява да знае докъде сме стигнали.

— Нямам какво да му кажа.

— Трябва да му го съобщиш лично днес следобед. В Източен Вашингтон.

Тя спря пред вратата.

— По дяволите!

— Шефът нареди. Ще пътуваме със совалката в два часа. — Фийни си помисли с примирение за бунта на стомаха си, който го очакваше по време на полета. — Мразя политиката.

Ив все още скърцаше със зъби след кратката среща с Уитни, когато се озова пред кабинета на Деблас в новата сграда на Сената в Източен Вашингтон.

След като ги идентифицираха, двамата с Фийни минаха през скенера и според новия закон за федералната собственост от 2022 г., бяха задължени да предадат оръжието си.

— Сякаш сме тръгнали да го убиваме — измърмори Фийни, докато крачеха с охраната по килима в червено, бяло и синьо.

— Не бих имала нищо против да поразмърдам тези тук. — Обградена от костюми и блестящи обувки, Ив чакаше отпуснато да завърши проверката на вътрешната камера пред кабинета на сенатора.

— Ако искаш моето мнение, Източен Вашингтон е обхванат от параноя след терористичното нападение. — Фийни се изхили подигравателно в камерата. — Пострадаха десетина законодатели и те никога няма да го забравят.

Вратата се отвори и Рокман, изпънат като войник, с костюм на тънко като игла райе, им кимна.

— Отдавнашните спомени са предимство в политиката, капитан Фийни. Лейтенант Далас — добави той и кимна повторно, — ценим високо вашата бързина.

— Нямах представа, че сенаторът и моят началник са толкова близки — каза Ив, когато влязоха вътре. — Нито че и двамата така щедро прахосват парите на данъкоплатците.

— Може би и двамата считат правосъдието за безценно. — Рокман направи жест към проблясващото бюро от черешово дърво, което сигурно струваше цяло състояние. Зад него стоеше Деблас.

Според Ив промяната на температурата в страната — беше твърде хладно според нея — както и отмяната на законопроекта за два

мандата му се бяха отразили благотворно. По сегашния закон един политик можеше да запази мястото си до края на живота си. Единственото, което трябваше да направи, бе да склони избирателите да гласуват за него.

Деблас очевидно се чувстваше като у дома си. Неговият облицован с ламперия кабинет беше притихнал като катедрала с благоговейната атмосфера, създавана от всеки един предмет, с бюрото, прилично на олтар, и местата за посетители, внушаващи същото раболепие, както и запазените столове в църквата.

— Седнете — сърдито ги подкани Деблас и сплете едрите си ръце върху бюрото. — Последните ми сведения са, че не сте напреднали много със залавянето на чудовището, което уби моята внучка. Май тъпчете на едно място. — Тъмните вежди бяха надвиснали над очите му. — Трудно ми е да разбера това, като имам предвид ресурсите на полицейския отдел в Ню Йорк.

— Сенаторе. — Кратките инструкции на командира Уитни се въртяха в главата на Ив: бъди тактична, дръж се учтиво и не му казвай нищо, което той не знае. — Използваме тези ресурси, за да разследваме и събираме доказателства. Макар отделът да не е готов да извърши арест в момента, прави се всичко възможно, за да бъде изправен пред правосъдието убиецът на вашата внучка. Нейният случай е най-важната ми задача и имате думата ми, че ще остане такава до окончателното ѝ приключване.

Сенаторът изслуша кратката реч с подчертан интерес. След това се наведе напред.

— В този проклет бизнес съм от толкова години, колкото е два пъти възрастта ви, лейтенант. Затова не си играйте с мен. Не разполагате с нищо.

По дяволите тактичността, реши Ив в същия миг.

— Това, сенатор Деблас, е едно сложно и деликатно разследване. Сложно — като се има предвид характерът на престъплението, деликатно — заради произхода на жертвата. Това, че аз съм най-подходящата за водене на разследването, е решение на командира ми. Вие имате право да го оспорите. Но да ме карате да се откъсвам от работата си, за да дойда тук и да защитавам пред вас онова, което върша, е губене на време. На моето време. — Тя се изправи. — Нямам да ви съобща нищо ново.

Фийни също се изправи почтително.

— Сигурен съм, че разбирате, сенаторе: деликатността на подобно разследване обикновено означава бавно напредване. Трудно е да ви молим да проявите обективност, когато става дума за внучката ви, но ние с лейтенант Далас нямаме друг избор, освен да бъдем обективни.

Деблас махна към тях с нетърпелив жест да седнат.

— Очевидно чувствата ми се намесват. Шарън беше важна част от моя живот. Каквато и да е станала, колкото и да съм бил разочарован от избора ѝ, тя беше моя кръв и плът. — Той пое въздух дълбоко и въздъхна. — Аз няма да се задоволя с частична информация.

— Не мога да ви предоставя нищо друго — повтори Ив.

— Можете поне да ми кажете за проститутката, която е била убита преди две нощи. — Очите му се стрелнаха към Рокман.

— Лола Стар — отговори той.

— Предполагам, че източниците, от които черпите информация за Лола Стар, са също толкова изчерпателни, колкото и нашите. — Ив предпочете да говори направо на Рокман. — Е, да, смятаме, че има връзка между двете убийства.

— Внучката ми може и да е била подведена — намеси се Деблас, — но тя не е поддържала връзки с хора като Лола Стар.

Значи сред проститутките има класово разделение, помисли Ив уморено.

— Все още не сме наясно дали двете са се познавали. Но сме почти сигурни, че са познавали един и същи мъж. И този мъж ги е убил. И двете престъпления са извършени по един и същ начин. Тръгваме оттук, за да открием убиеца. Преди, надяваме се, да е извършил ново убийство.

— Значи смятате, че ще го направи отново — подхвърли Рокман.

— Сигурна съм.

— Оръжието на престъплението — запита Деблас — същият тип ли е?

— То е част от начина, по който е извършено убийството — отвърна Ив. Нямаше да каже нищо повече. — Има основни и безспорни сходства между двете убийства. Няма съмнение, че човекът е един и същ. — Поуспокоена, Ив отново стана. — Сенаторе, никога не съм познавала внучката ви, но се чувствам лично засегната от

убийството. Аз съм по следите му. Това е всичко, което мога да ви кажа засега.

Той я изглежда и видя повече от онова, което бе очаквал.

— Много добре, лейтенант. Благодаря за посещението.

Ив тръгна да излиза заедно с Фийни. В огледалото зърна, че Деблас прави знак на Рокман. Тя изчака, докато излязат навън.

— Това копеле ще ни проследи.

— Какво?

— Кучето пазач на Деблас. Ще тръгне по петите ни.

— Защо смяташ така?

— За да разбере какво ще правим, къде отиваме. Защо се следи човек? В транспортния център ще му избягаме — каза тя на Фийни и махна на едно такси. — Наблюдавай го внимателно и виж дали ще те проследи до Ню Йорк.

— Да проследи мен ли? А ти къде отиваш?

— Аз ще последвам инстинкта си.

Не беше трудно за изпълнение. Западното крило на терминала на Националния транспортен център винаги беше истинска лудница. В час пик, дори и нещо по-лошо. Тогава всички заминаващи на север пътници бяха отклонявани в линията за сигурност от компютърни гласове. Совалките и маршрутните самолети щяха да бъдат претъпкани.

Ив просто се изгуби сред тълпата на едно кръстовище, където хората се отправяха на юг, и взе подземната железница към Вирджиния.

След като се озова в метрото, без да обръща внимание на тълпите, устремени към крайградските си убежища, тя извади джобния си справочник. Поиска адреса на Елизабет Баристър и указания как да стигне до него.

Досега инстинктът я бе водил безпогрешно. Бе улучила точно метрото, което ѝ трябваше, и сега щеше да направи само една смяна в Ричмънд. Ако късметът не ѝ изневери, щеше да приключи всичко и да се върне в апартамента си за вечеря.

Опряла брадичка на юмука си, тя си играеше с копчетата на видеоекрана. Канеше се да прескочи новините — нещо, което вече бе

превърнала в свой навик, когато на екрана проблесна познато лице.

Рурк, присви очи тя. Този приятел със сигурност продължаваше да ѝ се набива в очите. Със стиснати устни тя включи звука и постави приемника в ухото си.

— ... в този международен проект, който ще струва няколко милиарда долара, „Рурк индъстрийз“, „Токаямо“ и Европа ще си подадат ръце — обяви говорителят. — Това отне три години, но изглежда, че колкото повече се дискутира, с толкова по-голямо нетърпение се очаква да започне строежът на курорта „Олимпъс“.

Курортът „Олимпъс“, разсъждаваше Ив и се опитваше да си спомни. Някакъв първокласен скъп рай за отдих, припомни си тя. Бъдеща космическа станция, построена за удоволствие и развлечение.

Тя изсумтя. Дали не беше типично в негов стил да прекарва времето и да харчи парите си за скъпоструващи начинания?

Ако не се провали, предположи тя, със сигурност ще умножи състоянието си.

— Рурк, бихте ли отговорили на един въпрос, господине?

Тя видя как Рурк слиза по мраморните стъпала и повдига вежда, когато репортерът го спря.

— Бихте ли казали защо сте отделили толкова много време, пари и усилия за този проект — за който злословниците твърдят, че никога няма да стартира?

— Стартиране е точната дума за съдбата на този проект — отвърна Рурк. — В известен смисъл. Питате защо. Защото от „Олимпъс“ ще направя един истински рай за почивка. Не се сещам за нещо друго, което повече да заслужава време, пари и усилия.

Ти не би го направил, реши Ив и вдигна поглед тъкмо навреме, за да не изпусне спирката си. Втурна се към вратите, като проклинаше гласа на компютъра, който я предупреждаваше да не тича, и направи смяна за „Форт Ройъл“.

Когато отново слезе на земята, валеше сняг. Нежни, лениви снежинки се сипеха по косата и раменете ѝ. Пешеходците с тежките си стъпки ги превръщаха в каша по тротоарите, но когато намери едно такси и му каза накъде да кара, тя откри, че бялата фъртуна е много живописна.

Все още имаше свободни места, които се предлагаха за продан, стига човек да разполага с необходимите пари или престиж. Елизабет

Баристър и Ричард Деблас имаха и двете. Техният дом беше на два етажа — поразително красива сграда от розови тухли, разположена на склона на един горист хълм.

Девствено чистият сняг бе застлал просторната ливада и бе отрупал голите клони на черешите с хермелинова наметка. Портата с електронна защита беше една красива симфония от метални орнаменти, ала колкото и изящна да беше, не можеше да спре крадците.

Тя се наведе през прозореца на таксито и насочи значката си към скенера.

— Лейтенант Далас, Нюйоркско полицейско управление.

— Не сте вписана в списъка на посетителите, лейтенант Далас.

— Отговарям за случая Деблас. Имам няколко въпроса към госпожа Баристър или господин Ричард Деблас.

Настъпи пауза. Ив потрепери от студ.

— Моля, излезте от таксито, лейтенант Далас, и се приближете до скенера за по-нататъшна идентификация.

— Тук май не пускат лесно — подхвърли таксиметровият шофьор. Ив само вдигна рамене и се подчини.

— Идентификацията потвърдена. Освободете транспорта си, лейтенант Далас. Ще ви посрещнат на вратата.

— Чух, че дъщерята била накълцана на парчета в Ню Йорк — каза шофьорът, докато Ив плащаше сметката. — Ония не си поплюват. Искате ли да ви изчакам настрани?

— Не, благодаря. Но ще помоля за номера ви, за да се обадя, преди да тръгна.

Като вдигна леко ръка за поздрав, шофьорът бързо се понесе напред. Носът на Ив съвсем замръзна, докато ѝ отворят желязната порта.

— Заповядайте, влезте в колата — покани я компютърът. — Ще бъдете отведена в къщата и госпожа Баристър ще се срещне с вас.

— Страхотно! — Ив се качи в очакваща я самоходна кола, която я отведе безшумно до входните стъпала на тухлената къща. След миг вратата се отвори.

Или слугите носеха униформени черни костюми, или къщата бе все още в траур. Ив бе въведена във вестибюла.

Докато домът на Рурк говореше за пари, този тук говореше за стари пари. Килимите бяха дебели, стените — облепени в копринени тапети. От широките прозорци се откриваше възхитителна гледка към стелешите се хълмове и падащия сняг. И към самотата, помисли си Ив. Архитектът трябва да е усетил, че обитателите на този дом предпочитаха да се считат за самотници.

— Лейтенант Далас — изправи се Елизабет. Имаше някаква нервност в предпазливите ѝ движения и в изправената стойка, а в помръкналите ѝ очи Ив видя стаена мъка.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, госпожо Баристър.

— Съпругът ми има важна среща. Ако се налага, ще го прекъсна.

— Мисля, че не е необходимо.

— Дошли сте за Шарън.

— Да.

— Заповядайте, седнете. — Елизабет посочи с ръка към един тапициран в кремаво стол. — Мога ли да ви предложа нещо?

— Не, благодаря. Ще се опитам да не ви задържам много. Не зная каква част от доклада ми сте прочели...

— Целия — прекъсна я Елизабет, — струва ми се. Изглежда доста пълен. Като адвокат разбирам, че случаят е много заплетен. Дано успеете да заловите убиеца.

— Това е и нашето желание. — Игра на нерви, реши Ив, като наблюдаваше начина, по който дългите грациозни пръсти на Елизабет се свиваха и разпускаха. — Моментът е много тежък за вас.

— Тя беше единственото ми дете — каза Елизабет просто. — Ние със съпруга ми сме защитници на теорията за регулиране на населението. Двама родители — каза тя с лека усмивка, — едно дете. Имате ли да ми кажете нещо ново?

— Още не. Професията на дъщеря ви, госпожо Баристър. Това доведе ли до търкания в семейството ви?

С бавни, отмерени движения Елизабет приглади дългата до глезените пола на костюма.

— Това не беше професията, която съм си мечтала да избере дъщеря ми. Това, разбира се, беше нейно лично решение.

— Вашият свекър трябва да се е противопоставил. Разбира се, по политически причини.

— Вижданията на сенатора по въпросите на сексуалното законодателство са добре известни. Като лидер на Консервативната партия той, разбира се, работи за промяната на голяма част от сега съществуващите закони, които засягат онова, което е добило популярност като „Проблеми на нравствеността“.

— Вие споделяте ли неговите възгледи?

— Не, макар че не виждам каква връзка има това.

Ив вдигна глава. О, значи по този въпрос е имало търкания, добре.

— Дъщеря ви вероятно е била убита от някой клиент или личен приятел. Но ако вие не сте одобрявали начина ѝ на живот, тя едва ли е споделяла с вас професионалните си и лични познанства.

— Разбирам. — Елизабет скръсти ръце и се застави да мисли като адвокат. — Вие допускате, че като нейна майка, като жена, която би могла да споделя някои от нейните възгледи, Шарън може да е говорила с мен за някои интимни подробности от своя живот. — Независимо от усилията, които полагаше, очите на Елизабет помръкнаха. — Съжалявам, лейтенант, но това не е така. Шарън рядко споделяше с мен. Най-малко за своята работа. Тя беше... отчуждена от баща си и мен. Всъщност, от цялото семейство.

— Дали е имала любовник — някого, с когото да е била обвързана лично? Човек, който би могъл да я ревнува.

— Не. Мисля, че такъв нямаше. Шарън се отнасяше... — Елизабет пое въздух спокойно — ... с пренебрежение към мъжете. Вярно е, че я привличаха, но дълбоко в себе си ги презираше. Тя знаеше, че те я харесват. Знаеше го от много ранна възраст. Но тя ги смяташе за глупаци.

— Обикновено професионалните компаньонки се проучват много щателно. Едно нехаресване, още повече презрение, както се изразихте, е достатъчна причина да се откаже издаването на лиценз.

— Тя беше много хитра. Пожелаеше ли нещо в този живот, винаги намираше начин да го получи. Освен щастието. Тя не беше щастлива — продължи Елизабет и преглътна бучката, която сякаш постоянно засядаше в гърлото ѝ. — Вярно е, че я разглезах. Единствено себе си мога да виня за това. Искях повече деца. — Тя притисна устата си с ръка, докато реши, че устните ѝ са престанали да треперят. — Философски се противопоставях на повече деца, а и

съпругът ми имаше ясно виждане по този въпрос. Но това не спря желанието ми да искам деца, които да обичам. Премного обичах Шарън. Сенаторът ще ви каже, че я задушавях от любов, глезех я, угаждах ѝ. Той може би ще излезе прав.

— Бих казала, че майчините чувства са ваше право, не негово.

При тези думи в очите на Елизабет пробяга усмивка.

— Така е. И грешките бяха мои. Както и на Ричард, макар да я обичаше не по-малко от мен. Когато Шарън се премести в Ню Йорк, ние непрекъснато се карахме с нея по този въпрос. Ричард я умоляваше. Аз я заплашвах. И така я отблъснах от себе си, лейтенант. Тя ми казваше, че не я разбирам, че никога не съм я разбирала и че виждам само онова, което ми се ще, за разлика от начина, по който гледам в съда. Но за нещата в собствения ми дом съм оставала сляпа.

— Какво е искала да каже с това?

— Че съм по-добър адвокат, отколкото майка, предполагам. След като тя замина, аз се почувствах засегната. Отдръпнах се, напълно уверена, че тя ще се върне. Но това, разбира се, не стана.

Тя се умълча за миг, потънала в съжаление.

— Ричард отиде да я види един-два пъти, но освен дето се разстройваше, от това друга полза нямаше. Оставихме нещата на собствената им инерция, оставихме я сама. До неотдавна, когато почувствах, че трябва да подновим опитите си.

— Защо неотдавна?

— Годините минават — промърмори Елизабет. — Надявах се, че ще се умори от този начин на живот, че ще ѝ домилее за семейството. Преди около година отидох да я видя, но това само я ядоса. Отначало взе да се оправдава, а после направо да обижда. Ричард, макар и да се бе примирил, сам предложи да поговори с нея. Но тя отказа да се срещне с него. Дори Катрин се опита — промърмори тя и разтърка разсеяно болката между очите си. — Тя се отби при Шарън само преди няколко седмици.

— Госпожа Деблас е ходила в Ню Йорк, за да се види с нея?

— Не точно. Катрин беше там във връзка със събирането на средства за един фонд и си беше наумила да поговори с Шарън. — Елизабет стисна устни. — Аз я помолих да го направи. Нали разбирате, когато се опитах да подновя връзките, Шарън бе загубила интерес. Бях я изгубила — каза Елизабет тихо — и твърде късно бях

направила стъпка за връщане назад. Надявах се, че Катрин би могла да помогне, тъй като е от семейството, но не ѝ е майка. — Тя отново погледна към Ив. — Вие мислите, че е трябвало аз сама да отида отново. Това беше моя работа.

— Госпожо Баристър...

Но Елизабет поклати глава.

— Права сте, разбира се. Но тя отказа да ми се довери. Помислих си, че трябва да уважа желанието ѝ за уединение, както бях правила винаги. Никога не съм била от онези майки, които надничат в дневника на дъщеря си.

— Дневник ли? — Нещо трепна у Ив. — Нима е имала дневник?

— Тя винаги си е водила дневник, още от дете и редовно сменяше паролата.

— И като по-голяма ли?

— Да. Връщаше се към него от време на време, шегуваше се за тайните, които пазела, и хората, които познавала. Те щели да бъдат ужасени от написаното за тях.

„В описа нямаше личен дневник“, спомни си Ив. Такива неща могат да бъдат с големината на женски палец. Ако криминалистите са го пропуснали първия път...

— Имате ли някой от тях?

— Не. — Елизабет вдигна поглед, внезапно застанала нащрек. — Държеше ги в един сейф, струва ми се. Всичките.

— Някоя банка тук във Вирджиния ли използваше?

— Доколкото знам, не. Ще проверя и ще видя какво мога да открия. Мога да проверя сред вещите, останали тук.

— Много ще съм ви благодарна. Ако се сетите за нещо — нещо, каквото и да било, име, забележка, независимо колко обикновена може да е, моля ви, обадете ми се.

— Ще го направя. Тя никога не е споменавала за приятели, лейтенант. Това ме безпокоеше, дори когато се надявах, че самотата ще я върне у дома. Ще я отдели от живота, който водеше. Използвах дори един мой познат, с мисълта, че той ще бъде по-убедителен от мен.

— Кой по-точно?

— Рурк. — Очите на Елизабет отново се напълниха със сълзи, които се мъчеше да преглътне. — Само няколко дни преди да я убият, аз му се обадох. Познаваме се от години. Попитах го дали ще бъде

възможно да ѝ уреди покана за едно събиране, на което знаех, че той ще присъства. Отказа ми, защото Рурк не е от хората, които се месят в семейните отношения. Но аз използвах приятелството ни. Помолих го да се сприятели с нея и да ѝ поговори. Да ѝ каже, че има и други начини една привлекателна жена като нея да осмисли живота си. Той го направи заради мен и съпруга ми.

— Вие сте го помолили да започне връзка с нея? — попита Ив внимателно.

— Помолих го да стане неин приятел — поправи я Елизабет. — Да застане до нея. Помолих него, защото в него имам най-голямо доверие. Тя се беше откъснала от всички нас, а аз имах нужда от някого, в когото да вярвам. Разбирате ли, той никога не би я наранил. Той никога не би наранил човек, когото обичам.

— Защото ви обича ли?

— Защото е загрижен за нас — обади се Ричард Деблас от вратата. — Рурк е много загрижен за нас с Бет и за още неколцина други. Но да ни обича? Не съм съвсем сигурен дали би си позволил да се отдаде на такова несигурно чувство.

— Ричард. — Увереността на Елизабет се разклати, когато тя се изправи на краката си. — Не те очаквах толкова рано.

— Свършихме бързо. — Той се приближи до нея, взе ръцете ѝ в своите. — Трябваше да ми се обадиш, Бет.

— Аз не... — Тя спря и го погледна безпомощно. — Надявах се, че ще се справя сама.

— Не е необходимо с нищо да се справяш сама. — Той продължи да държи ръцете на съпругата си, когато се обърна към Ив. — Вие трябва да сте лейтенант Далас?

— Да, господин Деблас. Имам няколко въпроса и се надявах, че ще бъде по-лесно, ако ги задам лично.

— Ние със съпругата ми сме готови да съдействаме с каквото можем. — Той остана прав — положение, което Ив прецени като изразяващо достойнство и резервираност.

Нямаше нищо от нервността или крехкостта на Елизабет у мъжа, който стоеше до нея. Той поемаше отговорността, реши Ив, защитавайки жена си и бранейки собствените си чувства с еднаква загриженост.

— Говорехте за Рурк — продължи той. — Може ли да попитам защо?

— Казах на лейтенанта, че съм помолила Рурк да се види с Шарън. За да се опита да...

— О, Бет. — С жест, който изразяваше едновременно отегчение и примирение, той поклати глава. — Какво би могъл да направи той? Защо ще го въвличаш в това?

Тя отстъпи встрани, изражението ѝ бе така отчаяно, че сърцето на Ив се сви от мъка.

— Зная, че ми каза да оставя нещата такива, каквито са, че трябва да я оставим да си отиде. Но аз бях длъжна да опитам отново. Тя можеше да се свърже с него, Ричард. Той беше някакъв изход. — Сега Елизабет говореше бързо, думите ѝ бяха объркани. — Може би щеше да успее да ѝ помогне, ако бях го помолила по-рано. Много малко са нещата, които не би могъл да направи, когато има достатъчно време. Но нямаше време. Нито детето ми.

— Добре — промърмори Ричард и хвана ръката ѝ. — Стига.

Тя отново се овладя, отдръпна се и си пое въздух.

— Какво друго мога да направя аз, лейтенант, освен да се моля за справедливост?

— Обещавам ви справедливост, госпожо Баристър.

Елизабет затвори очи и прие тези думи като упование.

— Мисля, че ще успеете. Не бях сигурна в това, дори след като Рурк ми се обади за вас.

— Той ви се е обадил, за да обсъжда случая?

— Той се обади, за да разбере как сме и за да ми каже, че съвсем скоро ще ме посетите. — Тя почти се усмихна. — Той рядко греша. Каза ми, че сте компетентна, организирана и всеотдайна в работата си. Вие сте точно такава. Радвам се, че успях сама да се убедя в това, и сега, като зная, че вие разследвате на убийството на дъщеря ми, ще бъда по-спокойна.

— Госпожо Баристър — поколеба се Ив само миг, преди да реши да рискува. — Какво бихте казали, ако ви открия, че Рурк е сред заподозрените?

Очите на Елизабет се разшириха, но тя бързо се успокои.

— Ще кажа, че правите една изключително погрешна стъпка.

— Защото Рурк не е способен да извърши убийство ли?

— Не, не бих казала това. — Макар и само за миг, тя изпита облекчение. — Истината е, че не е способен на неразумни действия. Той може да убие съвсем хладнокръвно, но никога беззащитен човек. Той може да убие — не бих се изненадала, ако го е правил. Но не би направил онова, което бе направено с Шарън. Не, не и Рурк. Никога!

— Не — повтори Ричард след нея, като ехо, и ръката му отново потърси нейната. — Не и Рурк.

„Не и Рурк“, помисли си Ив, когато отново се озова в таксито на път за метрото. Защо, по дяволите, той не ѝ бе казал, че се е запознал с Шарън, за да направи услуга на майка ѝ?

Изнудване. Тя никак не го виждаше жертва на изнудване. Той не бил дал пукната пара за онова, което се говори за него. Но съществуването на дневник променяше нещата и правеше изнудването един нов и интригуващ мотив.

Какво точно беше записала Шарън и за кого? И къде, дявол да го вземе, бяха тези дневници?

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Лесно се отървах от опашката си — каза Фийни, докато ровеше из онова, което минаваше за закуска в кафенето на полицейската централа. — Видях го, че се бе лепнал за мен. Оглеждаше се за теб, но имаше страшно много хора. Качих се на проклетия самолет. — Фийни изгълта наведнъж претоплените яйца с чаша черно кафе, без да му мигне окото. — И той се качи, но седна в първа класа. Чак като слязохме, разбра, че те няма. — Фийни размаха вилицата си. — Видя се в чудо. Хукна да се обаждат по телефона. Залепих се зад него и го проследих до хотел „Риджънт“. В „Риджънт“ обаче ми отказаха информация. Покажеш ли им значката, гледат как само да се отърват от теб.

— И ти тактично им обясни за гражданския им дълг.

— Точно така. — Фийни пхна празната чиния в прореза на рециклиращото устройство, смачка празната чаша с ръка и я запрати след нея. — Той се обади на няколко места — до Източен Вашингтон, до Вирджиния. После и тук — на шефа.

— Глупости!

— Слушай какво ти говоря. Няма съмнение, че шефът Симпсън работи за Деблас. Чудиш се какво по-точно ли?

Преди Ив да успее да си отвори устата, пейджърът ѝ изпиука. Тя го извади и отговори на повикването на командира си.

— Далас в залата за проверка. След дваайсет минути.

— Сър, имам среща с един агент във връзка с Колби в един часа.

— Направи промяна. — Гласът му бе равен. — Не забравяй, след дваайсет минути.

Далас бавно върна на място пейджъра.

— Мисля, че се сещам какъв е проблемът.

— Май Деблас проявява личен интерес към теб. — Фийни се взря в лицето ѝ. Нямаше ченге в полицията, което да не презира проверките. — Ще се справиш ли?

— Разбира се. Това ще ми отнеме почти целия ден, Фийни. Направи ми една услуга. Поразходи се из банките в Манхатън. Трябва да разбере дали Шарън Деблас е имала сейф. Ако не откриеш нищо там, намини и към другите райони.

— Дадено!

Отделението за проверки беше насечено от дълги коридори, някои от тях остъклени, други боядисани в бледозелено, което трябваше да действа успокояващо. Докторите и техниците бяха облечени в бяло. Цветът на невинността и, разбира се, на силата. Когато Ив мина през първата поредица от врати с армирано стъкло, компютърът учтиво ѝ нареди да предаде оръжието си. Извади го от кобура, постави го на подноса и проследи с поглед как то се плъзна нанякъде.

Почувства се гола още преди да я бяха насочили към залата за проверки 1-С, където ѝ наредиха да се съблече.

Тя положи дрехите си върху специално поставената за целта пейка и се опита да не мисли за техниците, които я наблюдаваха на мониторите си или за машините с техните гадни, тихи и бездушни премигващи светлини.

Физическият преглед не я притесняваше. Единственото, което трябваше да прави, беше да стои в центъра на означения периметър и да наблюдава как светлините потрепват и проблясват, докато изследваха вътрешните ѝ органи и костите.

След това ѝ разрешиха да облече един син гащеризон и да седне, а в това време някаква машина се въртеше и изследваше очите и ушите ѝ. Друга машина се измъкна от стената и проведе стандартен тест за рефлексите ѝ. Един техник влезе и взе кръвна проба.

Моля, излезте през вратата с надпис Проверки 2-С. Фаза едно — приключена, лейтенант Ив Далас.

В съседната стая на Ив трябваше да легне върху тапицирана маса за сканиране на мозъка. По улиците не биваше да се разхождат полицаи с тумор на мозъка и да стрелят напосоки, помисли си тя уморено.

Ив наблюдаваше техниците през стъклената стена, докато нахлузваха шлема върху главата ѝ.

И тогава започнаха игрите.

Нагласиха я до седнало положение и я потопиха във виртуалната реалност. Виртуалната реалност я постави в една кола по време на преследване с висока скорост. В ушите ѝ експлодираха звукове: писъкът на сирени, виковете на противоречиви заповеди от пейджъра върху контролното табло. Виждаше, че това е една обикновена полицейска част в пълно въоръжение. Колата караше Ив и тя трябваше да се отклонява и маневрира, за да избегне пешеходците, които виртуалната реалност изпречваше на пътя ѝ.

В една част от мозъка наблюдаваша жизнените ѝ функции: кръвно налягане, пулс, дори количеството пот, което се стичаше по кожата ѝ, слюнката, образуваща се и изсъхваща в крайчеца на устата. Беше горещо, почти непоносимо горещо. Тя избегна на косъм една товарна кола, която с грохот се движеше по пътя ѝ.

Ив разпозна мястото. Старите пристанища в източния край. Можеше да долови миризмата: вода, развалена риба и докерски труд. Случайно попаднали хора, облечени в униформените си сини комбинезони, търсеха милостиня или някой да ги наеме на работа, поне за един ден. Тя профуча край една такава група, докато те се блъскаха пред центъра за безработни.

Субектът е въоръжен. С автомат и ръчен експлозив. Търсен е за грабеж и убийство.

„Страхотно“, помисли си Ив, докато завиваше след него. Дяволски добре. Тя удари с юмрук по ускорителя, завъртя волана и при лекия удар в бронята на преследваното превозно средство се посипа дъжд от искри. Когато той стреля, край ухото ѝ избухна пламък. Собственикът на малък ресторант край пристанището се гмурна във водата, за да се скрие, заедно с неколцина от клиентите си. Наоколо се разхвърча оризова юфка и се разнесоха ругатни.

Тя отново удари целта — този път по-силно — и нареди подкреплението ѝ да направи маневри, за да го притиснат натясно.

Този път колата на преследвания се разклати и се наклони на една страна. Докато той се мъчеше да овладее колата, тя го блъсна и

той спря. Тя извика дежурните думи, с които се представи като полицейски служител, след това, втурвайки се във вратата си, му отправи предупреждение. Той излезе, стреляйки, а тя го повали на земята.

Едва си бе поела дъх, когато техниците я прехвърлиха в нова сцена. Писъците, писъците на малкото момиченце, яростните викове на мъжа, негов баща.

Бяха го възстановили съвсем точно, с помощта на собствения ѝ доклад, картини от мястото на престъплението и отражението в нейната памет, които бяха задигнали при сканирането.

Ив не си даде труд да ги прати по дяволите, а задържа омразата и скръбта си и се втурна по стълбите и обратно в кошмара си.

Вече не се чуваха писъците на малкото момиченце. Тя заудря по вратата, викаше името и чина си. Предупреждаваше мъжа от другата страна на вратата, опитваше се да го успокои.

— Мръсници! Всички сте мръсници. Хайде, влизай, кучко, ела да те убия.

Вратата се огъна под натиска на рамото ѝ, сякаш беше от картон. Влезе с извадено оръжие.

— Тя беше също като майка си, също като пропадналата си майка. Мислеше си, че може да избяга от мен. Мислеха, че ще успеят. Свършено е! Дадох им да разберат. Сега ще ти видя сметката и на теб, мръсно ченге.

Момиченцето я гледаше с големите мъртви очи. Очи на кукла. Мъничкото ѝ, безпомощно тяло бе осакатено, кръвта течеше и се събираше на локва. И капеше от ножа.

Тя му извика да не мърда.

— Пусни оръжието! Хвърли ножа! — Но той продължаваше да се приближава. Зашемети го, но той продължаваше да се приближава.

Стаята замириса на кръв, на урина, на изгоряла храна. Светлината на голите крушки беше толкова ярка и ослепителна, че всичко изпъкваше релефно. Една кукла без ръка върху разпрания диван, транспарантът на прозореца беше изкривен и пропускаше червена неонова светлина от отсрещната страна на улицата, преобърнатата маса от евтина пластмаса, пропуканият екран от повредения видеотелефон.

Момиченцето с мъртвите очи. Локвата кръв. И острия, опасен блясък на острието.

— Ще ти го натикам това, също както направих с нея.

Отново го зашемети. Очите му бяха диви, пияни от домашно приготвен „Зевс“ — онзи чудесен химикал, който правеше от хората богове, с цялата мощ и безумие, които бяха съпътствани с халюцинации за безсмъртие.

Кървавочервеното острие свистеше из въздуха.

Тя го застреля.

Ударът го повали. Първо умря мозъкът му, а тялото му продължи да се гърчи, докато очите му се изцъкляха. Притисната от нуждата да изпищи, тя ритна ножа от все още потрепващата му ръка и погледна детето.

Големите очи на кукла я гледаха втренчено и отново й казваха, че е закъсняла.

Ив си наложи да се отпусне, изчисти съзнанието си от всичко друго и в него остана единствено докладът ѝ.

Частта с виртуалната реалност приключи. Нейните жизнени функции бяха обстойно проверени, преди да бъде отведена към последната фаза на проверката. На четири очи с психиатъра.

Ив нямаше нищо против д-р Майра. Жената беше отдадена на призива си. С частна практика би могла да печели три пъти повече от онова, което получаваше в секретния отдел на полицията.

Гласът ѝ беше тих и в него едва се долавяше акцентът на висшето общество от Нова Англия. Светлосините ѝ очи бяха и ласкави, и остри.

Косата ѝ беше с топъл меднокафяв цвят и беше прихваната назад в безупречен кок. Беше облечена в спретнат розов костюм.

— Лейтенант Далас. — Майра стана от стола, когато Ив влезе.

Не се виждаше нито бюро, нито компютър. Един от номерата, знаеше Ив, за да накарат субектите да се отпуснат и да забравят, че са под засилено наблюдение.

— Докторке. — Ив седна в стола, който Майра ѝ посочи.

— Тъкмо щях да пия чай. Искате ли?

— Разбира си.

Майра поръча две чаши чай и поднесе едната на Ив.

— Жалко, че проверката ви бе отложена, лейтенант. — Усмихната, тя седна и отпи. — Процесът дава възможност да се направят по-точни заключения, когато тестът се провежда в рамките на двайсет и четири часа след инцидента.

— Беше невъзможно.

— Така ми казаха. Предварителните ви резултати са задоволителни.

— Добре.

— Все още ли отказвате автохипноза?

— Това е въпрос на избор. — Ив се ядоса на оправдателната нотка, която прозвуча в гласа ѝ.

— Да, така е. — Майра кръстоса крака. — Преживели сте нещо много неприятно, лейтенант. Съществуват признаци за физическа и емоционална умора.

— Занимавам се с друг случай, при това много труден. Той отнема голяма част от времето ми.

— Да, разполагам с подобна информация. Вземате ли стандартните стимулатори?

Ив опита чая. Както предполагаше, той беше с аромат на цветя.

— Не. Вече сме говорили по този въпрос и по-рано. Хапчетата за през нощта са по избор и аз предпочитам да не ги вземам.

— Защото те ограничават възможностите ви да се владеете, така ли?

Ив я погледна в очите.

— Точно така. Не ми харесва да ме приспиват и не ми харесва да съм тук. Не ми харесва да насилват мозъка ми.

— Смятате проверката за насилие?

Нямаше ченге с мозък, което да не мисли по този начин.

— А имам ли друг избор?

— Ликвидирането на субект, независимо при какви обстоятелства, е преживяване, което оставя травми у един полицай. Ако травмата засяга емоциите, реакциите, отношението, представянето на полицая ще пострада. Ако използването на крайна мярка е причинено от физически дефект, този дефект може да бъде локализиран и отстранен.

— Знам каква е политиката на полицейското. Оказвам пълно съдействие. Но не съм задължена да ми харесва.

— Не. — Майра постави чашата върху коляното си. — Лейтенант, при вас това е втори случай на ликвидиране. Макар това да не е необичайно за един полицаи с вашия стаж, имам много други, на които никога не им се е налагало да вземат такова решение. Бих искала да зная как се чувствате, когато правите избора си, и по резултатите.

„Съжалявам само дето не действах по-бързо, помисли си Ив. Бих искала онова дете да си играе сега, вместо да е кремирано.“

— Положението беше такова, че трябваше или да го оставя да ме нареже на парченца, или да го спра. Затова смятам, че съм постъпила съвсем правилно. Той не обърна никакво внимание на предупреждението ми. Зашеметяването не даде резултат. Доказателството за това, че той действително би убил, лежеше на пода между нас в локва кръв.

— Била сте обезпокоена от смъртта на детето?

— Струва ми се, че всеки би се разстроил от смъртта на едно дете. Особено от такова жестоко убийство.

— А виждате ли общото между детето и себе си? — попита Майра тихо. Забеляза, че Ив стана по-предпазлива и се затвори в себе си. — Лейтенант, и двете знаем, че аз съм наясно с вашия произход. Вие сте била малтретирана физически, сексуално и емоционално. Изоставили са ви, когато сте била на осем години.

— Това няма нищо общо с...

— Струва ми се, че това може да има много общо с вашето психическо и емоционално състояние — прекъсна я Майра. — В продължение на две години между осем и десет вие сте живели в обществено заведение, докато са търсели родителите ви. Нямате спомен за първите осем години от живота си, нито за името си, нито за общественото положение, нито за родното ви място. — Колкото и да бяха спокойни, очите на Майра я гледаха изпитателно. — Дали са ви името Ив Далас и накрая са ви отгледали в сиропиталище. Срещу това вие не сте могли да направите нищо. Вие сте едно изстрадало дете, поставено в зависимост от системата, която в много отношения ви е разочаровала.

Ив мобилизира цялата си воля, за да запази самообладание.

— И аз, като част от системата, не успях да защитя детето. Искате ли да знаете как се чувствам, доктор Майра?

„Нещастна. Отвратена. Изпълнена със съжаление.“

— Чувствам, че съм направила всичко, което е било по силите ми. Минах през виртуалната реалност и отново го повторих. Защото нямаше какво да се промени. Ако бях имала възможност да спася детето, щях да го спася. Ако имах възможност да арестувам субекта, щях да го направя.

— Но тези неща не са били под ваш контрол.

„Кучка“, помисли си Ив.

— В моя власт беше да го убия. След като опитах всички възможности, упражних властта си. Вие сте прегледали доклада. Това беше едно чисто, напълно оправдано ликвидиране.

За миг Майра не каза нищо. Никога досега не бе успявала да пробие защитата на Ив.

— Много добре, лейтенант. Може да се върнете към задълженията си без никакви ограничения. — Майра протегна ръка, преди Ив да се изправи. — Това ще бъде изтрито от досието.

— Правят ли се подобни неща?

Майра се усмихна.

— Вярно е, че много често съзнанието си изработва защита. Вие отказвате да приемете първите осем години от живота си. Но тези години са част от вас. Мога да ви ги върна, когато сте готова за това. И още нещо, Ив — добави тя с тихия си глас, — мога да ви помогна да ги преодолеете.

— Сама постигнах всичко и сега ми е по-лесно да преглътна миналото. — Тя стана и тръгна към вратата. Когато се извърна, Майра седеше така, както я бе оставила — с кръстосани крака, едната ѝ ръка държеше красивата чаша. Ароматът на цветната отвара се носеше из въздуха. — Хипотетичен случай — започна Ив и изчака Майра да кимне. — Жена със значителни социални и финансови предимства избира да стане уличница. — Майра повдигна вежда, а Ив изруга наум. — Без разкрасявания, докторке, тя избира да си изкарва прехраната със секс. Прави го демонстративно, напук на доброто си семейство и крайно консервативния си дядо. Защо?

— Трудно е да се посочи определен мотив. Информацията е много обща и недостатъчна. Най-очевидното е, че субектът намира изява единствено в сексуалните си умения. Тя или изпитва удоволствие от секса, или се отвращава от него.

Заинтригувана, Ив се отдръпна от вратата.

— Ако се е отвращавала от него, защо ще става проститутка?

— За да наказва.

— Себе си ли?

— Разбира се, както и близките си.

За да наказва, разсъждаваше Ив. Дневникът. Изнудването.

— Един мъж убива — продължи тя. — Жестоко, безмилостно. Убийството е свързано със секс и е извършено по един много изобретателен начин. Той го записва, като преди това преодолява една съвършена охранителна система. Записът на убийството е изпратен на следователя. На местопрестъплението е оставена бележка, в която се чете самохвалство. Що за човек е той?

— Не ми предоставяте достатъчно информация — оплака се Майра, но Ив забеляза, че я е заинтригувала. — Изобретателно — започна тя. — Човек, който планира, но и воайор. Самоуверен, може би дори самодоволен. Казахте изобретателен, значи иска да остави отпечатък, да се изфука с умствените си способности. Как мислите, лейтенант, дали се е наслаждавал, докато е извършвал убийството?

— Да. Мисля, че това му е доставило удоволствие.

Майра кимна.

— Тогава той сигурно ще повтори.

— Вече го направи. Две убийства в рамките на една седмица. Той няма да чака дълго, за да извърши следващото, нали?

— Сигурно няма. — Майра отпи от чая си, сякаш обсъждаха последната пролетна мода. — Двете убийства свързани ли са по някакъв друг начин, освен чрез извършителя и метода?

— Сексът — отвърна Ив с една дума.

— Аха. — Майра наклони глава. — С цялата технология, с която разполагаме, със забележителните постижения, които са направени в генетиката, все още не сме в състояние да контролираме добродетелите на хората, нито техните пороци. Може би сме твърде много хора, за да си разрешим да се намесваме. Страстите са нужни на човешкия дух. Научихме това в началото на това столетие, когато генното инженерство за малко да се изплъзне от контрол. Жалко, че някои страсти се извращават. Сексът и насилието. За някои те са все още двете страни на една монета.

Тя се изправи, за да прибере чашите.

— Би ми било интересно да науча нещо повече за този мъж, лейтенант. Когато пожелаете да му се направи психологически портрет, надявам се, че ще дойдете при мен.

— Това е „Код пет“.

Майра я погледна.

— Ясно.

— Ако не успеем да овладеем случая, преди да направи нов удар, може би ще дойда.

— Аз ще съм на разположение.

— Благодаря.

— Ив, дори и силните жени, които сами са постигнали всичко, могат да бъдат уязвими. Не се страхувай от това.

Ив погледна Майра в очите.

— Трябва да вървя.

След теста съвсем отмаля. На всичкото отгоре съвсем бе изоставила един случай, в който бяха замесени и контрабандни химикали. Настроението ѝ далеч не беше весело, когато се върна в полицейската централа. От Фийни нямаше никакви новини.

Другите в отдела знаеха къде е била и затова гледаха да не ѝ се мяркат пред очите. Цял час я оставиха на спокойствие.

Направи опит да се свърже с Рурк. Но не остана нито изненадана, нито особено разочарована, когато той се оказа зает. Тя остави съобщение в електронната му поща с молба за среща и с това приключи деня.

Възнамеряваше да удави лошото си настроение в евтин алкохол и посредствена музика, докато свърши последното изпълнение на Мейвис в „Синята катерица“.

Мястото имаше съмнителна репутация. Светлината беше приглушена, клиентите — нетърпеливи, а обслужването — лошо. Точно такава нещо ѝ трябваше на Ив.

На прага я посрещна оглушителна музика. Мейвис се опитваше да извиси пронизителния си глас над групата, която се състоеше от един покрит с татуировки хлапак, застанал пред пулта за управление.

Ив отклони сърдито предложението на един младеж да ѝ купи нещо за пиене и да я отведе до някое от сепарета, където пушеха. Тя си

проправи път до една маса, настани се и се заслуша в изпълнението на Мейвис.

Не пееше чак толкова зле, реши Ив. Е, не беше изключителна, но пък и клиентите не бяха подбрани. Тази вечер крехкото телце с едър бюст на Мейвис беше послужило като платно за картина — цялото бе изпъстрено с точки и черти в оранжево и лилаво, а най-интимните места — с мазки от смарагдово. Докато извиваше тяло по малката сцена, гривните и верижките ѝ подрънкваха в такт с движенията ѝ. На метър от краката ѝ се полюшваше танцуващата тълпа.

Ив наблюдаваше как един малък запечатан пакет се предаваше от ръка на ръка по края на дансинга. Наркотици, разбира се. Те се бяха опитали да воюват с тях, като ги легализираха, не им обръщаха внимание, регулираха ги. Нищо изглежда не помагаше.

Не можеше да вдигне мизата, за да купи пакета, и затова помахаше с ръка на Мейвис.

Мейвис приключи изпълнението си, скочи от сцената и се запровира през тълпата. Стигна до Ив и се отпусна на крайчеца на масата.

— Здравсти, страннице!

— Изглеждаш добре, Мейвис. Кой е художникът?

— О, сега ще ти кажа. — Тя се извъртя, почука с двусантиметровия си нокът по лявата половина на задника си. — Карузо. Виж, подписал се е. При това безплатно, за да разнасям името му. — Тя се ококори, когато сервитьорката сложи високата тясна чаша, пълна с пенлива синя течност пред Ив. — Да вярвам ли на очите си?

— Днес беше отвратителен ден — измърмори Ив и пое първата глътка. — Господи. Все същият боклук.

Разтревожена, Мейвис се наведе по-близо.

— Мога да се измъкна за малко.

— Не се тревожи, нищо ми няма. Искях просто да проверя как се представяш, да се поотпусна. Мейвис, ти не вземаш наркотици, нали?

— Не се занасяй. — Повече загрижена, отколкото обидена, Мейвис разтърси рамото на Ив. — Чиста съм и ти го знаеш. Тука си прехвърлят някакви гадости, но те са безобидни. Някакви хапчета за развеселяване, за успокояване, за настроение. — Тя се отдръпна. — Ако искаш да проверяваш, направи го, когато не съм на работа.

— Извинявай. — Ядосана на себе си, Ив потърка лицето си с ръце. — В момента не ставам за компания. Отивай да пееш. Приятно ми е да те слушам.

— Добре. Но ако имаш нужда от компания, когато решиш да се чупиш, само ми свирни. Някак ще се оправя.

— Благодаря. — Ив се отпусна назад и затвори очи. Изненада се, когато ритъмът на музиката стана по-бавен и по-нежен. Ако човек не гледаше наоколо, не беше чак толкова лошо.

Можеше да си сложи очила за подобряване на настроението, да се подложи на действието на светлини и форми, които подхождаха на музиката. В момента тя предпочиташе мрака зад очите си.

— Това заведение не ти подхожда много, лейтенант.

Ив отвори очи и се втренчи в Рурк.

— Щом отворя очи и ти се появяваш.

Той седна срещу нея. Масата беше толкова малка, че коленете им се допряха. Той отърка бедро в нейното.

— Помниш ли, че ми се обади и си оставила този адрес, когато си тръгнала от работа.

— Искях среща, не човек за компания.

Той хвърли поглед към питието на масата, наведе се, за да помирише.

— Няма да си намериш с този отрова.

— В тази кръчма изисканото вино и отлежалият скоч не са познати.

Той сложи ръка върху нейната, за да види как тя ще се намръщи и отдръпне.

— Защо не отидем някъде, където са познати?

— Аз съм в отвратително настроение, Рурк. Кажи кога ще ти е удобно да се срещнем и си върви.

— Да се срещнем за какво? — Певицата привлече вниманието му. Той повдигна вежди, докато я наблюдаваше. — Тази певица или е изпаднала в транс, или ти прави някакви знаци.

Ив погледна нататък и поклати глава.

— Приятелка ми е. — Тя кимна, когато Мейвис се захили и ѝ даде знак, че стиска палци. — Въобразява си, че ми е излязъл късметът.

— Така си е. — Рурк вдигна питието и го остави на съседната маса, където алчни ръце се сборичкаха за него. — Току-що спасих живота ти.

— Дявол да го вземе...

— Ако искаш да пийнеш, Ив, поне го направи с нещо, което няма да изгори стомаха ти. — Той прегледа менюто и потрепери. — Тук всичко е боклук. — Той стана и я хвана за ръката. — Хайде.

— Тук ми е добре.

— Надяваш се, че като се понапиеш, ще можеш да си го изкараш на някого, без да се тревожиш за последиците. С мен няма нужда да се напиваш, а аз ще изтърпя и да си го изкараш на мен.

— Защо?

— Защото в очите ти има тъга. И тя се предава на мен. — Ив се изненада от думите му и още преди да се съвземе, той я изправи на крака и я помъкна към вратата.

— Отивам си вкъщи — реши тя.

— Не.

— Слушай, скъпи...

В този миг той я притисна към стената и успя да впие устни в нейните.

— Престани — каза тя и се ядоса, че гласът ѝ бе само като разтреперан шепот.

— Каквото и да си мислиш — започна той, като се мъчеше да си възвърне самообладанието, — понякога имаш нужда от човек до теб. А точно сега съм ти нужен аз. Къде е колата ти?

Тя посочи надолу към пресечката и му позволи да я поведе натам.

— Какъв ти е проблемът?

— Изглежда, че това си ти. Знаеш ли как изглеждаше? — попита той и отвори вратата на колата. — Седнала в кръчмата със затворени очи и дълбоки сенки. — Той я настани да седне, после заобиколи колата и сам седна зад кормилото. — Какъв е кодът?

Тя го въведе сама. Когато ключалката беше освободена, той натисна стартера и се отдели от тротоара.

— Опитвах се да се отпусна — каза Ив внимателно.

— Не знаеш как — отвърна ѝ той.

— А ти знаеш.

Той замълча.

— Ще поговорим за това по-късно.

— Сега ми харесва повече. Вчера ходих да се видя с Елизабет Баристър.

— Зная. Студено ти е. Включи отоплението.

— Повредено е. Защо не ми каза, че тя те е помолила да се запознаеш с Шарън, да говориш с нея?

— Защото Бет ме помоли поверително.

— Какви са отношенията ти с Елизабет Баристър?

— Приятели сме. — Рурк я погледна косо. — Имам няколко. Тя и Ричард са сред тях.

— А сенаторът?

— Мразя неговата гадна, надута и лицемерна душица — каза Рурк спокойно. — Ако получи одобрението на партията си да се кандидатира за президент, аз ще вложа всичко, което имам, в кампанията на неговия противник. Та ако ще да е самият дявол.

— Трябва да се научиш да говориш откровено, Рурк — каза тя с едва забележима усмивка. — Знаеше ли, че Шарън си води дневник?

— Това е естествено предположение. Тя беше бизнес дама.

— Не говоря за дневник за ангажиментите. Дневник, личен дневник. Тайни, Рурк. Изнудване.

Той нищо не каза, докато премисляше идеята.

— Значи си открила мотива.

— Това тепърва ще видим. Ти имаш много тайни, Рурк.

Той се позасмя, когато спря пред входа на къщата си.

— Наистина ли си мислиш, че мога да бъда жертва на изнудване, Ив? Че някаква изгубена, жалка жена като Шарън може да изрови информация, която ти не можеш и да я използваш срещу мен?

— Не. — Тя го докосна по ръката. — Аз няма да вляза вътре с теб. — Това не можеше да стане.

— Ако те водех за секс, щяхме да правим секс. И двамата го знаем. Ти искаше да ме видиш. Искане да стреляш с оръжието, което е било използвано за убийството на Шарън и на другата, нали?

Тя леко въздъхна.

— Да.

— Сега имаш възможност.

Вратите се отвориха. Той влезе с колата през тях.

ГЛАВА ДЕСЕТА

На вратата бе застанал същият иконом с каменното лице. Взе палтото на Ив със същото леко неодобрение.

— Изпратете кафе долу в стаята, моля — нареди Рурк и поведе Ив нагоре по стълбите.

Отново улови ръката ѝ, но Ив реши, че това не е сантиментален жест, а по-скоро желание да я води. Когато стигнаха третия етаж, той набързо прегледа колекцията си, избираше оръжията без суетене или колебание.

Не беше от онези, които купуваха само за да притежават нещо. Той купуваше, за да използва онова, което притежава. Дали си даваше сметка, че това е в негова вреда? Или може би това изобщо не го интересуваше.

Прибра в кожен куфар избраното оръжие и тръгна към и стената.

И защитната конзола, и самата врата бяха скрити така ловко в една картина с горски пейзаж, че тя никога не би я открила. Картината, която наподобяваше фотографско изображение, се плъзна встрани и откри един асансьор.

— Този асансьор отива само до няколко специални стаи — обясни той, когато Ив влезе в асансьора с него. — Рядко вода гости в залата с мишените.

— Защо?

— Моята колекция и използването ѝ са запазени единствено за онези, които могат да я оценят.

— Каква част от нея купуваш на черния пазар?

— В теб винаги се обажда ченгето — усмихна се той с нескривана ирония. — Купувам само от законни източници, естествено. — Очите му пробягаха към чантата на рамото ѝ. — Докато записващото ти устройство е включено.

Тя не можа да се въздържи да не се усмихне. Записващото ѝ устройство бе включено, разбира се. И той, разбира се, знаеше това. Тя

отвори чантата, извади записващото устройство и демонстративно го изключи.

— А другото? — попита той.

— Много си умен. — И тя пхна ръка в джоба си. Поддържащото устройство беше тънко като лист хартия. Тя го изключи с нокътя на палеца. — Ами твоето? — Тя се огледа из асансьора, когато вратите се отвориха. — Във всеки ъгъл имаш видео и аудио осигуряване.

— Разбира се — той отново хвана ръката ѝ и я изтегли от асансьора.

Стаята беше с висок таван и имаше изненадващо спартански вид, особено предвид любовта на Рурк към комфорта. В мига, в който влязоха, лампите се включиха, осветявайки обикновени, боядисани в бледожълто стени, редица от столове с високи облегалки и маси, на една от които вече бе поставена кана с кафе и две порцеланови чашки.

Без да им обръща внимание, Ив тръгна към дългата лъскава конзола в черно.

— За какво се използва това?

— За няколко неща. — Рурк остави куфара, който носеше. Притисна длан към екрана за проверка на идентичността.

— Тука държи известно количество амуниции. — Той натисна поредица от бутони. Един шкаф в основата на конзолата се отвори с плъзгане. — Ще имаме нужда и от това. — От втори шкаф той извади наушници и предпазни очила.

— Това какво е, нещо като хоби ли? — попита Ив и нагласи очилата, после и наушниците, който ѝ прилягаха плътно.

— Да, нещо като хоби.

Гласът му долетя с едва доловимо ехо през защитените ѝ уши. Избра калибър 38-и и го зареди.

— Това е било стандартно оръжие в полицията в средата на двайсети век. През две хилядната година вече предпочитали деветмилиметровите.

— РС-50 са били официално използваното оръжие по време на Градския бунт и през третото десетилетие на двайсет и първия век.

Той повдигна вежди доволен.

— Знаеш си домашното.

— Така е. — Тя хвърли поглед към оръжието в ръката му. — Научих го покрай един убиец.

— Тогава трябва да си наясно, че ръчният лазер, който е на страничния ти колан, допреди двацет и пет години не е бил популярен.

Тя го наблюдаваше, докато той завъртя барабана и го затвори.

— Лазерът с различните му модификации е стандартно полицейско оръжие от 2023 година. В твоята колекция не забелязах да има лазери.

Насмешливият му поглед срещна нейния.

— Играчки за ченгета. Те са незаконни, лейтенант, дори за колекционери. — Той натисна един бутон. Върху отсрещната стена проблесна холограма — така истинска, че Ив премига, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Картината е отлична — промърмори тя и кимна към изображението на едър, широкоплещест мъж с оръжие в ръка.

— Той е точно копие на гангстер от онова време. А в ръцете си държи АК-47.

— Добре. — Тя присви очи към изображението. Ситуацията ѝ се струваше по-драматична от снимките и видеофилмите, които бе изучавала. — АК-47 или така нареченият Калашников е бил любимо оръжие на наркотрафикантите през миналия век.

— Оръжие за нападение — измърмори Рурк. — Направен е да убива. Щом го активирам, ако улучи целта си, ще почувстваш леко разтърсване. Електрошок с много малка сила вместо много по-драматичната обида на куршума. Искаш ли да опиташ?

— Първо ти.

— Добре. — Рурк го задейства. Мъжът от холограмата се хвърли напред и вдигна оръжието си. Звуковите ефекти незабавно отекнаха гръмогласно.

Грохотът на шума накара Ив да отстъпи бързо назад. Неприлични думи на висок глас, улични звуци, светкавична експлозия от оръдейни изстрели.

Тя наблюдаваше със зяпнала уста, докато от образа потече нещо като кръв. Широкият гръден кош сякаш се пръсна и мъжът политна назад. Оръжието изхвърча от ръката му. После всичко изчезна.

— Исусе!

Малко изненадан, че се фука като момче, Рурк свали оръжието си.

— Човек трудно ще си представи какви рани може да причинява това, ако образът не е като истински.

— Предполагам, че е така. Той уцели ли те?

— Този път не. Разбира се, когато си подготвен и очакваш противника, тогава не е чак толкова трудно да спечелиш.

Рурк натисна още бутони и мъртвият стрелец отново се върна. Отново цял-целеничък и готов за стрелба — Рурк с лекота зае стойката на ченге-ветеран или, помисли си Ив, по-скоро на гангстер.

Образът рязко се хвърли напред и докато Рурк стреляше, останалите холограми се появяваха в бърза последователност. Някакъв мъж с ужасен наглед пистолет, озъбена жена, вдигнала дългоцевен пистолет — Магнум калибър 44, реши Ив, и един малко изплашен малчуган, който стискаше топка в ръце.

Всички се целеха, стреляха, проклинаха, пицяха, навред се лееше кръв. Когато всичко свърши, малчуганът бе останал сам и се обливаше в сълзи.

— Случаен избор като този прави положението по-трудно — обърна се Рурк към нея. — Улучи ме в рамото.

— Какво? — премига Ив и отново го погледна с втренчен поглед. — В рамото ли?

Той се ухили.

— Не се притеснявай, скъпа. Това е само повърхностна рана.

Сърцето пулсираше глухо в ушите ѝ, колкото и да си внушаваше, че реакцията ѝ е направо смешна.

— Отвратителна играчка, Рурк. Нищо, че е като истинска. Често ли играеш?

— От време на време. Искаш ли да опиташ?

Щом можеше да се справи с един сеанс виртуална реалност, помисли си Ив, защо да не успее и с това.

— Да, пусни ми някаква случайна ситуация.

— Ето, затова ти се възхищавам, лейтенант. — Рурк зареди оръжието ѝ. — Стреляш право в целта. Нека първо да потренираме.

Той извика една обикновена мишена с кръгове и център. Пристъпи зад нея, сложи един пистолет 38-и калибър в ръцете ѝ, хвана оръжието заедно с нейните ръце и притисна бузата си към нейната.

— Отваряй си очите на четири, защото трябва да видиш целта, тъй като това оръжие, за разлика от сегашните, не реагира на топлина и движение. — Той нагласи ръцете ѝ както трябва. — Когато си готова да стреляш, натискаш спусъка, няма да помпаш като с лазер. Ще почувстваш леко ритване. Не стреля гладко и безшумно като лазера ти.

— Това ми е ясно — измърмори тя. Беше глупаво да се вълнува от ръцете му, положени върху нейните, от притискането на тялото му, от миризмата, излъчваща се от него. — Притесняваш ме.

Той обърна глава колкото устните му да докоснат крайчеца на ухото ѝ. Това, че не беше пробито, излъчваше някаква невинност и сладост като у дете.

— Зная. Трябва да се стегнеш повече, отколкото си свикнала. Нормално е да трепнеш, но не бива.

— Аз не трепвам. — За да му докаже, тя натисна спусъка. Тялото ѝ се разтърси и това я раздразни. Продължи да стреля, но не улучи центъра на мишената, макар че попаденията ѝ бяха съвсем наблизко. — За бога, и ти го усещаш, нали?

— Това оръжие придава по-личен характер на схватката. Имаш вярно око. — Той беше впечатлен, но тонът му не го издаваше. — Но едно е да стреляш в някакъв си кръг, а съвсем друго по човешко тяло, пък макар и само репродукция.

Значи, предизвиква я. „Добре тогава, готова съм“, помисли си тя.

— Колко патрона има в това нещо?

— Ще го презаредим. — Любопитството и самолюбието му го накараха да избере една трудна поредица.

— Готова ли си?

Тя му хвърли един поглед и зае позиция.

— Да.

Първото изображение представляваше възрастна жена, която стискаше пазарска торба с двете си ръце. Ив едва не отнесе главата на страничния наблюдател, преди пръста ѝ да замръзне. Вляво проблесна движение и тя стреля, преди той да успее да стовари желязната тръба върху старицата. Леко убождане в лявото ѝ бедро я накара отново да се премести и този път погледът ѝ улови плешив мъж с подобно на нейното оръжие.

След това взеха да връхлитат светкавично и агресивно.

Рурк я наблюдаваше като хипнотизиран. Не трепва, отбеляза той. Очите ѝ бяха безизразни и хладни. Очи на ченге. Знаеше, че адреналинът ѝ е повишен, а пулсът ѝ бие учестено. Движенията ѝ бяха бързи, но уверени и заучени. Стискаше зъби, ръцете ѝ не трепваха.

Той я желаше, осъзна го, когато стомахът му се сви. Желаше я отчаяно.

— Два пъти ме улучи — каза тя сякаш на себе си. Сама отвори гнездото и презареди, както бе видяла да прави Рурк. — Веднъж в бедрото и веднъж в корема. Това значи, че съм убита или в критично състояние. Пусни нещо друго.

Той се подчини, после мушна ръце в джобовете си и се загледа в нея.

Когато свърши, тя го помоли да опита с швейцарския модел. Откри, че го предпочита заради тежестта и бързината му. Това определено беше предимство пред един револвер. Беше по-бърз и по-добре стреляше, а зареждането отнемаше броени секунди.

Нито едно от оръжията обаче не пасваше така добре на ръката ѝ, както лазерът и все пак тя откри, че и двата типа оръжие бяха ефикасни по един примитивен начин.

Пораженията, които нанасяха — разкъсаната плът, рухналата кръв превръщаха смъртта в нещо отвратително.

— Някакви поражения? — попита Рурк.

Макар образите да бяха изчезнали, тя се взираше в стената и в образите, изпълващи съзнанието ѝ.

— Не. Нищо ми няма. Какви рани са? — промълви тя и остави оръжието. — Кой би могъл да се изправи пред подобно нещо — недоумяваше тя, — без да е поне мъничко луд?

— Ти би могла. — Той свали защитните си очила и заглушителите. — Достатъчно. Изкарала си теста. Коствало ти е много, но си го издържала.

Тя внимателно остави заглушителите си до неговите.

— Откъде знаеш?

— Откъде знам, че днес си била на проверка ли? Имам връзки. Как съм разбрал, че това ти е коствало много? — Той взе в ръка брадичката ѝ. — Прочетох го в очите ти — добави тихо той. — Сърцето ти воюва с разума. Именно това те прави толкова добра в професията. И така привлекателна за мен.

— Аз не се опитвам да те привлека. Опитвам се да намеря мъжа, който е използвал оръжията, с които току-що стрелях. Онзи, който го е направил не за да се защити, а за да си достави удоволствие. — Тя погледна право в очите му. — Не си ти, нали?

— Не, не съм.

— Но знаеш нещо.

Той погали леко трапчинката на брадичката ѝ с възглавничката на палеца.

— Не съм сигурен — каза, отиде до масата и наля кафе. — Оръжия от двайсети век, престъпления от двайсети век с мотиви от двайсети век? — Той хвърли поглед към нея. — Това е моето заключение.

— Това е повече от очевидно.

— Кажи ми, лейтенант, можеш ли да се върнеш назад във времето, или силата ти е в настоящето?

Тя сама си бе задавала този въпрос.

— Мисля, че съм достатъчно гъвкава да се справя и с двете.

— Не, не си, но си умна. Който и да е убил Шарън, е бил голям познавач, дори маниак на тема миналото. — Веждите му се вдигнаха присмехулно. — Аз съм запознат с някои неща от миналото и несъмнено изпитвам нежни чувства към тях. Но мания? — и той вдигна небрежно рамене. — Сама ще трябва да решиш.

— Работя по този въпрос.

— Сигурен съм, че е така. Нека използваме старомодните методи — никакви компютри, никакъв технически анализ. Най-напред изучи жертвата. Вярваш, че Шарън е изнудвала. Тя е била сърдита жена, упорита, която е имала нужда от власт. И е искала да бъде обичана.

— Разбрал си това само от две виждания?

— Донякъде оттам. — Той ѝ предложи кафе. — И донякъде от разговорите с хора, които са я познавали. Всички нейни приятели са я смятали за красива, енергична жена, но и доста потайна. Жена, която се е разделила със семейството си и въпреки това често е мислела за него. Обичала е живота и в същото време редовно е изпадала в мрачни настроения. Предполагам, че вече сама си разбрала това.

Ив се раздразни.

— Нямах представа, че се интересуваш от полицейско разследване, Рурк.

— Бет и Ричард са мои приятели. Приемам приятелствата си сериозно. Те скърбят, Ив. И не ми харесва това, че Бет се самообвинява.

Тя си спомни изплашените очи и изпънатите нерви. Въздъхна.

— Добре, приемам това. С кого си говорил?

— Както вече казах, с приятели, с познати, с колеги. — Той остави кафето си настрана, докато Ив отпиваше от нейното, и закричи. — Не е ли странно колко различни мнения и усещания можеш да откриеш за една жена. Попитай някого и ще разбереш, че е била отмъстителна, пресметлива. Попитай друг и ще ти каже, че е била неспокойна душа, жадуваща нови и нови вълнения, трети пък ще сподели, че обожавала спокойните вечери насаме със себе си. Нашата Шарън е имала богато амплоа.

— Пред различните хора се е представяла с различни лица. Това е често срещано явление.

— Кое лице, или коя роля са я убили? — Рурк извади цигара и я запали. — Изнудването. — Той замислено пусна тънка струйка цигарен дим. — Щеше добре да се справи с това. Обичала е да дълбае у хората — нещо, за което не ѝ е липсвал чар.

— И теб ли те очарова?

— И още как. — Безгрижната усмивка отново проблесна. — Но не бях подготвен да си разменяме информация на тема секс. Дори да не беше дъщеря на мои приятели, а само професионалистка, пак нямаше да ми хареса. Предпочитам друг тип жени. — Очите му отново се спряха продължително върху Ив. — Или поне така си мисля. Все още не съм проумял защо силните, независими и дръпнати жени ми харесват повече.

Тя си наля още кафе и го изгледа над ръба на чашата.

— Не ми звучи като ласкателство.

— Не съм имал подобно намерение.

— Нека продължим със случая. Ако Шарън Деблас е била убита от някоя от нейните жертви на изнудване, къде се вписва Лола Стар?

— Това е проблем, нали? — Рурк въздъхна замислено. — На пръв поглед няма нищо общо помежду им, освен професията. Твърде съмнително е, че те са се познавали, или че са имали един и същи тип клиенти. И все пак има един, който, поне за кратко време, е познавал и двете.

— Някой, който ги е избрал.

Рурк повдигна вежди и кимна.

— Ти го каза по-добре.

— Какво имаше предвид, когато каза, че не съм била наясно в какво се забърквам?

Колебанието му бе толкова кратко и така добре прикрито, че остана почти незабелязано.

— Не съм уверен дали си наясно каква власт има Деблас или каква може да използва. Скандалът с внучката му може да допринесе за това. Той иска да стане президент и да управлява не само тази страна, но да упражнява влияние и извън нея.

— Искаш да кажеш, че смъртта на Шарън е политическа? Как така?

Рурк смачка цигарата си.

— Той може да изкара внучката си жертва на общество, в което сексът се използва за печалба. Как може един свят, който разрешава легализирана проституция, пълен контрол върху забременяването, сексуално регулиране и така нататък, да не поеме отговорността за резултатите?

Ив можеше да оцени положително дебатите, но поклати глава.

— Деблас иска да елиминира забраната върху огнестрелните оръжия. Тя е била убита с оръжие, което според сегашните закони не се произвежда.

— Кое го прави по-коварен. Дали тя щеше да бъде в състояние да се защитава, ако също бе въоръжена? — Когато Ив понечи да изрази несъгласие, той поклати глава. — Едва ли има значение какъв би бил отговорът на този въпрос, важен е самият въпрос. Забравили ли сме нашите създатели и основните принципи на страната? Нашето право да носим оръжие. Жена, убита в собствения си дом, в леглото си, жертва на сексуална свобода и беззащитност. Нещо повече, да, много повече, на морален упадък.

Той се отправи към конзолата и я изключи.

— Е, ти ще кажеш, че убийство с пистолет е по-скоро правило, отколкото изключение, стига човек да може да си го позволи, но това няма да се чуе. Консервативната партия печели популярност и той ще бъде острието на копието.

Той я наблюдаваше как размишлява, докато си налива още кафе.

— Хрумвало ли ти е някога, че той може да не иска убиецът да бъде заловен?

Изненадана, тя вдигна поглед.

— Защо да не иска?

— Опасно предизвикателство, нали? Може би убиецът е прекрасен, непоклатим стълб на обществото, който в същата степен е бил подведен. Но със сигурност има нужда от изкупителна жертва.

Той изчака миг, докато я наблюдаваше как премисля всичко.

— Кой смяташ, че е наредил проверката ти по средата на случая? Кой наблюдава всяка стъпка, предприета от теб, наблюдава всяка степен от разследването ти? Кой рови в твоето минало, в личния ти живот, както и в професионалния?

Изумена, тя остави чашата си.

— Подозирам, че Деблас е оказал натиск за тестовите. Той не ми вярва, или е решил, че не съм достатъчно компетентна да ръководя разследването. Както и да бъдем следени от Източен Вашингтон. — Тя въздъхна дълбоко. — Откъде знаеш, че ме проучва? Защото ти го правиш, така ли?

Той нямаше нищо против гнева в очите ѝ, нито против обвинението. Предпочиташе го пред безпокойството.

— Не, защото аз го наблюдавам, докато той следи теб.

Той се приближи до нея и нежно докосна зле подстриганата коса.

— Уважавам личния живот на хората, които ме интересуват. А ти ме интересуваш, Ив. Не зная защо, но нещо се прекършва в мен, като те видя.

Тя заотстъпва назад, ала той я улови по-здраво.

— Всеки път, когато те видя за малко и ти поставиш убийството между нас, това ме изморява.

— Между нас има убийство.

— Не. Ако има нещо, то е, което ни доведе тук. Не можеш вечно да прикриваш чувствата си, Далас.

— Такава съм.

— Тогава ти си онази, която желая. — Очите му потъмняха от нетърпеливо желание. Чувството на безсилие, което изпита, бе адресирано единствено към него самия.

Кафето бе вляло енергия в нея.

— Аз не се страхувам от теб, Рурк.

— Така ли? — Той се приближи още и сложи ръцете си върху реверите на ризата ѝ. — Какво мислиш, че ще стане, ако прекрачиш линията?

— Доста неща — измърмори тя. — Това не е достатъчно. Сексът не е от първостепенно значение за мен. Използвам го по-скоро за развлечение.

Ядът му премина в усмивка.

— Съвсем вярно. Когато се прави добре. Не е ли време да ми дадеш възможност да ти покажа?

Тя сграбчи ръцете му, като не беше сигурна дали иска да го прегърне или отблъсне.

— Не бива. — После се отказа от съпротивата.

Тя се притисна към него.

Ръцете ѝ го обгърнаха, пръстите ѝ разрошиха косата му. Тялото ѝ се притисна към неговото и се опъна като струна, по която пробяга тръпката на желанието. Устните му бяха горещи и сладни. Целувката му направо я възпламени.

Бързите му, нетърпеливи ръце вече издърпваха ризата от джинсите ѝ. Докоснаха голата плът. В отговор тя издърпа неговата, изгаряща от нетърпение да мине през коприната и да стигне до плътта.

Представи си как я поваля на пода и дъхът му се учести. Но си помисли, че всичко щеше да свърши прекалено бързо и рязко се отдръпна. Лицето ѝ бе пламнало, а устните ѝ — набъбнали.

— Не тук! — Той я понесе към асансьора. Когато вратите се отвориха, вече я събличаше — трескаво и несръчно. Изведнъж пръстите му попаднаха на кобура ѝ.

— Свали това проклето нещо от себе си. Махни го.

Тя го откопча и той остана да виси на едната ѝ ръка.

— Защо се навличаш така?

— Следващия път няма. — Той свали раздърпаната ѝ риза. Отдолу беше облечена с тънка, почти прозрачна фланела, която разкриваше малки стегнати гърди и втвърдени зърна. Той ги обхвана с ръце и видя как тя затвори очи.

— Справяш се добре — промълви тя задъхано и се подпря на страничната стена, за да не падне.

Когато вратите отново се отвориха, те вече не можеха да се откъснат един от друг. Чантата и кобурът ѝ тупнаха на земята.

Хвърли един поглед към стаята: широки прозорци, огледала, приглушени тонове. Усети аромата на цветя и дебелия килим под краката си. Докато се мъчеше да свали памучните си панталони, тя зърна леглото.

— Милостиви боже!

Като огромно езеро в тъмносиньо. Издигнато върху платформа под арката на прозорец, който се извиваше като небесен свод. Срещу леглото се виждаше камина от бледозелен камък, където пращяха уханни дърва.

— Тук ли спиш?

— Тази вечер нямам намерение да спя.

Тя се бе замечтала, но той бързо я изтегли нагоре по двете стъпала към платформата и я катурна върху леглото.

— Трябва да тръгна в седем часа.

— Стига приказки, лейтенант.

Тя се разсмя, претърколи се върху него и впи устни в неговите. Обзе я диво, необуздано желание; ръце не ѝ стигаха да се насити на плътта му.

Изрита ботушите си, остави го да издърпа джинсите ѝ. Заля я вълна от удоволствие, когато го чу да стене. Отдавна не бе усещала напрежението и топлината на мъжко тяло — много отдавна.

Тя стана нетърпелива, искаше да го възседне, по-скоро да се задоволи. Ала той смени позата им, задуши възмутените ѝ протести с дълга страстна целувка.

— Защо бързаш толкова? — прошепна той и плъзна ръка надолу към гърдите ѝ, без да откъсва очи от лицето ѝ. Пръстите му започнаха да си играят със зърната ѝ. — Дори не успях да те погледам.

— Желая те.

— Зная. — Той се повдигна, плъзна ръка по бедрото ѝ. Кръвта пулсираше в слабините му. — Дълго, стройно... — Ръката му пак стисна гърдата ѝ. — Малка. Нежно изваяна. Кой би си помислил?

— Искам те в мен.

— Искаш в теб само една част — прошепна той.

— По дяволите! — изстена тя, когато той наведе глава и пое гърдата ѝ в уста.

Тя изви тялото си, прилепи се към неговото, докато той продължаваше да я смуче — отначало нежно, а после по-ненаситно и

задъхано. Тя едва сдържаше стенанията си. Ръцете му неспирно разпалваха малките еротични огнища на страстта.

Тя не беше привикнала на подобно нещо. Сексът, който познаваше, беше бърз, обикновен, с една-единствена цел — задоволяване.

Тя се помъчи да пъхне ръка между телата им, да го опипа. Ала той улови китките ѝ и вдигна ръцете ѝ над главата.

— Недей!

Той я погледна в очите — паника, дори страх, но и желание.

— Не можеш винаги да се владееш, Ив — каза той и плъзна ръката си надолу. Тя потрепери.

— Недей! — повтори тя и изстена.

— Недей, какво? Да използвам слабостта ти ли? — Той погали с пръст чувствителното място напред-назад. Тя се опита да се измъкне изпод него — въздух не ѝ стигаше. — Изглежда вече е твърде късно — промърмори той. — Искаш да получиш удоволствието без интимност? — Той започна бавно да целува шията ѝ с отворена уста, после заслиза надолу, докато тялото ѝ трепереше като опъната струна под него. — Това може и без партньор, но тази нощ той е тук. Възнамерявам да ти дам толкова удоволствие, колкото и ще получа.

— Не мога. — Тя се изпъна срещу него, изви се като дъга, но всяко неистово движение носеше ново и опустошително усещане.

— Хайде! — Той умираше от нетърпение да я има. Плъзна се обратно върху нея, усещайки всяко потръпване на тялото ѝ, докато лицето му отново се приближи до нейното. Той притисна дланта си върху хълмчето между бедрата ѝ.

Изсъска през зъби:

— Ах ти, мръсник такъв. Не мога.

— Лъжеш — каза той тихо, после плъзна пръста си надолу в нея. Стенанието му се смеси с нейното, когато откри, че е стегната, гореща и влажна. Полагайки усилия да се владее, той се вгледа в лицето ѝ, на което вече не се четеше паника, а изумление и безпомощност. Тя почувства как в нея нещо избухна, после копието на удоволствието я прониза — остро и топло. Сетне замаяна и объркана, тя се отпусна безучастна.

Той полудя.

Издърпа я нагоре така, че тя застана на колене над него, а главата ѝ тежко се отпусна върху рамото му.

— Искам пак — настоя той. — Още веднъж, дявол да го вземе. — Всичко стана толкова бързо.

Той изръмжа, бутна я по гръб, повдигна бедрата ѝ високо и проникна в нея.

Ноктите ѝ оставиха следи по гърба му, бедрата ѝ се повдигаха трескаво, докато той се мятеше неудържимо.

В един миг ръцете ѝ се плъзнаха безсилно от поръсените му с капчици пот рамене и той се изпразни в нея.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Дълго време тя не проговори. Нямаше какво да каже. Беше направила погрешна стъпка в пълно съзнание и затова беше готова да си понесе последиците.

Сега трябваше да събере каквото бе останало от достойнството ѝ и да излезе.

— Трябва да вървя. — С извърнато встрани лице, тя се изправи в леглото. Чудеше се как ще успее да си намери всички дрехи.

— Не мисля, че се налага. — Гласът на Рурк беше отпуснат и самоуверен, което я вбеси. Когато започна да се измъква от леглото, той улови ръката ѝ, издърпа я леко и тя отново се озова на гръб.

— Виж, забавлението си е забавление.

— Точно така. Не знам как бих могъл да определя това, което току-що се случи, като забавление. Струва ми се, че беше твърде напрегнато, за да е така. Още не съм свършил с теб, лейтенант. — С присвити очи той се усмихна. — Добре, точно това исках...

Той остана без дъх, а с това и без думи, когато тя му заби един лакът в стомаха, след което го опря в гръкляна му.

— Слушай, приятелче, идвам и отивам, когато ми харесва, така че обуздай си егото.

Като бяло знаме, той вдигна длани в знак на помирение. Лакътят ѝ се вдигна на сантиметър, преди той да се премести и скочи.

Тя беше силна и упорита, затова се ядоса още повече, когато след последвалото сборичкване отново се озова под него.

— Нападение срещу полицаи ще ти коства една до пет години, Рурк. При това в пандиза, а не в уютен домашен арест.

— Не си носиш значката. Нито нещо друго, което да изпълнява същата роля. — Той приятелски я щипна по брадичката. — Непременно напиши това в доклада си.

Край на достойнството, реши тя.

— Не искам да се боря с теб. — Остана доволна, че гласът ѝ прозвуча спокойно, дори благоразумно. — Просто трябва да си

тръгвам.

Той се премести върху нея, а погледът му не се отдели нито за миг от очите ѝ, които се разшириха, а после бързо се притвориха.

— Недей, не затваряй очите си — чу тя настойчивия му шепот.

Тя го наблюдаваше, неспособна да устои на новата яростна атака на удоволствието. Сега той поддържаше бавен ритъм с дълги дълбоки тласъци, които разтърсваха душата.

Дишането ѝ се учести. Всичко, което виждаше, бе лицето му, всичко, което усещаше, бе онова прекрасно плъзгане в нея, неуморното триене и оргазмът, който я разтърси цялата.

Пръстите му се склупчиха с нейните, устните му залепнаха върху нейните. Тя почувства как тялото му се стегна миг преди да зарови лице в косата ѝ. Лежаха притихнали, телата им бяха сплетени, но неподвижни. Той се обърна и целуна слепоочието ѝ.

— Остани! — прошепна той. — Моля те.

— Добре — каза тя и затвори очи. — Добре. Оставам.

Не успяха да заспят. Призори, когато Ив влезе в банята на Рурк, беше по-скоро объркана, отколкото уморена.

Тя нямаше навика да прекарва нощите си с мъже. Гледаше сексуалните ѝ връзки да бъдат прости, откровени и безлични. И ето я сега, на сутринта под душа в неговата баня. Рурк бе докоснал нещо в нея, което тя отдавна смяташе за закърняло.

Искаше ѝ се да изпитва угризения. Струваше ѝ се важно да осъзнае и признае грешката си и да продължи нататък. Но ѝ беше трудно да се разкайва за нещо, което бе накарало тялото ѝ да ликува.

— Май си се намокрила, лейтенант.

Ив извърна глава, когато Рурк пристъпи под душа.

— Ще ми се наложи да взема назаем една риза.

— Ще се намери. — Той натисна един бутон в стената и шепата му се напълни с кремообразна течност.

— Какво правиш?

— Ще ти измия косата — промълви той и втри шампоана в късата ѝ, прилепнала като шапка коса. — Искам да се насладя на аромата на моя сапун върху тялото ти. — Той се усмихна. — Ти си забележителна жена, Ив. Ето ни мокри, голи, и двамата сме полуживи от една нощ, която ще помним винаги и въпреки това ти ме гледаш със студен, недоверчив поглед.

— Ти си подозрителен човек, Рурк.

— Струва ми се, че това е комплимент. — Той наведе глава и захапа устната ѝ, докато парата се вдигаше и душът започна да пулсира като тупкането на сърце. — Кажи ми какво имаше предвид, когато в леглото промълви: „Не мога“.

Той наклони главата ѝ назад и Ив затвори очи, докато водата отмиваше шампоана.

— Не си спомням какво съм говорила.

— Спомняш си. — От един друг резервоар източи бледозелен течен сапун със свеж горски аромат. Размаза го по раменете, гърба и гърдите ѝ. — Не си ли имала оргазъм преди?

— Разбира се, че съм имала. — И тя не лъжеше. За нея оргазмът представляваше внезапна насилствена експлозия, която временно я освобождаваше от задръжките ѝ. — Ласкаеш се, Рурк.

— Така ли? — Нима тя не разбираше, че тези хладни очи, тази стена от съпротивление, която разбиваше само за да я издигне наново, представляваше неустойимо предизвикателство? Очевидно не, помисли си той. Наведе се към насапунисаните зърна на гърдите ѝ, усмихна се, когато дъхът ѝ секна. — Още веднъж няма да ми дойде в повече.

— Нямам време за това — каза бързо тя, ала гърбът ѝ вече бе долепен до стената. — Преди всичко това беше грешка. Трябва да си вървя.

— Няма да ни отнеме много време. — Обзет от непреодолимо желание, той хвана бедрата ѝ и я повдигна.

Дишането му се учести. Учудваше се, че тя продължава да го влудява. Със самото си съществуване тя беше заплаха за него, защото вече бе станала неговото слабо място, а това го ядосваше.

— Дръж се за мен! — каза ѝ той без излишна нежност. — Дръж се за мен!

Тя вече се държеше. Той я прониза, притисна я до стената с ерекция, която я изпълни цялата. Нейното безумно, безпомощно стенание изпълни банята. Мразеше го, задето я превръщаше в жертва на нейните собствени необуздани страсти. Тя просто не беше на себе си.

— Ще ти донеса риза — каза той, взе една хавлия и излезе от банята.

След като се облече, видя, че до дивана в спалнята стоеше поднос кафе.

По телевизията вървяха сутрешните новини, а в долния ляв ъгъл на екрана се виждаше поле с цифри, фондовата борса. Мониторът бе отворен на един вестник. Не беше „Таймс“, нито някой от таблоидите на Ню Йорк. По-скоро приличаше на японски.

— Имаш ли време за закуска? — Рурк седна, отпивайки от кафето си. Не беше в състояние да наблюдава внимателно сутрешните данни, защото се наслаждаваше на начина, по който тя се обличаше: ръцете ѝ, които опипваха ризата, пръстите ѝ, които пробягваха нагоре по копчетата, бързото извиване на ханша, докато си обуваше джинсите.

— Не, нямам. — Тя сложи кобура си, преди да прекоси стаята, за да вземе кафето, което вече ѝ бе сипал.

— Знаеш ли, Ив, носиш оръжието си така, както други жени носят перлите си.

— Това не е моден аксесоар.

— Не ме разбра. — Той я огледа. — Ризата не ти е съвсем по мярка, но ти стои добре.

Ив си помисли, че е невъзможно да носи на гърба си нещо, което струваше горе-долу едноседмичната ѝ заплата, и да не ѝ стои добре.

— Ще ти я върна.

— Имам още няколко такива. — Той стана и отново погали брадичката ѝ с върха на пръста си. — Бях груб. Съжалявам.

Извинението, изречено така тихо и неочаквано, я смути.

— Няма нищо. — Тя се премести, изпи кафето и остави чашката настрана.

— Няма да го забравя, нито пък ти. — Той хвана ръката ѝ, вдигна я до устните си. Нищо не можеше да му достави по-голяма радост от бързото подозрение, преминало през лицето ѝ. — Няма да ме забравиш, Ив. Ще мислиш за мен, може би не с нежност, но ще мислиш за мен.

— Чака ме разследване на убийство. Ти си част от него. Така че няма опасност да те забравя.

— Скъпа — каза той и видя как тя повдигна вежда. — Ще видя какво мога да направя за теб. За съжаление през следващите няколко дни едва ли ще мога да правя нещо друго, освен да мисля за теб.

Тя протегна небрежно ръка към чантата си.

— Ще пътуваш ли някъде?

— Трябва да бъда на Фрийстар-1 за няколко срещи с директорския съвет във връзка с курортния комплекс. Ще се намирам на няколкостотин хиляди мили за ден-два.

Обзе я разочарование, което не беше готова да понесе.

— Да, чух за сделката, свързана с голямото глезене на отегчени богаташи.

Той само се усмихна.

— Когато курортът бъде завършен, ще те заведа да го видиш. Може да промениш мнението си. Междувременно трябва да те помоля за дискретност. Срещите са поверителни. Все още има едно-две неща за доуточняване. Не искам моите конкуренти да разберат, че толкова скоро ще бъдем готови да започнем. Само неколцина ключови фигури ще знаят за моето отсъствие от Ню Йорк.

Тя прокара пръсти през косата си.

— Защо ми го казваш?

— Защото смятам, че си ключова фигура. — Не по-малко смутен от нея, Рурк я поведе към вратата. — Ако се налага да се свържеш с мен, кажи на Съмърсет. Той ще те свърже.

— Икономът ли?

Рурк се усмихна, докато слизаха по стълбите.

— Той ще има грижата. Ще отсъствам пет дни, най-много — седмица. Искам да те видя отново. — Той спря, взе лицето ѝ в ръце. — Искам да те видя отново.

— Рурк, какво става с нас?

— Лейтенант. — Той се наведе напред, докосна устните ѝ с устни. — По всичко личи, че имаме романтична връзка. — После се засмя и отново я целуна. — Мисля, че пистолет да бях опрял в главата ти, нямаше да изглеждаш така ужасена. Е, разполагаш с няколко дни, за да обмислиш всичко, нали?

Имаше чувството, че и няколко години не биха ѝ стигнали.

В началото на стълбището стоеше Съмърсет — с каменно лице, държеше якето ѝ. Тя го взе и хвърли поглед към Рурк.

— Приятно пътуване.

— Благодаря. — Рурк сложи ръка на рамото ѝ, преди да излезе. — Ив, пази се. Ще ти се обадя.

— Добре. — Тя забърза, а когато се обърна назад, вратата бе затворена. Щом влезе в колата си, забеляза електронната бележка върху седалката на шофьора. Вдигна я и седна зад кормилото. Потегли и включи бележката. Гласът на Рурк заговори провлечено:

— *Не ми харесва да трепериш, освен ако причината не съм аз. Нека ти е топло.*

Тя се намръщи и мушна бележката в джоба си, преди за всеки случай да пипне уреда за температурата. Горещата въздушна струя я накара да изпищи.

През целия път до полицейското управление не спря да се смее на глас.

Ив се затвори в кабинета си. Имаше на разположение два часа преди началото на смяната и искаше да използва всяка минута, за да поработи върху убийствата на Деблас и Стар.

Както всеки ден, тя се включи към Международния център за криминални издирвания, за да изпратят всички налични данни, и поръча да ѝ бъдат разпечатани, за да ги прегледа по-късно. Предаването беше депресиращо кратко и не ѝ даде нищо сигурно.

Върху бюрото си бе разпръснала снимки на двете жертви. Вече ги познаваше отлично. Може би сега, след нощта, прекарана с Рурк, бе успяла да разбере нещо от онова, което ги е подтиквало.

Сексът беше мощно оръжие, което можеш да използваш или да бъде използвано срещу теб. И двете жени бяха желали да го владеят добре. В крайна сметка това ги бе убило.

Един куршум в мозъка беше официалната причина за смъртта, но Ив виждаше секса като спусък.

Това беше единствената връзка между тях и единствената връзка за тяхното убийство.

Тя замислено взе в ръце 38-и калибър. Все още държеше пистолета в ръка, когато получи поръчания диск и отново започна да наблюдава убийството на Шарън Деблас.

„Какви чувства си изпитвал, мръсник такъв, чудеше се тя. Какво си изпитвал, когато си натиснал спусъка и си изпратил това едро парче олово в нея, когато кръвта е изригнала, когато очите ѝ са угаснали в смъртта?

Как си се чувствал?“

С присвити очи Ив проследи всичко съвсем внимателно. Вече беше почти имунизирана срещу грозната картина. Във видеозаписа имаше, макар и съвсем леко, потрепване, сякаш някой бе побутнал камерата.

„Потрепнала ли е ръката ти, чудеше се тя. Стреснал ли те е начинът, по който тялото ѝ е политнало и кръвта е блиснала?“

Дали заради това се долавяше тихо изхлипване, преди картината леко да се измести?

„Какво си почувствал, запита тя отново. Отвращение, радост или удовлетворение от свършеното?“

Тя се приближи към монитора. Сега вече тялото на Шарън лежеше грижливо разположено на леглото, а от цялото изображение лъхаше равнодушие.

Тогава защо това потрепване? Защо хлипането?

И бележката. Тя вдигна запечатания плик и отново прочете. „Как знаеш, че ще се почувстваш удовлетворен, когато стигнеш шест? Избрал ли си ги вече?“

Недоволна, тя извади диска и заедно с пистолета ги прибра на място. Зареди диска на Лола Стар и извади второто оръжие, след което мина през същия процес отново.

Този път нямаше тласък. Нямаше бърз, поет навътре дъх. Всичко беше гладко, точно и прецизно.

„Този път си знаел, помисли си тя, как ще се почувстваш, как ще изглежда тя, как ще мирише смъртта.

Но ти не си я познавал. Или тя не те е познавала. Ти си бил само един Джон Смит в дневника ѝ, отбелязан като нов клиент.

Как я избра? А как ще избереш следващата?“

Непосредствено преди девет, когато Фийни почука на вратата ѝ, тя разглеждаше внимателно една карта на Манхатън. Той пристъпи зад нея, наведе се през рамото ѝ и от него лъхна на ментови бонбончета.

— Мислиш да се местиш ли?

— Изпробвам се в географията. Разшири гледката с пет процента — нареди тя на компютъра. Образът се промени. — Първото убийство, второто убийство — каза тя, като посочи с глава малките червени пулсиращи точки на Бродуей и Уест Вилидж. — Моят апартамент. — Имаше една пулсираща точка близо до Девето авеню.

— Твоят апартамент ли?

— Той знае къде живея. Бил е там вече два пъти. Това са трите места, където е бил. Надявах се, че ще мога да огранича района, но той се разпростира нататък. А и охраната. — Тя леко въздъхна и се отпусна в стола. — Три различни системи. В жилището на Стар нямаше такава. Неработещи електронни пазачи — и това е било така според останалите обитатели в продължение на няколко седмици. Деблас имаше първокласна система — ключов код за влизане, пластинка за ръката, пълно наблюдение на сградата — аудио и видео. Трябвало е да бъде изключено на място. Забавянето е установено само в един асансьор и в коридора на жертвата. Моята система не е толкова добра. Всеки може да проникне. Но на вратата имам полицейска ключалка система 5000. Трябва да си истински професионалист, за да влезеш вътре без мастьор кода.

Тя забарабани с пръсти по бюрото и се навъси към картата.

— Той е специалист по системите за сигурност, освен това познава добре оръжията — старите оръжия, Фийни. Часове след първото убийство той вече знае, че аз съм назначена като главен следовател по случая. Той не оставя отпечатыци, нито секреции. Нито косъм дори от скапания си пубис. Какво ти говори това?

Фийни пое въздух през зъби.

— Че е ченге или военен. Може би от някоя организация по военен образец или от правителствените сили по безопасността. Може да е някой с хоби в областта на охраната. Има ги разни. Може пък да е професионален престъпник, но не ми се вижда вероятно.

— Защо?

— Ако този човек си изкарва прехраната с престъпления, защо ще убива? При нито едно от тези убийства няма печалба.

— Значи, отдал се е на почивка — каза Ив, но това не я удовлетвори.

— Може би. Проверих всички известни сексуални престъпници, регистрирани в МЦКИ. Никой не отговаря на издирвания субект. Хвърли ли поглед на доклада? — попита той.

— Не. Защо?

— Аз вече го прегледах. Може да се изненадаш, че е имало около стотина нападения с пистолет през миналата година в цялата страна. А

и горе-долу толкова инциденти. — Той сви рамене. — Контрабандни, домашна направа, черен пазар, колекционери.

— Но никой не отговаря на нашето описание.

— Не — измърмори той замислено. — Включително и извратени типове, макар че си е цял образователен курс да разгледаш данните. Намерих си любимец. Оня от Детройт посегнал на четири, преди да го пипнат. Харесвало му да си намира самотници, отивал в домовете им, упоявал ги, после ги събличал и напръсквал с фосфоресцираща червена боя от главата до петите.

— Зловещо.

— Фатално. Кожата не може да диша, затова жертвата се задушава, а през това време, той се гаври с нея. Не ги биел, не осъществявал полов акт. Само ги галел.

— Господи, каква гадост.

— Както и да е. С една обаче се възбудил повече, започнал да нервничи и да я гали, преди да е изсъхнала, нали разбираш. Част от боята се изтрила и тя започнала да идва на себе си. Той се изплашил и побягнал. Момичето — голо и покрито с боя — с последни сили изтичало на улицата и взело да пици. Пристигнала полиция, а нашият човек бил само на няколко пресечки разстояние. Така го заловили...

— Не ми го разказвай.

— ... на местопрестъплението — довърши Фийни с дяволито подхилване. — Бива си го. — Когато Далас премига отегчено, Фийни реши, че момчетата от неговата част ще оценят тази история.

— Както и да е. Може би става дума за някой извратен тип. Аз ще попитисна извратените и проститутките. Може пък да имаме късмет. Тази идея ми се струва по-добра.

— На мен също — със свити устни тя се извъртя, за да го погледне. — Фийни, ти имаш малка колекция, поназнайваш нещичко за старите огнестрелни оръжия.

Той прилепи длани като за прошка.

— Признавам си. Арестувай ме.

Тя се усмихна сдържано.

— Познаваш ли други ченгета, които да имат колекции?

— Разбира се, няколко. Това е скъпо хоби, затова повечето от онези, които познавам, колекционират репродукции. Като говорим за

скъпи вещи — добави той, като попипа ръкава ѝ, — имаш хубава риза. Повишение ли си получила?

— Взех я назаем — промърмори тя и едва не се изчерви. — Направи ми списък с онези, които имат истински стари оръжия.

— Ох, Далас! — Усмивката му се стопи при мисълта, че трябва да съсредоточи вниманието върху свои хора. — Мразя подобни гадости.

— Аз също. Направи го все пак. В рамките на града — засега.

— Добре. — Той въздъхна, защото и неговото име трябваше да фигурира там. — Отвратително начало на деня. Сега, хлапе, имам подарък за теб. Като влязох в стаята си, намерих на бюрото бележка за теб. Шефът е при командира. Искат и двамата да бъдем там.

— По дяволите!

Фийни погледна часовника си.

— След пет минути. Може би искаш да си сложиш пуловер или нещо, така че Симпсън да не забележи ризата и да реши, че получаваме много пари.

Шефът Едуард Симпсън беше импозантна фигура. Доста над шейсетте, той държеше на елегантния си вид и предпочиташе тъмните костюми, както и вратовръзки в ярки цветове. Вълнистата му кестенява коса беше посребрена.

В отдела знаеха, че забележителните проблясъци в косата се дължаха на усилията на личния му козметик. Очите му бяха стоманеносини — цвят, който проверката на общественото мнение показва, че вдъхва доверие у избирателите — но рядко показваха добро настроение. Устата му приличаше на раздаваща команди запетая. Като го гледаше, човек веднага се сещаше за могъщество и власт.

Той седна и вдигна белите си ръце нагоре с притиснати една към друга длани. По пръстите му блестяха три златни пръстена. Когато заговори, гласът му зазвуча с театрален резонанс.

— Шефе, капитан, лейтенант, попаднали сме в деликатна ситуация.

Спря и твърдите му сини очи внимателно се взряха подред във всяко едно от лицата.

— Всички знаете как информационните средства обичат сензациите — продължи той. — През петгодишния ми мандат престъпността в града е намалила ръста си с пет процента. Един процент на година. С последните събития обаче, не напредъка ще обсъжда пресата. Вече се появиха заглавия за двете убийства. Истории, които поставят под въпрос разследването и настояват за отговори.

Уитни, който мразеше Симпсън с цялото си сърце, отвърна меко:

— В историите липсват данни, шефе. Тъй като случаят с Деблас е „Код пет“, това изключва сътрудничество с пресата или подаване на информация.

— Като не им подаваме информация — скастри го Симпсън, — така имат възможност за спекулации. Днес следобед ще направя изявление. — Той задържа ръката си вдигната, за да пресече възражението на Уитни. — Нужно е да се убеди обществеността, че отделът владее положението. Дори и да не е така.

И той изгледа Ив.

— Като главен следовател, лейтенант, вие също ще присъствате на пресконференцията. Моята канцелария подготвя изявление, което трябва да прочетете.

— С цялото си уважение към вас, господин Симпсън, не мога да разгласявам пред обществеността никакви подробности по случая, които биха могли да навредят на разследването.

Симпсън махна някаква прашинка от ръкава си.

— Лейтенант, имам трийсетгодишен опит. Струва ми се, че зная как да се справя с една пресконференция. Второ — продължи той, обръщайки се към Уитни, — задължително е да се отрече връзката между убийствата на Деблас и Стар. Отделът не може да носи отговорност и да притеснява лично сенатор Деблас, нито да уронва репутацията му, като свързва произволно тези два случая.

— Убиецът го е направил вместо нас — процеди Ив през зъби.

Симпсън не я удостои с поглед.

— Официално няма никаква връзка. Когато те питат, отричай!

— Когато те питат — поправи го Ив, — лъжи!

— Спестете си личната етика. Това е действителността. Един скандал, който започва тук и отеква в Източен Вашингтон, ще ни се върне тъпкано. Шарън Деблас е мъртва повече от седмица, а вие нямате нищо.

— Разполагаме с оръжието — възрази му тя. — Имаме вероятен мотив като изнудване и цял списък със заподозрени.

Докато ставаше от стола, лицето му почервения.

— Аз съм шеф на отдела, лейтенант, и аз трябва да се оправям с кашата, която сте забъркали. Време е да престанете да се ровите в калта и да приключите делото.

— Сър — пристъпи Фийни напред, — ние с лейтенант Далас...

— Можете всеки момент да се озовете улицата — довърши изречението Симпсън.

Със стиснати юмруци Уитни скочи на крака.

— Недейте да заплашвате моите служители, Симпсън. Играйте си играта, усмихвайте се пред камерите, подмазвайте се на Източен Вашингтон, но тук сте на моя територия и няма да заплашвате хората ми! Те са опитни кадри и знаят какво вършат. Нареджания за промени — само през трупа ми.

Лицето на Симпсън пламна. Очарована, Ив наблюдаваше как една вена пулсира в слепоочието му.

— Ако твоите хора сгаят лука, ти ще опереш пешкира. Засега успявам да удържа сенатор Деблас, но на него никак не му харесва това, че главният следовател тормози снаха му с неприятни въпроси, които нямат отношение към следствието. Сенатор Деблас и семейството му са жертви, а не заподозрени.

— Отнесох се с нужното уважение към Елизабет Баристър и Ричард Деблас. — Ив нарочно потисна гнева си. — Интервюто бе проведено с тяхно съгласие и сътрудничество. Нямах представа, че ми е нужно вашето разрешение, или това на сенатора, за да действам, както считам за уместно в този случай.

— Аз пък няма да допусна пресата да пише, че този отдел измъчва скърбящи родители, или че главният следовател отказва да се яви на тестовете след ликвидирането на субект.

— Явяването на лейтенант Далас на тестовете беше отложено по моя заповед — намеси се Уитни ядосано. — И с ваше одобрение.

— Добре ми е известно това. — Симпсън завъртя глава. — Говоря за спекулациите по вестниците. Ще ни гледат като под микроскоп, докато този мъж продължава да вилнее. Протоколите на лейтенант Далас и нейните действия ще бъдат подложени на публична дисекция.

— Моите протоколи ще издържат на това.

— И вашите действия? — попита Симпсън с лека усмивка. — Как ще отговорите на това, че излагате на опасност случая и вашето положение, като си позволявате лични взаимоотношения с един заподозрян? А каква трябва да бъде официалната ми позиция, ако излезе наяве, че сте прекарали нощта с въпросния заподозрян?

Тя остана като вкаменена, погледът ѝ не изразяваше нищо, а гласът ѝ бе равен.

— Сигурна съм, че ако се наложи да си спасявате кожата, господин Симпсън, ще ме качите на бесилката, без да ви мигне окото.

— Точно така! — съгласи се той. — Бъдете в Градския съвет днес точно на обяд.

Когато вратата се затвори след него, Уитни седна.

— Скапаняк! — после острият му като бръснач поглед се вряза в Ив. — Какви, по дяволите, ги вършиш?

— Прекарах нощта с Рурк. Това беше лично решение, в личното ми време. Според професионалната ми преценка той е извън подозрение. Това обаче не оправдава неблагоприятното ми поведение.

— Неблагоразумие! — избухна Уитни. — Правиш глупости! Проваляш си кариерата. Дявол да го вземе, Далас, толкова ли не можеш да си седиш на задника? Не очаквах това от теб.

И самата тя не го бе очаквала.

— Това не пречи на разследването, нито на способността ми да продължа. Ако вашето мнение е различно, вие грешите. Ако ми отнемете случая, ще трябва да ми вземете и значката.

Уитни я изгледа втренчено и отново изруга.

— Трябва да си дяволски сигурна, че Рурк е извън подозрение, Далас. Дяволски сигурна!

— А откъде знае Симпсън къде съм била последната нощ? Значи ме следят. Въпросът е защо. Това по заповед на Симпсън ли е, или на Деблас? Или може би някой е издал информацията на Симпсън, за да навреди на мен, и оттук, на разследването.

— Очаквам ти да откриеш това. — Той посочи с палец към вратата. — Внимавай на пресконференцията, Далас.

Те едва бяха направили три крачки по коридора, когато Фийни избухна:

— Къде ти е акълът, Далас? Та той е сред вероятните извършители. Той е един от хората, които знаем, че са видели Шарън Деблас жива. Той е червив с пари и може да си купи всичко, включително свобода.

— Той не е такъв. — Тя влетя в асансьора. — Зная какво правя.

— Нищо не знаеш! Толкова години те познавам и никога не съм те виждал така да хлътваш по някой мъж. Пък и кого си си избрала...

— Само се любихме. Не всички имаме хубав, удобен живот с приятна, удобна съпруга. Изобщо не ти влиза в работата с кого спя.

Той я хвана за ръката, преди да излезе от асансьора.

— Недей така, Ив, това ме засяга.

Тя се обърна назад, сниши глас, така че онези отзад да не чуят.

— Добро ченге ли съм, Фийни?

— Ти си най-добрата, с която някога съм работил. Затова...

Тя вдигна ръка.

— По какво си личи доброто ченге?

Той въздъхна.

— По умствения багаж, смелостта, търпението, самообладанието, инстинкта.

— Моят ум, моята смелост, моите инстинкти ми подсказват, че не е Рурк. Всеки път, когато се опитам да обърна нещата и да ги насоча към него, удрям на камък. Не е той. Ще остана на това мнение, докато открием кой е.

Той я гледаше право в очите.

— Ами ако този път грешиш, Далас?

— Ако греша, няма нужда да ми искат значката. Тогава, Фийни, с мен е свършено. Напълно. Защото, ако не съм добро ченге, аз съм нищо.

— За бога, Далас, недей...

Тя поклати глава.

— Направи ми списъка с полицаите, моля те. Трябва да се обадя на няколко места.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Ив не обичаше пресконференциите. Тя стоеше до Симпсън, който беше с неизменната за него вратовръзка със златна игла и надпис на ревера „Обичам Ню Йорк“. Държеше се покровителствено, а гласът му ту се извисяваше, ту се снишаваше, докато четеше своето изявление.

Изявление, мислеше си Ив отвратена, пълно с лъжи, полуистини и много самоизтъкване. Симпсън заяви, че той няма да намери покой, докато убиецът на младата Лола Стар не застане на подсъдимата скамейка.

Когато го попитаха дали има някаква връзка между убийството на Стар и мистериозната смърт на внучката на сенатора Деблас, той категорично отрече.

Това не беше неговата първа грешка и Ив си помисли, че едва ли щеше да бъде и последната.

Едва беше свършил изказването си, когато топ-журналистката от телевизията Канал 75, Надин Фарст го нападна с въпроси:

— Главен инспектор Симпсън, разполагам с информация, която показва, че има връзка между убийството на Стар и случая Деблас — и тя е не само в това, че двете жени са имали еднакви професии.

— Слушайте, Надин. — Търпелива добродушна усмивка озари лицето на Симпсън. — Всички ние знаем, че на вас и вашите сътрудници често ви се подава информация, която също така често е невярна. Точно затова през първата година на мандата си като шеф на полицията създадох Центъра за проверка на данни. Трябва само да проверите в Центъра дали информацията е вярна.

Ив едва се сдържа да не се изсмее, но това не смути Надин, която имаше котешки очи и бърз ум.

— Моят източник твърди, че смъртта на Шарън Деблас не е била случайна, както твърди Центърът, а убийство. Че както Деблас, така и Стар са били убити по един и същи начин от един и същ човек.

Това предизвика раздвижване в новинарските екипи, последвано от забележки и въпроси, от които по украсената с монограм риза на Симпсън избиха потни петна.

— Управлението поддържа становището, че няма никаква връзка между двата нещастни случая — извика Симпсън, но Ив видя, че в очите му се прокрадна паника. — А моята служба стои зад следователите.

Тези изпълнени с паника очи се спряха на Ив и в този момент тя разбра какво означава да те грабнат и хвърлят на вълците.

— Лейтенант Далас, ветеран служител, с повече от десет години стаж в полицията разследва убийството на Стар. Тя с удоволствие ще отговори на вашите въпроси.

Хваната натясно, Ив пристъпи напред, докато Симпсън се наведе така, че хитрият му помощник да изстреля набързо в ухото му подходящия съвет.

Въпросите заваляха към нея. Тя зачака, изслушваше ги, докато най-накрая чу един, на който можеше да отговори веднага.

— Как е била убита Лола Стар?

— За да не попреча на разследването, не мога да разглася начина, по който престъплението е било извършено. — Тя стоически понесе виковете, проклинайки Симпсън. — Ще ви кажа, че Лола Стар — една осемнайсетгодишна лицензирана компаньонка — е била убита предумишлено, по особено жесток начин. Доказателствата сочат, че е била убита от клиент.

За известно време това задоволи любопитството на репортерите и няколко от тях тръгнаха към телефоните.

— Това престъпление от сексуален характер ли е? — извика някой и Ив повдигна вежди.

— Току-що съобщих, че жертвата е била проститутка и е била убита от клиент. Мисля, че се подразбира от само себе си.

— И Шарън Деблас ли е била убита от клиент? — настоя Надин.

Ив срещна спокойно напористите ѝ котешки очи.

— От отдела не е правено официално съобщение, че Шарън Деблас е била убита.

— Моят източник цитира вашето име като главен следовател и в двата случая. Ще потвърдите ли?

Хлъзгава почва. Ив направи крачка.

— Да. Аз съм главен следовател и по още няколко текущи разследвания.

— Защо десетгодишен ветеран като вас е назначен да разследва смърт, настъпила вследствие на инцидент?

— Искате да ви дефинирам що е бюрокрация ли? — усмихна се Ив.

Това предизвика смях, но не отклони Надин от следата.

— Случаят с Деблас още ли не е приключил?

Каквото и да отговореше, щеше да си докара неприятности и затова Ив реши да каже истината.

— Не. И ще продължи да се разследва, докато аз като следовател по случая не бъда удовлетворена от резултата. Въпреки това — продължи тя, надвиквайки гласовете, — на случая със смъртта на Шарън Деблас няма да бъде отдадено повече внимание от който и да било друг. Включително и на Лола Стар. Към всеки случай, попаднал на бюрото ми, се отнасям еднакво, независимо от семейния и социален произход на жертвата. Лола Стар бе млада жена от обикновено семейство. Нямах особено социално положение, влиятелно семейство или важни приятели. Сега, след няколко месеца, прекарани в Ню Йорк, тя е мъртва. Убита. Заслужава най-доброто, което мога да дам от себе си, и ще го получи.

Погледът ѝ пробяга по тълпата и се спря на Надин.

— Вие искате материал, госпожо Фарст. Аз искам убиеца. Смятам, че моето желание е по-важно от вашето и това е всичко, което имам да кажа.

Обърна се, изглежда яростно Симпсън и се отдалечи. На път за колата си чу как Симпсън се поти над въпросите, които го затрупаха.

— Далас! — Обути в ниски, стилни и удобни обувки, Надин се затича след нея.

— Казах всичко. Говорете със Симпсън.

— Ако ми трябват глупости, ще се обадя в Центъра за проверка на данните. Изявлението ви бе доста безстрастно. Не звучеше като написано от човека на Симпсън.

— Обичам да говоря от свое име. — Ив бе стигнала до колата и вече се канеше да влезе, когато Надин я докосна по рамото.

— Искаш ли да играем открито? Виж, Далас, имаме различни методи, но целта ни е една. — Доволна, че успя да привлече

вниманието на Ив, тя се усмихна. Когато устните ѝ се извиха, чертите на триъгълното ѝ лице се изостриха още повече, а дръпнатите ѝ зелени очи изпъкнаха. — Няма да откажа на обществеността доброто старо право да бъде осведомена.

— Губиш си времето.

— Слушай, две мъртви жени за една седмица — това не е шега работа. Информацията, която имам, и моята интуиция ми подсказват, че и двете са били убити. Не си и мисля, че ще потвърдиш това.

— Позна.

— Това, което искам, е сделка. Ти ще ми кажеш дали съм на прав път, а аз няма да пусна нищо, което би попречило на разследването. Когато си сигурна, че имаш нещо, за което можеш да се хванеш, извикай ме. А аз ще имам изключителните права да отразя арестуването — на живо.

Далас се облегна на колата с чувството, че се забавлява.

— Какво ще получа за това, Надин? Потупване по рамото, така ли?

— Срещу това ще получиш всичко, което знам от моя източник. Всичко.

Ив се заинтригува.

— Включително и източника ли?

— Не мога да направя това, дори и да се налага. Работата е там, че не ми се налага. Това, с което разполагам, Далас, е един диск, който ми донесоха в студиото. На този диск има копия от полицейски доклади, включително и заключенията от аутопсиите на двете жертви и няколко отвратителни видеозаписа на две мъртви жени.

— По дяволите, ако разполагаш поне с половината от това, за което говориш, щеше да бъдеш в ефир на секундата.

— Мислех да го направя — призна Надин. — Но не си заслужава да си хабя патроните. Това е нещо голямо и аз искам цялата история, Далас. Онази, която може да ми донесе „Пулицер“, Международната награда за новини и няколко други значими награди. — Очите ѝ се промениха, потъмняха. Тя вече не се усмихваше. — Но аз видях какво някой е направил с тези две жени. Може би първа съм попаднала на историята, но тя не е цялата. Днес притиснах Симпсън и теб. Хареса ми начинът, по който ти се измъкна. Можем да се споразумеем, или аз продължавам сама. Избирай.

Ив не бързаше. Наоколо се носеха таксито и тежки камиони.

— Дадено. — Още преди в очите на Фарст да се появи блясъкът на триумфа, Ив се отдръпна от нея. — Ако ме измамиш, Надин, ако дори се опиташ с нещо да ме измамиш, ще те унищожа.

— Съгласна.

— „Синята катерица“. След двамадесет минути.

Следобедната тълпа в клуба беше прекалено отегчена, за да прави нещо друго, освен да си пие питиетата. Ив намери една ъглова маса и поръча пепси класик и вегетариански макарони. Надин изникна незабелязано пред нея. Избра си пилешко с картофи, приготвени без мазнина. Признак, помисли си Ив мрачно, за огромната разлика в заплатите на едно ченге и един репортер.

— Какво носиш? — попита Ив.

— Снимка, която заслужава сто хиляди думи. — Надин извади от чантата персоналния си компютър с размер на човешка длан. Червена кожена чанта, завистливо отбеляза Ив. Тя имаше слабост към кожи и ярки цветове, но рядко можеше да си ги позволи.

Надин пхна диска и подаде компютъра на Ив. „Ругатните няма да ми помогнат“, реши Ив, докато гледаше как нейните доклади се появяват на екрана. Размишлявайки, тя остави диска да показва данните от „Код пет“, минавайки през официалните медицински доклади. Спря го, когато започнаха телевизионни записи. Нямахше нужда да проверява подробности за смъртта, докато се хранеше.

— Вярно ли е? — попита Надин, когато Ив ѝ върна компютъра.

— Вярно е.

— Оказва се, че нашият човек е някакъв маниак по отношение на pistolетите, специалист по охранителни системи и покровител на компаньонки.

— Така изглежда.

— Доколко си стеснила кръга?

— Очевидно недостатъчно.

Надин изчака, докато им сервират храната.

— Ще бъдеш подложена на голям политически натиск във връзка с Деблас.

— Не се занимавам с политика.

— Шефът ти обаче се занимава. — Надин отхапа от пилето си. Ив се усмихна от учтивост, когато тя направи физиономия. — Господи, ужасно е! — С философско примирение се захвана с картофите. — Не е тайна, че Деблас е избраникът на Консервативната партия за предстоящите избори. Нито че задникът Симпсън си точи зъбите за губернаторския пост. Като се има предвид шоуто, което изнесе днес следобед, добре се прикрива.

— На този етап официално не е оповестена връзка между двата случая. Но както казах, за мен всеки случай е еднакво важен. Не ме интересува кой е бил дядото на Шарън Деблас. Ще намеря човека, който я е убил.

— А когато го намериш, той ще бъде ли обвинен в двете убийства или само за убийството на Стар?

— Това зависи от прокурора. Лично аз пет пари не давам, стига да го видя на бесилото.

— Това е разликата между теб и мен, Далас. — Надин размаха в ръка един картоф и след това го лапна. — Аз искам всичко. Когато го хванеш, а аз пусна статията, прокурорът няма да има избор. Резултатите ще ангажират Деблас месеци наред.

— Сега кой се занимава с политика? — Надин сви рамене.

— Ей, аз просто представям историята, не я съчинявам. А той я знае цялата. Секс, насилие, пари. Когато е замесен някой, който се казва Рурк, това ще изстреля рейтинга до небето.

Ив бавно преглътна макароните.

— Няма никакво доказателство за връзката на Рурк с престъпленията.

— Познавал е Деблас, той е приятел на семейството. Освен това е собственик на сградата, където е убита Шарън. Има една от най-страхотните колекции на оръжия в целия свят, а и се говори, че е отличен стрелец.

Ив отпи от чашата си.

— Нито едно от оръжията на престъплението не водят следите си от него. Той няма никаква връзка с Лола Стар.

— Може би няма. Но даже и като второстепенна фигура, Рурк е име, което продава новините. А и не е държавна тайна, че той и сенаторът са се сблъскали в миналото. Във вените на този човек има лед — допълни тя и потръпна. — Не мога да си представя, че две

хладнокръвни убийства са проблем за него. Но... — тя млъкна и вдигна чашата си. — Той фанатично пази личния си живот. Трудно мога да си представя, че ще тръгне да се хвали с убийствата, като изпрати дискове на репортерите. Ако някои го правят, то е, защото искат публичност толкова силно, колкото и да се измъкнат безнаказано.

— Интересна хипотеза. — На Ив ѝ се отця яденето. Започваше да я измъчва главоболие и макароните нямаше да ѝ се отразят добре. Тя се наведе към Надин. — Чуй сега друга една версия, формулирана от ченге. Искаш ли да знаеш кой е твоят източник, Надин?

— Разбира се.

— Твоят източник е убиецът. — Ив млъкна, наблюдавайки как се изгубва блясъкът от очите на Надин. — На твое място бих внимавала на всяка крачка, мила.

Ив се отдалечи и се насочи към служебния вход. Надяваше се, че Мейвис ще бъде в тясната кабинка, която служеше за съблекалня. Точно сега имаше нужда от приятел.

Ив я намери, свита под одеяло да киха в една раздърпана книжна салфетка.

— Сипа ме настинката. — Мейвис гневно я изгледа с издутите си очи и шумно си издуха носа.

Ив остана на разстояние от нея.

— Взимаш ли нещо?

— Взимам всичко. — Тя посочи към масата, отрупана с обичайните лекарства без рецепта. — Това е истински заговор на фармацевтите, Ив. Унищожихме почти всички познати епидемии, болести и инфекции. Е, от време навреме се появява по нещо ново, колкото да има с какво да се занимават учените. Но нито един от тези медицински умници с компютри не успя да измисли лек против проклетата настинка. И знаеш ли защо?

Ив не можа да сдържи усмивката си. Тя търпеливо изчака, докато Мейвис спре да киха.

— Защо?

— Защото фармацевтичните компании трябва да продават лекарства. Знаеш ли колко струва една таблетка за хремав нос? Противоракови инжекции могат да се купят по-евтино. Кълна се.

— По-добре отиди на лекар, за да ти предпише нещо свястно.

— И това направих. Проклетите лекарства действат само осем часа, а аз имам представление довечера.

— Трябва да си стоиш вкъщи в леглото.

— Дезинфекцират сградата. Някакъв умник казал, че видял хлебарка. — Тя отново кихна, след което през ресниците си без туш се вторачи в Ив подобно на бухал. — Какво правиш тук?

— Имах малко работа. Слушай, вземи си почивка, ще се видим по-късно.

— Не, остани! Ще пукна от скука. — Тя се пресегна към едно шише с противна на вид розова течност и отпи. — Хей, имаш нова риза, а? Премия ли си получила или нещо друго?

— Нещо друго.

— Е, седни де. Щях да ти се обадя, но бях много заета с кашлицата си. Рурк беше в нашето чудесно заведение снощи, нали?

— Да, Рурк.

— Щях да припадна, когато се приближи към масата ти. Каква е историята? Охраняваш ли го или нещо друго?

— Спах с него — изтърси Ив, а Мейвис се задави в пристъп на кашлица.

— Ти и Рурк? — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се пресегна към хартиените салфетки. — Господи, Ив! Нали никога не спиш с никого. А сега ми казваш, че си спала с Рурк.

— Това не е съвсем точно. Не спяхме изобщо.

Мейвис изстена.

— Не сте спали? Колко време?

Ив сви рамене.

— Не зная. Останах цяла нощ. Осем-девет часа, предполагам.

— Толкова много! — Мейвис леко потръпна. — И ти издържа.

— И още как!

— Добър ли е в леглото? Глупав въпрос — додаде тя бързо. — Иначе не би останала. О, Ив, какво става с теб?

— Не зная. Беше глупаво. — Тя зарови лице в ръцете си. — Никога преди не съм се чувствала по този начин. Не мислех, че ще може... Че аз ще мога. Никога не е имало значение за мен, а после изведнъж... по дяволите!

— Скъпа. — Мейвис измъкна ръката си изпод одеялото и хвана Ив. — През целия си живот ти пренебрегваше нормалните си нужди.

Сега трябва да си щастлива.

— Това му отрежда водеща роля, нали?

— Това са глупости. — Мейвис я прекъсна, преди Ив да продължи. — Сексът не трябва да се изживява като борба за надмощие. Съвсем сигурно е, че не трябва да бъде наказание. Трябва да бъде забавление. И всеки път, ако имаш късмет, ще бъде нещо специално.

— Може би. — Тя затвори очи. — О, боже, Мейвис, рискувам кариерата си.

— За какво говориш?

— Рурк е замесен в случай, по който работя.

— По дяволите! — Тя млъкна и след това продължи. — Няма да го зарежеш заради такова нещо, нали?

— Няма. — И после каза по-категорично. — Няма. Но ако бързо не въведе ред в нещата си, ще изхвъркна. Ще ме изхвърлят. Някой ме използва, Мейвис. — Очите ѝ отново добиха напрегнато изражение. — Те разчистват пътя в една посока, прикривайки противоположната. Не зная защо. Ако не разкрия това, ще загубя всичко, което имам.

— Тогава ще трябва да го разкриеш. — Мейвис стисна ръката ѝ.

„Ще го разкрия“, обеща си Ив. Минаваше десет вечерта, когато влезе във фоайето на сградата, където живееше. Не ѝ се мислеше за нищо. Трябваше да преглътне упреците на началника си, задето бе отклонила официално изявление по време на пресконференцията.

Неофициалната подкрепа от страна на командира ѝ не я караше да се чувства по-добре.

След като влезе в апартамента си, тя провери електронната си поща. Знаеше, че напразно се надява да открие съобщение от Рурк. Такова нямаше. Но от това, което намери, я полазиха ледени тръпки по тялото.

Видеосъобщението беше анонимно, изпратено от обществено място. Малкото момиче. Мъртвият му баща. Кръвта.

Ив разпозна ъглите на официалния запис на отдела, документиращ мястото и часа на убийството.

Чуваше се и звукът към картината. Автоматичният запис на детски писъци. Нейните удари по вратата. Предупреждението и целият

ужас, който последва.

— Мръсник! — прошепна тя. — Няма да ти се дам. Няма да използваш това дете, за да се добереш до мен.

Но пръстите ѝ трепереха, докато вадеше диска. Тя подскочи от звъненето на вътрешната линия.

— Кой е?

— Хенеси от апартамент 2-D. — На екрана се появи бледото, сериозно лице на съседа под нея. — Съжалявам, лейтенант Далас. Не знаех какво точно да направя. Тук долу в апартамента на Файнщайн имаме неприятности.

Ив въздъхна и си представи застаряващата двойка. Тихи, приятелски настроени, телевизионни манияци.

— Какво има?

— Господин Файнщайн е мъртъв, лейтенант. Паднал е в кухнята, докато жена му е била навън с приятелки. Мислех си, че може би ще дойдете.

— Добре. — Тя отново въздъхна. — Идвам. Не пипайте нищо, господин Хенеси, и не пускайте никого. — По навик се обади на дежурния да докладва, че има смъртен случай и че тя е на мястото.

Апартаментът беше тих, госпожа Файнщайн седеше на дивана в дневната, малките ѝ бели ръце бяха склучени в скута ѝ. Косата ѝ също беше бяла и се спускаше като снегопад покрай лицето ѝ, което въпреки кремове против бръчки и грижите, които полагаше, бе вече застаряло.

Възрастната жена се усмихна на Ив.

— Толкова съжалявам, че ви безпокоя, мила.

— Няма нищо. Добре ли сте?

— Да, добре съм. — Сините ѝ очи се спряха на Ив. — Ние с момичетата се събираме всяка седмица. Когато се прибрах, го намерих в кухнята. Похапвал е от пая с крем карамел. Джо обичаше сладкишите. — Тя погледна към Хенеси, който стоеше наблизо и пристъпваше от крак на крак. — Не знаех какво да правя, затова почуках на вратата на Хенеси.

— Добре. Бихте ли останал с нея за малко? — обърна се Ив към Хенеси.

Апартаментът имаше същото разположение като нейния. Бе изрядно подреден, въпреки многото предмети. Джо Файнщайн бе се

простил с живота си върху кухненската маса.

Главата му бе тупнала в пухкавия карамелов пай. Ив провери пулса, но не го усети. Кожата му бе изстинала. Като предполагаем час на смъртта определи един и петнайсет, с разлика до два часа.

— Джоузеф Файнщайн — изрецитира тя примирено. — Мъжки пол, приблизително на сто и петнайсет години. Няма следи от насилие, по тялото няма белези.

Тя се наведе по-близо, вгледа се в изненаданите втренчени очи на Джо, помириса пая. След като свърши с предварителните записки, тя се върна да отмени Ханеси и да разпита вдовицата на починалия.

Беше вече полунощ, когато успя да се пъкне в леглото си. Изтощението я повали на мига. Искаше да потъне в забрава.

Не трябва да сънуваш, заповяда се тя. Тази нощ трябва да се отпуснеш. Вече затваряше очи, когато видя лампичката на телефона да премигва.

— Върви по дяволите, който и да си! — промърмори тя, след това придърпа чаршафа върху голите си рамене и включи връзката.

— Лейтенант — образът на Рурк ѝ се усмихна. — Събудих ли те?

— Щеше да ме събудиш, ако се беше обадил след пет минути. — Тя превключи линията, защото се чуваше шум от въздушно смущение. — Предполагам, пристигнал си благополучно?

— Да, така е. Малко закъснях. Мислех си, че мога да те хвана, преди да си легнеш.

— И защо си мислиш така?

— Защото обичам да те гледам. — Усмивката изчезна от лицето му и той се загледа в нея. — Какво има, Ив?

„Откъде да започна“, мислеше си тя, но сви рамене.

— Беше дълъг ден, който свърши с това, че един от наемателите ти се е задавил със среднощната си закуска. Паднал по очи в карамелов пай.

— Предполагам, че има и по-лоши начини да напуснеш този свят. — Той обърна главата си и каза нещо на някого. Ив видя, че някаква жена се появи зад Рурк и бързо изчезна. — Току-що освободих асистентката си — обясни той. — Искях да бъда сам, за да попитам дали имаш нещо под чаршафа.

Тя погледна надолу и повдигна вежди.

— Май да.

— Защо не се съблечеш?

— Няма да задоволявам похотливите ти желания със сеанси от разстояние, Рурк. Използвай въображението си.

— Това и правя. Представям си какво ще направя следващия път, стига да се добера до теб. Съветвам те да си починеш, лейтенант.

Тя искаше да се усмихне, но не успя.

— Рурк, ще трябва да поговорим, когато се върнеш.

— И това ще свършим. Разговорите с теб винаги са ме стимулирали, Ив. Сега заспивай.

— Да, това ще направя. До скоро, Рурк.

— Мисли за мен, Ив.

Той прекъсна връзката, но остана загледан в черния монитор. Имаше нещо в очите ѝ, помисли си той. Вече познаваше изражението ѝ и можеше да долови чувствата, дори когато са прикрити.

Онова, което прочете в очите ѝ, бе тревога.

Обърна стола и се взря в обсипания със звезди небосклон. Беше прекалено далеч от нея и можеше само да се чуди какво ли става.

И да се чуди защо тя означаваше толкова много за него.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Обезсърчена, Ив изчете внимателно доклада от търсенето. Нямаше никакви данни за сейфа на Шарън Деблас.

Сейф на нейно име не бе открит в Ню Йорк, нито в Ню Джързи или Кънектикът. Нямаше в Източен Вашингтон, нито във Вирджиния.

„Използвала е сейф под наем“, помисли си Ив. Водила си е дневници и ги е криела на място, откъдето да може да ги вземе бързо и безопасно.

Ив беше сигурна, че в тези дневници ще открие мотива за убийството.

Не искаше да губи времето на Фийни, затова продължи търсенето сама. Започна с Пенсилвания, а оттам — на запад и север към границите с Канада и Квебек. Отне й почти два пъти повече време, отколкото би било необходимо на Фийни, а накрая пак остана с празни ръце.

После продължи на юг към Мериленд и Флорида. Машината й забръмча шумно от претоварването. Тя изруга. Закле се, че колкото и да не й се ще да се разправя с бюрократите, ще поиска нова машина, стига тази да издържи още едно разследване.

Не защото хранеше някаква надежда, а по-скоро от инат, Ив провери Средния запад и се насочи към Скалистите планини.

„Била си много хитра, Шарън“, мислеше тя, докато на екрана един след друг се нижеха отрицателните резултати. „Твърде хитра и това неизбежно ти е донесло неприятности. Не е можело да напуснеш нито страната, нито планетата, без да минеш през щателна митническа проверка. А и защо да ходиш толкова далеч. Можело е да ти дотрябват спешно. Щом майка ти е знаела, че си водиш дневници, това вероятно е било известно и на много други хора. Разправяла си за това наляво-надясно, защото ти е харесвало да притесняваш хората. Същевременно обаче си била спокойна, защото си знаела, че дневниците са скрити на някое сигурно място.“

„И все пак те са били някъде наблизо“, помисли си Ив и затвори очи. Пред нея се появи образът на жената, която започваше да опознава все по-добре. „Криела си ги наблизо, за да усещаш силата им и да ги използваш при случай; за да си играеш с хората. Но не е било чак толкова просто, та всеки да може да ги проследи, да получи достъп до тях и да развали играта ти. Послужила си си с чуждо име. За всеки случай. А щом си била достатъчно хитра да използваш чуждо име, тогава, то е било нещо обикновено, нещо познато.“

„Толкова е просто“, даде си сметка Ив, докато въвеждаше името Шарън Баристър. Толкова очевидно, че чудно как го бяха пропуснали с Фийни.

В Международната банка „Бринкстоун“ в Нюарк, Ню Джързи, Шарън Баристър имаше не само сейф, но и сметка с триста двайсет и шест хиляди долара и осемдесет и пет цента.

Усмихна се и веднага позвъни на адвокатите.

— Трябва ми заповед за обиск — рече тя.

Три часа по-късно Ив се върна в кабинета на шефа си Уитни със стиснати зъби.

— Някъде другаде трябва да има още един сейф — заяви Ив категорично. — Дневниците са в него.

— Тогава търси, Далас.

— Добре — процеди тя през зъби и закръстосва кабинета. Сега цялата кипеше от енергия и желание за работа. — А какво ще правим с това?

Тя посочи с ръка папката върху бюрото му.

— Имаш диска, който взех от сейфа, както и разпечатката. Всичко е вътре, шефе. Списък за изнудване — имена и сметки. Името на Симпсън също е там.

— Мога да чета, Далас. — Той устоя на желанието да разтърка чело, за да пропъди насъбралото се напрежение. — В този град има и други хора с име Симпсън, а в страната те са още повече.

— Сигурна съм, че е той. — Тя кипеше отвътре, а нямаше къде да излее насъбралия се гняв. — И двамата го знаем. Има и доста други интересни имена. Един губернатор, един католически епископ, уважавана президентка на Международната организация на жените, двама високопоставени полицаи, един вицепрезидент...

— Имената са ми познати — прекъсна я Уитни. — Даваш ли си сметка в какво се забъркваш, Далас, и какви могат да бъдат последствията? — Той вдигна ръка и я накара да замълчи. — Няколко прилежно изписани колонки с имена и цифри не означават, че си уцелила десетката. Ако тези данни излязат от кабинета ми, всичко отива по дяволите. С теб е свършено, както и с разследването. Това ли искаш?

— Не, сър.

— Намери дневниците, Далас, открий връзката между Шарън Деблас и Лола Стар и тогава ще решим какво да правим.

— Убедена съм, че Симпсън е замесен. — Тя се приведе над бюрото. — Той е познавал Шарън Деблас. Бил е изнудван. И прави всичко възможно, за да попречи на разследването.

— Тогава трябва да сме изключително предпазливи. — Уитни пхна папката в сейфа си. — Никой не знае какво има тук, Далас. Дори и Фийни. Ясно ли ти е?

— Да, сър. — Съзнаваше, че това трябва да я задоволи, и тръгна към вратата. — Шефе, искам да ти обърна внимание, че в списъка липсва едно име. Това на Рурк.

Уитни я погледна в очите и кимна.

— Както вече споменах, Далас, мога да чета.

Когато се върна в кабинета си, Ив видя лампичката за съобщения да свети. Провери електронната поща и откри две повиквания от медицинската служба. Нетърпелива, тя остави настрана последните разкрития и се обади.

— Приключихме с проверката на съседа ти, Далас. Ти печелиш!

— По дяволите! — тя прокара ръце по лицето си. — Изпрати резултатите.

Хета Файнщайн отвори вратата и от апартамента лхна на лавандулова есенция и аромата на домашен хляб.

— Лейтенант Далас — усмихна се тя спокойно и отстъпи назад подканващо.

Стенният екран беше включен на телевизионно предаване — разговор, в което можеше да участва всеки, като изпрати холографското си изображение в студиото. Изглежда, тема на разговора бяха по-високите заплати за работещите майки, защото екранът беше претъпкан с жени и деца на различна възраст, споделящи личните си мнения.

— Колко мило, че се отбихте. Днес ми гостуваха толкова много хора. Това дава утеха. Искате ли сладкиши?

— С удоволствие — съгласи се Ив и се почувства като подмазвачка. Седна на канапето и огледа тесния апартамент. — Доколкото знам, вие с господин Файнщайн сте имали пекарна, нали?

— Точно така. — Гласът на Хета долетя от кухнята, примесен с шума на суетнята ѝ. — Поддържахме я до преди няколко години и се справяхме чудесно. Хората обичат домашно приготвените храни. И ще ме извините за нескромността, но аз приготвям превъзходни пайове и торти.

— Вие доста често готвите у дома.

Хета влезе с поднос, върху който грееха изпечени до златисто сладкиши.

— Това е едно от нещата, които ми доставят голямо удоволствие. Много хора никога не са изпитвали сладостта на домашно приготвените сладкиши. А колко деца никога не са вкушали истинска захар. Тя е скъпа, разбира се, но си струва цената.

Ив опита една сладка и веднага се съгласи с нея.

— Предполагам, че вие сте приготвили пая, от който е ял съпругът ви, преди да почине.

Жената премигна и наведе очи.

— Да.

— Госпожо Файнщайн, знаете ли какво е убило съпруга ви?

— Да. — Тя се усмихна мило. — Казах му да не го яде. Изрично го предупредих да не го яде. Казах му, че е за госпожа Хенеси отсреща.

— Госпожо Файнщайн — Ив беше разтърсена от това признание. — Вие...

— Знаех, разбира се, че той ще го изяде. В това отношение беше голям егоист.

Ив се изкашля.

— Може ли да изключим телевизора?

— Моля? А, извинявайте — и домакинята се плесна по бузите с упрек. — Толкова е невъзпитано. Свикнала съм да работи по цял ден и дори не го забелязвам. Програмата... а, не, екрана: изключи се.

— И звука — каза Ив търпеливо.

— Разбира се — Хета поклати глава, звукът продължаваше да се чува и тя изглеждаше някак глуповато. — Откакто минахме от дистанционно управление на управление с глас, все не мога да му свикна. Моля, звукът да се изключи. Сега вече е по-добре, нали?

„Жената бе в състояние да изпече отровен пай, а не можеше да се справи с телевизора си“, помисли си Ив. Всякакви ги има.

— Госпожо Файнщайн, не искам да говорите повече, преди да съм прочела правата ви и преди да се уверите, че всичко ви е ясно. Не сте длъжна да говорите — започна тя, а Хета продължаваше да се усмихва мило.

Старицата изчака, докато Ив спря да чете.

— Не очаквах да се случи това. Не напълно.

— Да се случи какво, госпожо Файнщайн?

— Да отровя Джо. Макар че... — Тя сви устни като дете. — Трябва да знаете, че внукът ми е адвокат. Много е хитър. Предполагам, ще каже, че щом съм предупредила Джо, щом специално съм му обърнала внимание да не яде пая, то вината е по-скоро на Джо, отколкото моя — рече тя и зачака търпеливо.

— Госпожо Файнщайн, нима искате да кажете, че сте сложили синтетичен цианид в карамеловия пай с цел да убиете съпруга си?

— Не, мила. Казвам ви, че сложих цианид с допълнително количество захар в пая и казах на съпруга си да не го пипа. „Джо — казах аз, — да не си се доближил до пая. Той е специален и не е за теб. Чуваш ли ме, Джо?“ — Хета отново се усмихна. — Отговори ме, че е чул добре, а после, непосредствено преди да изляза, аз отново му го напомних за собствено успокоение. „Говоря ти сериозно, Джо. Не пипай пая.“ Предполагах, че ще го опита, но в края на краищата, това си беше негова работа. Искане ми се да ви разкажа малко за него — продължи тя и взе подноса със сладкишите, за да предложи на Ив. Когато тя се поколеба, Хета се разсмя. — Няма страшно, мила моя, можете да ми имате доверие. Току-що дадох десетина на сладкото момче от горния етаж.

За доказателство тя взе един и го ухапа.

— Та, докъде бях стигнала? Аха, за Джо. Той ми е втори съпруг. Догодина през април щяха да се навършат петдесет години от нашата сватба. Беше добър партньор, а и доста способен пекар. Някои хора не бива изобщо да се пенсионира. През последните няколко години животът с него стана непоносим. Все мърмореше, на всичко намираше кусури. И не посягаше да пипне брашно. Но пък иначе не можеше да мине покрай пай с бадеми, без да си вземе от него.

Тъй като звучеше разумно, Ив почака малко.

— Госпожо Файнщайн, отровили сте го, защото е ял много, така ли?

Хета сви устни.

— На пръв поглед изглежда така. Нещата обаче са по-сложни. Вие сте много млада и още не сте омъжена, нали, мила?

— Не съм.

— Семействата дават спокойствие, но те са и източник на дразги. Отстрани е трудно да се разбере какво става в уединението на дома. С Джо не се живееше лесно. И макар че не ми се иска да говоря лошо за мъртвите, но той си беше създал лоши навици. Изпитваше истинска наслада да ме разстройва и да разваля малките ми радости. Миналия месец например, той умишлено изяде половината торта „Кулата на удоволствието“, която бях изпекла за международното състезание по готварство. После ми заяви, че не била достатъчно сиропирана. — В гласа ѝ прозвучаха раздразнение и истинска обида. — Как ви се струва това?

— Ами — каза Ив тихо, — трудно ми е да повярвам.

— А той го направи само за да полудея от мъка. Това беше начинът, по който показваше, че той командва в тази къща. Ето, затова изпекох пая, казах му да не го докосва и отидох да се срещна с приятелките. Когато се върнах, изобщо не се учудих, че не ме е послушал. Както виждате, беше ужасно лаком. — Тя направи жест със сладкиша в ръка, преди с изящно движение да сложи в уста последната хапка. — Лакомията е един от седемте смъртни гряха. Изглеждаше справедливо да умре в грях. Искате ли още един сладкиш?

„Светът наистина е отворително място, помисли си Ив, щом възрастни жени слагат отрова в карамеловия пай.“ А с благото си поведение Хета вероятно щеше да отърве присъдата.

Ако я освободят от отговорност, тя щеше да се залови с кухненските си задължения и с радост щеше да прави вкуснотии за обитателите на сградата.

Ив завърши доклада си, хапна набързо в стола и после отново се залови за работа.

Едва бе проверила половината нюйоркски банки, когато ѝ се обади по видеотелефона.

— Здравсти, Далас.

Образът на една мъртва жена, подредена по познатия начин върху чаршафи, целите подгизнали от кръв, изпълваше целия екран.

„ТРЕТАТА ОТ ШЕСТТЕ“

Ив прочете съобщението, оставено върху тялото, и извика към компютъра си:

— Проследи адреса! Веднага, по дяволите!

Компютърът изпълни нареждането, а тя незабавно се свърза с централата.

— Далас, лейтенант Ив, ИН 5347BQ. Първостепенна важност. Всички служители, които са на разположение, да отидат на Осемдесет и девета западна улица, номер 156, апартамент 21–19. Не влизайте в апартамента. Повтарям, не влизайте вътре. Задържайте всички, излизащи от сградата, без изключение. Никой, нито цивилен, нито униформен, да не влиза в апартамента. Пристигам до десет минути.

— Предавам, лейтенант Далас. — Дежурният дроид говореше студено и отмерено. — Части 5–0 и 3–6 са готови да реагират. Очакват вашето пристигане. Първостепенна важност. Изключвам.

Тя грабна чантата си и изхвърча.

Ив влезе в апартамента сама, с извадено оръжие, цялата нащрек. Всекидневната беше спретната, а дебелите възглавници и килими в нея създаваха усещането за домашен уют. На канапето имаше книга, а възглавницата беше хлътнала леко, което показваше, че някой бе прекарал известно време сгушен до нея, погълнат от книгата. Намръщи се на образа, изплувал пред очите ѝ, и се отправи към вратата.

Малката стая приличаше на кабинет, работното място беше подредено до педантичност. Някои дреболии, като кошницата с парфюмирани копринени цветя, купичката с разноцветни дъвчащи бонбони, глазираната бяла чаша, украсена с лъскаво червено сърце, издаваха характера на стопанката.

Работното място гледаше към прозореца, от който се виждаше страничната стена на съседната сграда, но липсваха транспаранти. По дължината на едната стена имаше обикновена полица с няколко книги, голяма кутия за дискове, друга за електронни бележки, малка изящна колекция от скъпи графитни моливи и рециклирани бележници. Между тях се гушеше продълговата фигура от печена глина, вероятно кон, но със сигурност направена от дете.

Ив излезе от стаята и отвори отсрещната врата.

Знаеше какво я очаква. Този път стомахът ѝ не се сви. Кръвта не бе успяла да се съсери. Въздъхна леко и прибра оръжието в кобура, защото знаеше, че е насаме с жертвата.

Покри ръцете си със защитен слой и попипа тялото. Все още беше топло.

Бе разположена на леглото, а между краката ѝ внимателно бе оставено оръжието.

Ив го разпозна като бойно оръжие марка „Рагър Р-90“, популярно като оръжие за лична защита по време на Градския бунт. Леко, малко и напълно автоматично.

Този път нямаше заглушител. Но тя бе готова да се обзаложи, че спалнята е звукоизолирана и убиецът го е знаел.

Приближи се до отрупаната кръгла тоалетка и отвори малката чанта от зебло, която в момента беше моден хит. Вътре намери лиценза ѝ за компаньонка.

„Хубава жена“, помисли си Ив. Приятна усмивка, открит поглед и поразителен тен на лицето: мляко с какао.

— Джорджи Касъл — издиктува Ив в записващото устройство. — Женски пол. Петдесет и три годишна. Лицензирана компаньонка. Смъртта е настъпила вероятно между седем и седем и четирийсет и пет вечерта вследствие на огнестрелни рани. Лекарите трябва да потвърдят. Три видими точки на насилие: челото, гръдния кош, гениталиите. Вероятно са причинени със стар, боен пистолет, оставен

на местопрестъплението. Няма признаци на борба, нито следи от взлом или грабеж.

Едва доловим шум зад гърба ѝ накара Ив да сграбчи оръжието си. Приведена, с неумолими и студени очи, тя впи поглед в един дебел сив котарак, който се вмъкна в стаята.

— Божичко, ти пък откъде се взе? — Тя се отпусна, от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение, след което прибра оръжието си. — Има котарак — добави тя и се наведе, за да вдигне котарака, премигващ към нея с едно жълтеникаво и едно зелено око.

Мъркането му наподобяваше звукът на малък, добре смазан мотор. Премести го в другата ръка, извади пейджъра и повика екипа за разследване на убийството.

Малко по-късно Ив влезе в кухнята. Тъкмо гледаше как котаракът подуши с пренебрежение купата с храна, която беше изнамерила, когато дочу гласове пред вратата на апартамента.

Ив отиде да провери какво става и откри, че униформеният постови се опитва да задържи една обезумяла, напориста жена.

— Какво става, полицай?

— Лейтенант — обърна се полицайката с видимо облекчение към началничката си. — Гражданката настоява да влезе. Аз бях...

— Разбира се, че ще искам да вляза. — Тъмночервената коса на жената, подстригана на безупречен венец, се бе разрошила от резките ѝ движения. — Това е домът на майка ми. Настоявам да ми обясните какво правите тук.

— А как се казва майка ви? — запита Ив.

— Госпожа Касъл. Госпожа Джорджи Касъл. Влизал ли е някой? — Гневът премина в тревога, докато се опитваше да се промъкне край Ив. — Добре ли е тя? Мамо!

— Елате с мен. — Ив стисна здраво ръката ѝ и я поведе към кухнята. — Как се казвате?

— Саманта Бенет.

Котаракът остави паницата си и отиде да се погали в краката на Саманта. С жест, който Ив разпозна като привичен, Саманта се наведе да почеше котката между ушите.

— Къде е майка ми? — Сега притеснението се примеси със страх и гласът ѝ потрепери.

Подобни моменти от служебните задължения я изпълваха с ужас и караха сърцето ѝ да се къса.

— Съжалявам, госпожо Бенет. Много съжалявам, но майка ви е мъртва.

Саманта занемя. Очите, със същия топъл бакърено жълт нюанс като на майка ѝ, гледаха, без да виждат. Преди да се строполи, Ив я настани в един стол.

— Има някаква грешка — успя да промълви тя. — Трябва да има някаква грешка. Бяхме се уговорили да отидем на кино. От девет часа. Всеки вторник ходим на кино. — Тя се взря в Ив. В очите ѝ се четеше отчаяние. — Не може да е мъртва. Тя е едва на петдесет и е напълно здрава. Силна е.

— Няма грешка. Много съжалявам.

— Какво се е случило? — От очите ѝ потекоха сълзи. — Тя ли е направила нещо?

— Майка ви е била убита.

— Не, това не е възможно. — Сълзите продължаваха да се стичат и тя започна да говори на пресекулки, докато клатеше глава в недоумение. — Всички я обичаха. Всички. Никой не би я наранил. Искам да я видя. Искам веднага да я видя.

— Не мога да ви позволя.

— Та тя ми е майка. — Сълзите капеха в скута ѝ, а гласът ѝ се извиси. — Това е мое право. Искам да видя майка си.

Ив сложи ръце върху раменете на Саманта и я натисна обратно в стола, от който беше станала.

— Няма да я видите! Това няма да помогне нито на нея, нито на вас. Единственото, което трябва да направите, е да отговорите на въпросите ми и така да ми помогнете да открия извършителя. Искате ли да ви донеса нещо? Да се обадя на някого?

— Не. Не. — Саманта затърси кърпа из чантата си. — На съпруга ми, на децата ми. Трябва да им кажа. На баща ми. А как ще им кажа?

— Къде е баща ви, Саманта?

— Той живее... Живее в Уестчестър. Разведоха се преди две години. Къщата остана за него, защото тя искаше да се премести в

града. Искаше да пише книги. Искаше да стане писателка.

Ив отиде до филтриращия кран, наля една чаша и я подаде на Саманта.

— Знаете ли от какво живееше майка ви?

— Да. — Саманта стисна устни и замачка мократа кърпа в ледените си пръсти. — Никой не успя да я накара да се откаже от това. Смееше се и казваше, че е време да направи нещо шокиращо и че то се отразява благотворно върху книгите ѝ. Майка ми — Саманта спря и отпи — се е омъжила много млада. Преди няколко години каза, че има нужда да се премести и да опита нещо ново. Не можахме да я разубедим. Никога не успяхме.

Започна отново да хлипа, скри лицето си и тихо захълца. Ив взе едва докоснатата чаша и почака първият пристъп на скръб и шок да отмине.

— Трудно ли мина разводът? Баща ви беше ли сърдит?

— Беше смаян. Объркан. Тъжен. Искаше тя да се върне и все повтаряше, че това е нещо временно, което ще мине. Той... — Изведнъж осъзна какво всъщност я питаха и се стресна. Тя свали ръце. — Никога не би я наранил. Никога, никога, никога. Той я обичаше. Всички я обичаха. Това ставаше спонтанно.

— Добре. — Ив щеше да се занимае с това по-късно. — Бяхте ли близки с майка си?

— Да, много близки.

— Говорила ли е пред вас за клиентите си?

— Понякога. Това ме смущаваше, но тя умееше да представи и най-ужасното нещо в забавна светлина. Удаваше ѝ се с лекота. Наричаше се Баба Секси и това разсмиваше хората.

— Споменавала ли е някой да я е притеснявал?

— Не. Тя умееше да се справя с хората. Това беше част от чара ѝ.

— Споменавала ли е някога имената Шарън Деблас и Лола Стар?

— Не. — Саманта започна да приглажда косата си назад и изведнъж ръката ѝ замръзна. — Стар, Лола Стар. Чух по новините. Чух за нея. Тя е била убита. О, боже. О, боже. — Тя наведе глава, косата се разпиля и скри лицето ѝ.

— Ще изпратя един полицаи да ви придружи до дома, Саманта.

— Не мога да си тръгна. Не мога да я оставя.

— Напротив. Аз ще се погрижа за нея. — Ив хвана ръцете на Саманта. — Обещавам, че ще се погрижа за нея вместо вас. Хайде! — Тя внимателно помогна на Саманта да се изправи на крака. Обгърна с ръка кръста на обърканата жена и я поведе към вратата. Искаше тя да си тръгне, преди екипът да приключи работата си в спалнята. — Съпругът ви у дома ли е?

— Да. Той е у дома с децата. Имаме две деца. На две години и на шест месеца. Тони е вкъщи с децата.

— Добре. Какъв е адресът ви?

Шокът започваше да преминава. Ив се надяваше, че докато се опитва да си спомни адреса в Уестчестър, вцепенението, което четеше по лицето на Саманта, ще се разсее.

— Полицай Банкс.

— Да, лейтенант.

— Отведете госпожа Бенет в дома ѝ. Ще повикам друг полицай да застане пред вратата. Останете със семейството колкото е необходимо.

— Да, сър. — Банкс, изпълнена със състрадание, поведе Саманта към асансьора. — Оттук, госпожо Бенет — промълви тя.

Саманта се олюля и се облегна на Банкс.

— Ще се погрижите ли за нея?

Ив срещна скръбния поглед на Саманта.

— Обещавам ви.

Един час по-късно Ив влезе в сградата на участъка с котарака под мишница.

— Ей, лейтенант, да не си спипала крадец на котки? — подвижна сержантът и се захили на собствената си шега.

— Направо ще ме скъсаш от смях, Райли. Още ли е тук шефът?

— Чака те. Трябва да отидеш при него веднага щом се появиш.

— Той се наведе напред, за да почеше мъркащата котка. — С ново убийство ли се сдобих?

— Да.

Звук от целувка я накара да хвърли поглед към един красив мъж в лъскав комбинезон, който ѝ се хилеше цинично. Комбинезонът и тънката струйка кръв, стичаща се от крайчеца на устата му, бяха

приблизително еднакви на цвят. В добавка имаше чифт тесни, черни белезници, с които едната ръка беше прикрепена към близката пейка. Той потърка със свободната ръка чатала си и ѝ намигна.

— Хей, сладурче, тука имам нещо за теб.

— Кажи на командир Уитни, че отивам при него — каза Ив на Райли.

Не успя да се въздържи и се наведе се към пейката. Замириса ѝ на повръщано.

— Поканата беше много мила — промърмори тя и вдигна вежди, щом мъжът отвори цепката на комбинезона и размаха пред нея своя атрибут.

— Гледай, маце, парче и половина.

Тя се усмихна и се наведе още малко.

— По-добре го прибери, задник такъв, иначе котенцето ми може по погрешка да го вземе за мишка и тогава с него е свършено.

Почувства се по-добре като видя как онова, което беше неговата гордост, се сбръчка и смали, преди да успее да затвори дюкяна си. Доброто ѝ настроение не трая дълго. Влезе в асансьора и нареди да я откара на етаж на капитан Уитни.

Той я чакаше заедно с Фийни и доклада, който беше изпратила директно от мястото на престъплението. Според изискванията на полицейската работа тя отново изложи всичко, този път устно.

— Значи това е котаракът — каза Фийни.

— Не ми даде сърце да го дам на дъщерята в състоянието, в което се намираше — вдигна рамене Ив. — А не можех да го оставя и там. — Тя бръкна в чантата със свободната си ръка. — Дисковете ѝ. Всичко е надписано. Прегледах срещите ѝ. Последната за деня е била в шест и трийсет. Джон Смит. Оръжието. — Тя остави плика с оръжието върху бюрото на командира Уитни. — Прилича на „Рагър Р-90“.

Фийни хвърли поглед и кимна.

— Започваш да се учиш, хлапе.

— Налага ми се.

— От началото на двайсет и първи век, вероятно осма-девета година — уточни Фийни, докато прехвърляше в ръцете си запечатаното оръжие. — Добре поддържан. Серийният номер се чете отлично. Няма да отнеме много време да го проследим — добави той и

вдигна рамене. — Но онзи е твърде хитър, за да използва регистрирано оръжие.

— Открий собственика! — нареди Уитни и посочи към устройството в другия край на стаята. — Наредил съм наблюдение на сградата ти, Далас. Ако се опита да ти подхвърли още някой диск, ще го спипаме.

— Ако остане верен на стила си, това трябва да стане до двацет и четири часа. Досега винаги е било така, макар жертвите му да нямат нищо общо помежду си. При Шарън имаше показност и изтънченост. Стар беше свежа, почти дете, а тази — улегнала, зряла. Продължаваме да разпитваме съседите и аз отново ще се свържа със семейството, за да разбере подробности за развода. Оставам с впечатлението, че е взела този клиент, без много да му мисли. Имала е твърда уговорка с дъщеря си да се виждат всеки вторник. Ще ми се Фийни да провери видеотелефона ѝ и да разбере дали той се е свързал директно с нея. Няма да успеем да скрием това от средствата за масова информация, шефе. А те здраво ще ни насолят.

— Вече работя за контрол върху медиите.

— Може да стане по-напечено, отколкото си мислим — Фийни вдигна поглед от терминала. Очите му се спряха върху Ив и накараха кръвта ѝ да се смръзне.

— Оръжието на престъплението е регистрирано. Купено е на закрит търг в Сотби миналата есен. От Рурк.

За миг Ив остана безмълвна.

— Това променя модела на действие — успя да промълви накрая. — И е глупаво. А Рурк не е глупав.

— Лейтенант...

— Това е номер, шефе. Личи си от пръв поглед. Закрит търг. Всеки второразреден хакер може да използва нечий личен номер и да участва в наддаването. Как е платен? — запита тя Фийни рязко.

— Трябва да вляза в регистрите на Сотби, но това ще стане утре, след като отворят.

— Обзалагам се, че е платено в брой с електронен трансфер. Щом аукционната къща си получава парите, какво я интересува откъде идват. — Макар гласът ѝ да бе спокоен, умът ѝ трескаво работеше. — А доставката. Предпочитат се електронните гишета за получаване на пратката. Нямаш нужда от личния си номер, за да получиш пратка от

електронната служба за доставки. Единственото, което трябва да се направи, е да се въведе кодът на доставката.

— Далас — обади се Уитни внимателно. — Доведи го за разпит.

— Не мога.

Очите му бяха спокойни и хладни.

— Това е заповед. Ако имаш личен проблем, остави го за личното си време.

— Не мога да го доведа — повтори тя. — Той е в космическата станция на Фрийстар-1, на огромно разстояние от мястото на престъплението.

— Ами ако е излъгал, че ще бъде на Фрийстар...

— Това не е вярно — прекъсна го тя. — И точно тук убиецът е направил грешка. Пътуването на Рурк се пази в тайна и само няколко важни личности са уведомени за него. Официално се знае, че е тук, в Ню Йорк.

Командирът Уитни наведе глава.

— Тогава най-добре е веднага да проверим къде се намира. Незабавно.

Когато включи видеотелефона на Уитни, усети, че стомахът ѝ се свива болезнено. След секунди вече слушаше превзетия глас на Съмърсет.

— Съмърсет, обажда се лейтенант Далас. Трябва да се свържа с Рурк.

— Рурк е на среща, лейтенант, и не можем да го безпокоим.

— Той ти каза да ме свързваш, дявол да го вземе. Търся го по служба. Дай ми номера за свръзка с него или незабавно ще дойда и ще измъкна кокалестия ти задник, задето възпрепятстваш работата на правосъдието.

Лицето на Съмърсет се навъси.

— Нямам право да давам номера, но ще ви свържа. Моля, почакайте.

Дланите на Ив започнаха да се потят, когато екранът светна в синьо за изчакване. Чудеше се чия ли беше идеята да се пуска на запис тази сладникава музика. Със сигурност не беше на Рурк. Той бе твърде изискан.

О, боже, ами какво щеше да прави, ако се окажеше, че той не е там?

Синият екран се сви на точка и после се отвори. Там беше Рурк, в очите му имаше едва доловимо нетърпение, на устните му лека усмивка.

— Лейтенант, обаждаш се в неподходящ момент. Може ли аз да ти се обадя?

— Не. — С крайчеца на окото си видя, че Фийни следи предаването. — Имам нужда да потвърдя местонахождението ти.

— Местонахождението ми ли? — Той свъси вежди. Вероятно бе доловил нещо в лицето ѝ, макар че Ив можеше да се закълне, че то е спокойно и непроницаемо като стена. — Какво има, Ив? Какво се е случило?

— Местонахождението ти, Рурк. Моля те да потвърдиш.

Той безмълвно я изучаваше. Ив чу някой да му говори. Той само махна с ръка.

— Аз съм на среща в президентската зала на космическата станция на Фрийстар-1, намираща се в квадрант шест, Алфа. Сканирай — нареди той и камерата на междугалактическия видеотелефон предаде подробна картина от залата. Дванайсет мъже и жени седяха около голяма, кръгла маса.

През дългия сводест портал се виждаха множество звезди и съвършеното синьо-зелено кълбо на Земята.

— Мястото на предаването потвърдено — каза Фийни тихо. — Той е точно там, където твърди, че е.

— Рурк, моля те, превключи на личен режим.

Без изражението му да трепне, той вдигна слушалката.

— Да, лейтенант?

— При убийство конфискувахме оръжие, регистрирано на твое име. Налага се да те помоля да се явиш на разпит при първа възможност. Имаш право да доведеш адвоката си. Съветвам те да доведеш адвоката си — добави тя, като се надяваше, че той ще разбере натъртването. — Ако не се явиш до четирийсет и осем часа, звездната гвардия ще те ескортира обратно на Земята. Наясно ли си с правата и задълженията си по този въпрос?

— Разбира се. Ще направя необходимото. Довиждане, лейтенант. Екранът потъмня.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

На следващата сутрин Ив влезе в кабинета на доктор Майра поразвълнувана, отколкото ѝ се искаше да си признае. Майра ѝ предложи стол, Ив седна и скръсти ръце, за да не се издаде с неспокойните си движения.

— Успяхте ли да направите психологически портрет?

— Нали го поискахте спешно? — Всъщност Майра не бе спала почти цяла нощ и бе чела доклади. Използвайки всичко известно на психодиагностиката, тя изгради портрета. — Искаше ми се да поработя още, но засега ще ви дам един общ поглед.

— Добре. — Ив се наведе напред. — Какво представлява той?

— Човек, който държи на точността. Обикновено подобни престъпления се извършват от хора от противоположния пол. Убиецът е мъж с интелигентност над средното ниво, с патологични и воайорски наклонности. Смел е, но не е склонен да рискува, макар че вероятно се преценява като такъв.

Тя сплете пръсти и кръстоса крака.

— Престъпленията му са добре обмислени. За него не е от съществено значение дали ще има полово сношение с жертвите си, или не. Повече удоволствие му доставя самият процес на подготовката: изборът на жертвата, приготовленията и изпълнението.

— А защо предпочита проститутки?

— Заради властта. Сексът дава власт. Смъртта дава власт. А той има нужда да властва над хората, над ситуациите. Първото убийство вероятно е извършено импулсивно.

— Защо?

— Не е могъл да се овладее, поддал се е на изкушението да прояви насилие. В първия момент се е сепнал. За това говорят шумно поетият въздух и несигурното издишване. После се е окопитил. Не иска да го хванат, но иска, дори има нужда да му се възхищават, да се страхуват от него. Затова е направил и записите. Използва оръжия на колекционери — продължи тя със същия умерен глас — като символ

на пари. И отново могъщество и власт. Той ги оставя, за да покаже, че се отличава от останалите мъже. Цени откритото насилие на оръжията и тяхната безличност. Убийство от безопасно разстояние, сочещо равнодушието на извършителя. Взел е решение колко души ще убие, за да покаже, че е организиран и пресмята действията си точно. Амбициозен е.

— Възможно ли е да е набелязал шестте жени от самото начало? Като шест цели?

— Единствената потвърдена връзка между трите жертви е тяхната професия — започна Майра и видя, че Ив беше стигнала до същото заключение, но има нужда да го чуе и от нея. — Всъщност за него е важна професията. Според мен жените са избрани случайно. Твърде вероятно е той да заема висок пост, със сигурност много отговорен. Ако има сексуален или брачен партньор, той или тя са в подчинено положение. Има лошо мнение за жените. Унижава ги след смъртта, за да покаже отвращението си и превъзходството си. За него това не са престъпления, а мигове на лична власт, на себеутвърждаване.

Проституцията, упражнявана от мъж или жена, си остава занимание, оценявано ниско от мнозина. Той не смята, че жените са равни на мъжете. Една проститутка не заслужава презрението му, дори когато я използва, за да се разтовари. Това, което върши, му доставя удоволствие, лейтенант. Бих добавила, изключително голямо удоволствие.

— Това работа ли е или мисия?

— Той няма мисия. Само амбиции. Това не е религиозно или морално изразяване, нито е социална поза.

— Не, изразяването е лично, позата е властта.

— Съгласна съм — каза Майра, доволна, че умът на Ив работи така точно. — За него това е интересно, ново и някак завладяващо хоби, с което е открил, че е способен да се занимава. Той е опасен, лейтенант, не само защото няма съвест, а и защото върши добре онова, с което се е захванал. А успехът го опиянява.

— При шест ще спре — прошепна Ив. — Поне с този метод. Но ще намери някакъв нов начин да убива. Той е твърде суетен и сигурно ще удържи на обещанието си. Същевременно хобито му доставя твърде голямо удоволствие, за да се откаже от него.

Майра наклони глава.

— Човек би си помислил, лейтенант, че вече сте прочели доклада ми. Струва ми се, че вече го познавате отлично.

Ив кимна.

— Да, така е. — Имаше един въпрос, който трябваше да зададе, въпрос, който през една дълга, безсънна нощ я бе накарал силно да страда. — За да защити себе си, за да затрудни играта още повече, той би ли платил на някого, за да убие жертва, която е избрал, докато самият той си има алиби?

— Не. — Погледът на Майра стана по-мек от обзелото я състрадание, когато видя как Ив си отдъхна с облекчение. — Според мен, той има нужда да присъства там. Да гледа, да записва и най-вече да се отдаде на преживяването. Не иска удоволствието да му бъде преразказвано. А освен това е сигурен, че не сте в състояние да го надхитрите. Харесва му да гледа как се потите, лейтенант. Той е човек, който обича да наблюдава другите, и аз съм убедена, че е насочил вниманието си към вас още в мига, в който сте била избрана за главен следовател. Той ви изучава и знае, че се отнасяте сериозно към случая. Преценява това като слабост, която трябва да бъде използвана, и го прави, като ви запознава с убийствата — не на работното ви място, а там, където живеете.

— Той е изпратил последния диск. Пристигна със сутрешната поща, изпратен е от пощенска кутия в центъра на града час след убийството. Сградата, където живея, е под наблюдение, съобразил е това и е намерил заобиколен начин.

— Той е роден администратор. — Майра подаде на Ив един диск и разпечатка от първоначалния портрет. — Той е умен и зрял мъж. Достатъчно зрял, за да владее импулсите си, човек с възможности и въображение. Рядко показва чувствата си. Умът и, както казахте, суетата вървят ръка за ръка при него.

— Много благодаря, че се справихте толкова бързо.

— Ив — каза Майра, преди тя да понечи да стане. — Има и още нещо. Оръжието, оставено при последното убийство. Мъжът, който е извършил тези престъпления, не би направил подобна глупава грешка — да остави след себе си оръжие, което може да бъде проследено. Диагностиката го отхвърли с вероятност от 93,4 процента.

— Беше оставено там — каза Ив с равен глас. — Аз сама го сложих в плика.

— Сигурна съм, че той точно това е целял. Явно се радва, когато може да бъде замесен и някой друг, за да се затрудни още повече разследването. Очевидно е избрал това оръжие, за да ви разстрои, дори да ви нарани. И това съм включила в портрета. Искам да ви кажа, че аз лично съм обезпокоена от интереса му към вас.

— Ще се погрижа скоро да му припари под краката от моя интерес към него. Благодаря ви, докторке.

Ив отиде право в кабинета на Уитни, за да остави психологичния портрет. Ако Фийни имаше късмет, щеше да е потвърдил подозренията ѝ за покупката и доставката на оръжието на убийството.

Ако се окажеше права, това, както и портретът, направен от Майра, щяха да оневинят Рурк.

От начина, по който Рурк бе погледнал към нея, но всъщност през нея по време на последния им разговор, тя разбра, че професионалните ѝ задължения са разрушили интимния мост помежду им.

Убеждението ѝ се затвърди, когато влезе в кабинета, а там откри и Рурк.

Трябва да бе използвал личен превоз. По нормалните канали щеше да бъде невъзможно да пристигне толкова скоро. Той наведе глава и не каза нищо, когато тя прекоси стаята и подаде на командира Уитни диска и папката.

— Психологическият портрет, направен от доктор Майра.

— Благодаря, лейтенант. — Очите му се преместиха към Рурк. — Лейтенант Далас ще ви отведе в залата за разпит. Благодарим за сътрудничеството ви.

Той пак не каза нищо, само се изправи и изчака Ив да тръгне към вратата.

— Имаш право на адвокат — каза тя и повика асансьора.

— Знам. Обвинен ли съм в убийство, лейтенант?

— Не. — Проклинайки го, тя влезе вътре и помоли за Зона В. — Това е стандартна процедура. — Мълчанието му продължаваше, а на нея ѝ идваше да изкрещи. — Дявол да го вземе, нямам друг избор.

— Така ли? — промърмори той и излезе преди нея от кабината при отварянето на вратите.

— Това ми е работата. — Вратите на залата за разпити се отвориха със съскане, после щракнаха след тях. Камерите за наблюдение, които и най-дребният крадец знаеше, че са скрити във всяка стена, се включиха автоматично. Ив седна до малка маса и изчака той да се настани срещу нея.

— Този разпит се записва. Съзнавате ли това?

— Да.

— Лейтенант Далас, водеща разпита, личен номер 5347BQ. Субект на разпита: Рурк. Първи разпит. Субектът се отказва от правото си на адвокат. Така ли е?

— Да, субектът се отказва от правото си на адвокат.

— Познавате ли лицензирана компаньонка на име Джорджи Касъл?

— Не.

— Били ли сте на Осемдесет и девета западна улица, номер 156?

— Не, струва ми се, че не съм.

— Притежавате ли „Рагър Р-90“, автоматично бойно оръжие, произведено приблизително в 2005 година?

— Възможно е. Трябва да проверя, за да съм напълно сигурен. Но нека приемем, че имам.

— Кога сте закупили въпросното оръжие?

— И това трябва да проверя. — Той не мигаше и я гледаше право в очите. — Притежавам голяма колекция и не помня всички подробности, нито си ги записвам в бележника.

— Въпросното оръжие от Сотби ли сте го купили?

— Възможно е. Често набавям експонати за колекцията си от търгове.

— От закрити търгове ли?

— Понякога.

Стомахът ѝ, свит на топка, я присви.

— Купили ли сте въпросното оръжие на закрит търг в Сотби на втори октомври миналата година?

Рурк извади електронния си бележник от джоба си и потърси на въпросната дата.

— Не, нямам запис за подобно нещо. На тази дата съм бил в Токио и съм провеждал срещи. Лесно можете да проверите това.

„Дяволите да те вземат, помисли си тя. Знаеш, че това не е отговор.“

— При търговете често се използват посредници.

— Така е. — Гледаше я безстрастно. Пъхна бележника обратно. — Ако проверите в Сотби, ще ви кажат, че не използвам посредници. Когато искам да купя нещо, то е, защото съм го видял с очите си. Преценил съм, че за мен то има някаква стойност. Когато реша да участвам в наддаване, правя го лично. При закритите търгове или присъствам лично или участвам с видеотелефон.

— Не е ли обичайно да се използва запечатана електронна оферта или представител, упълномощен да наддава до определена граница?

— Обичайните процедури не ме интересуват особено. Истината е, че по време на наддаването мога да променя мнението си. По една или друга причина предметът може да загуби своята привлекателност за мен.

Тя веднага разбра скрития смисъл на неговото изказване. Опитва се да приеме факта, че той е приключил с нея.

— Гореспоменатото оръжие, регистрирано на ваше име и закупено на закрит търг от Сотби през октомври миналата година, е било използвано при убийството на Джорджи Касъл приблизително в седем и трийсет миналата вечер.

— И двамата знаем, че в седем и трийсет снощи аз не бях в Ню Йорк. — Погледът му пробяга по лицето ѝ. — Вие проследихте връзката, нали?

Тя не отговори. Нямаше право.

— Оръжието ви е намерено на местопрестъплението.

— Потвърдено ли е, че то е мое?

— Кой има достъп до колекцията ви?

— Аз. Само аз.

— А персоналът ви?

— Не. Ако си спомняте, лейтенант, шкафовете са заключени. Само аз знам кода.

— Кодът може да бъде елиминиран.

— Не се случва често, но е възможно — съгласи се той. — Ако за влизане не е използван отпечатък от моята длан, всякакво отваряне на шкаф с други средства задейства алармата.

„По дяволите, дай ми шанс. Нима той не разбираше, че тя се опитва да го спаси?“

— Алармите могат да бъдат изключвани.

— Вярно е, но когато се отвори някой шкаф без мое разрешение, всички входове към стаята се заключват. Няма начин да се излезе, а освен това в същия миг се подава сигнал към охраната. Уверявам ви, лейтенант, напълно защитено е. Пазя онова, което е мое.

Тя вдигна поглед, защото в стаята влезе Фийни. Той й даде знак с глава и тя стана.

— Извинете.

Когато вратите се затвориха зад тях, той пхна ръце в джобовете си.

— Ти позна, Далас. Електронно участие, платено е в брой и е доставено до едно гише. Един от шефовете на Сотби твърди, че Рурк няма навик да постъпва така. Той винаги участвал лично или чрез директна телевръзка. От петнайсет години насам за първи път се случвало подобно нещо.

Тя въздъхна с облекчение.

— Проверката съпада с думите на Рурк. Какво друго?

— Проверих и регистрацията на оръжието. Този „Рагър“ се е появил в регистрите на името на Рурк едва преди седмица. По никакъв начин не можем да го припишем на него. Командирът каза да го освободим.

Ив все още не можеше да се отпусне и затова само кимна.

— Благодаря, Фийни.

Тя се вмъкна обратно.

— Свободен сте да си вървите.

Той се изправи, когато тя отстъпи през отворената врата.

— Ей така, без нищо?

— За момента нямаме причина да ви задържаме повече и да ви създаваме неудобства.

— Неудобства ли? — Той тръгна към нея и вратите се затвориха зад гърба му. — Така ли го наричаш? Неудобство?

„Той, каза си тя, има право да се сърди, да се чувства огорчен. Аз пък моето право — това са служебни задължения.“

— Три жени са мъртви. Трябва да се проучи и най-малката възможност.

— Значи аз съм само една от възможностите ти. — Той се пресегна. Внезапното грубо движение, с което сграбчи ризата ѝ, я изненада. — Това ли е причината за случилото се между нас?

— Аз съм полицайка. Не мога да си позволя недоглеждане, нито да подмина нещо.

— Нито да се довериш — прекъсна я той. — За нещо. Или на някого. Ако нещата бяха поели в малко по-различна посока, щеше ли да ме прибереш? Щеше ли да ме изпратиш в пандиза, Ив?

— Остави я! — Фийни крачеше по коридора и в очите му проблясваха заплашителни пламъчета. — Не се занимавай с нея, ти казвам!

— Фийни, моля те, остави ни насаме.

— Така и ще направя. — Без да обръща внимание на Ив, той бутна Рурк. — Не я ругай, големецо! Тя беше готова да се бие заради теб. Така, както стоят нещата, това можеше да ѝ коства работата. Симпсън вече я готви за жертвен агнец, задето е имала глупостта да спи с теб.

— Млъквай, Фийни.

— Далас, остави го да върви по дяволите.

— Казах, млъквай. — Поуспокоена, тя погледна Рурк. — Отделът цени твоето сътрудничество — каза тя, свали ръката му от ризата си, обърна се и се отдалечи с бърза крачка.

— Какво искаше да кажеш с това, дявол да го вземе? — извика Рурк.

— Имам по-важни неща, с които да се занимавам, вместо да си губя времето с теб — отвърна Фийни троснато.

Рурк го притисна до стената.

— Още една дума и ще ти дам възможност да ме задържиш за обида на полицай, Фийни. Само ми кажи какво имаше предвид с това за Симпсън.

— Искат ли се да разбереш, а? — Фийни се огледа за някое уединено местенце, после посочи с глава към вратата на мъжката тоалетна. — Ела в кабинета ми и ще ти обясня.

Компания ѝ правеше котаракът. Ив вече съжаляваше, че ще трябва да върне тромавия, охранен дебелан на семейството на

Джорджи. Отдавна трябваше да го направи, но приятелството на пухкавата топка ѝ даваше така нужната утеха.

Интеркомът изписука и това я подразни. Нямахше нужда от човешка компания. Най-малко от Рурк, чието лице видя на екрана.

Тя беше твърде огорчена, за да се държи като страхливка. Не се обади, а вместо това се върна на дивана и се сгуши с котката. Ако имаше подръка одеяло, щеше да го метне през главата си.

Звукът от отключването на вратата малко след това и накара да скочи като ужилена.

— Мръсно копеле! — извика Ив, когато Рурк влезе. — Твърде много си позволяваш.

Той просто пъхна обратно мастър кода в джоба си.

— Защо не ми каза?

— Не искам да те виждам! — В гласа ѝ прозвуча по-скоро отчаяние, отколкото яд. — Запиши си го на челото!

— Не искам да те огорчавам.

— Въпреки това го правиш непрекъснато.

— А ти какво очакваш? Да се държа спокойно, когато ме обвиняваш в убийство ли? Когато си убедена в това?

— Никога не съм го вярвала. — Думите излязоха със съскане, с разпален шепот. — Никога не съм го вярвала — повтори тя. — Но оставям личните си чувства настрана и си върша работата. Сега се махай!

Тя се запъти към вратата. Той я сграбчи, а тя се изви енергично. Рурк дори не се и опита да предотврати удара. Избърса спокойно кръвта от устата си с опакото на ръката, докато тя стоеше настръхнала и дишаше шумно.

— Давай! — подкани я той. — Удари ме отново. Не се притеснявай. Аз не удрям жени, нито ги убивам.

— Остави ме на мира! — Тя се обърна и стисна облегалката на канапето, на което седеше котката и я гледаше хладно. Чувствата напиреха и заплашваха да изпълнят гърдите ѝ до пръсване. — Няма да ме накараш да се почувствам виновна.

— Ти ме съсипа, Ив. — Даде си сметка, че тя лесно можеше да го опустоши, и това го изпълни с ярост. — Не можеше ли да ми кажеш, че вярваш в мен?

— Не. — Тя стисна здраво очи. — Господи, не разбираш ли, че щеше да стане още по-лошо, ако бях постъпила така? Ако Уитни не можеше да повярва, че съм обективна, ако Симпсън доловеше и най-малкия признак, че проявявам слабост към теб, щеше да стане по-лошо. Нямаше да получа психологическия профил толкова бързо. Нямаше да мога да накарам Фийни да провери оръжието с предимство, за да елиминира вероятната причина.

— Това не ми беше минало през ума — каза той тихо. — Не се бях сетил. — Рурк сложи ръката си върху рамото ѝ, но тя се освободи и го погледна с блеснали очи.

— Дявол да го вземе, казах ти да дойдеш с адвокат. Специално натъртих на думата. Ако Фийни не беше действал прецизно, те можеха да те задържат. Ти си свободен само защото той успя, а и портретът не съвпаднаше с твоя.

Той отново я докосна, но тя пак се дръпна.

— Реших, че нямам нужда от адвокат. Нуждаех се единствено от теб.

— Вече няма значение. — Тя се мъчеше да възвърне спокойствието си. — Всичко мина. Фактът, че имаш неопровержимо алиби за времето на убийството, както и че оръжието очевидно е било подхвърлено умишлено, сваля подозрението от теб. — Тя се почувства зле, непоносимо уморена. — Това може да не те елиминира напълно, но портретите на доктор Майра са ценни като злато. Никой не опровергава диагностиката ѝ. Тя те е елиминирала и това има голямо значение за отдела и адвокатите.

— Не ме тревожеха нито отделът, нито адвокатите.

— А трябваше.

— Изглежда, доста си се безпокоила за мен. Много съжалявам.

— Няма защо.

— Откакто те познавам, твърде често виждам сенки под очите ти. — Той ги докосна с палеца. — Не искам аз да съм причината за тези, които виждам сега.

— Аз сама съм си виновна.

— И аз нямам нищо общо с това, че рискуваш работата си, така ли?

„По дяволите Фийни“, помисли си тя гневно.

— Аз сама вземам решенията си. Сама си нося последиците.

„Не и сега“, помисли си той. Не сама.

— Нощта след като бяхме заедно, аз се обадох. Видях, че си разтревожена, но ти отрече. Фийни съвсем точно ми обясни защо си била разтревожена тогава. Сърдитият ти приятел искаше да ми натрие носа, задето съм ти причинил нещастие. И го направи.

— Фийни няма никакво право...

— Вероятно не. Нямах да има право, ако ми се бе доверила. — Той хвана двете ѝ ръце, за да спре бързото ѝ движение. — Не се отдръпвай от мен — предупреди я той с глух глас. — Бива те да отблъскваш хората, Ив. Но с мен няма да успееш.

— Ти какво очакваше, че ще дойда да ти плача, ли? „Рурк, ти ме прелъсти, а сега аз съм в беда. Помогни ми.“ Върви по дяволите, ти не ме прелъсти. Легнах с теб, защото го исках. Исках го достатъчно силно, за да забравя всичко останало. Каквото съм надробила, сама ще си го изсърбам. Нямам нужда от помощ.

— По-точно не искаш.

— Нямам нужда! — Не искаше да се унижава повече. — Командирът е доволен, че не си замесен в убийствата. Ти си чист. Ако аз бях сгрешила, щеше да е по-различно.

— Ако беше сгрешила в преценката си за мен, това щеше да ти струва значката.

— Да. Щях да загубя значката си. Щях да загубя всичко. Щях да си го заслужа. Но това не стана. Свърши се. А сега си върви.

— Наистина ли мислиш, че ще си тръгна?

Отмаля от нежната интонация, която долови в гласа му.

— Не мога да ти позволя, Рурк.

Той пристъпи, постави ръце върху облегалката на канапето и я хвана като в клетка.

— Аз също не мога да си го позволя. Това изглежда няма значение.

— Виж какво...

— Съжалявам, че те нараних — прошепна той. — Много съжалявам, че не ти повярвах, а после те обвиних, че нямаш доверие в мен.

— Не очаквах да мислиш другояче. Нито да постъпиш другояче. Това болеше повече от удара в лицето.

— Не. Съжалявам и за това. Ти твърде много си рискувала заради мен. Защо?

Нямаше лесни отговори.

— Вярвах ти.

Той притисна устните си към челото ѝ.

— Благодаря ти.

— Това беше въпрос на преценка — започна тя и когато той докосна с устни бузата ѝ, от устните ѝ се изтръгна несигурна въздишка.

— Ще остана с теб тази нощ. — После целуна слепоочието ѝ. — Ще се погрижа да поспиш.

— Със секс вместо приспивателно?

Рурк се намръщи, но докосна леко устните ѝ със своите.

— Ако искаш. — Той я повдигна. — Нека да проверим дали можем да открием точната доза.

По-късно той се вгледа в нея под приглушените светлини. Просната по корем, тя спеше изтощена. Искаше да изпита удоволствието от допира на кожата ѝ и затова погали с ръка гърба ѝ — гладка кожа, деликатни кости, стегнати мускули. Тя не помръдна.

Той остави пръстите си да се поровят из косата ѝ. Гъста като козината на норка, с отсенки на отлежал коняк и старо злато, подстригана зле. Погали устните ѝ и се усмихна — бяха пълни, стегнати, страстни.

Колкото и да бе изненадан, че е успял да ѝ покаже нещо ново, което не бе преживявала преди, една мисъл не му даваше покой.

Докъде ли ще стигнат двамата?

Когато повярва, че тя е убедена в неговата вина, нещо в него се бе скъсало. Усещането, че е предаден, че илюзиите му са разбити, го правеше слаб.

Тя го бе върнала назад до точката на уязвимост, от която бе избягал. Тя можеше да го нарани. Те можеха взаимно да си причиняват болка. Трябваше внимателно да помисли.

Но в момента въпросът бе кой искаше да причини болка и на двамата. И защо.

Той все още си блъскаше главата над проблема, когато хвана ръката ѝ, сплете пръсти в нейните и се отпусна в прегръдките на съня.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Когато се събуди, той си бе тръгнал. Така беше по-добре. Утрините носеха интимност, която я изнервяше. Тя вече беше доста увлечена по него — нещо, което не ѝ се бе случвало досега с друг мъж. Беше убедена, че връзката им щеше да повлияе върху останалата част от живота ѝ.

Взе душ набързо, загърна се в робата и се запъти към кухнята. Там завари Рурк вече обул панталона, а докато закопчаваше ризата си, преглеждаше сутрешните вестници на монитора.

Когато го видя, тя се слича, но същевременно изпита задоволство, каквото изпитва човек сред семейството си.

— Какво правиш?

— Моля? — Той вдигна поглед, обърна се и отвори автоготвача.
— Правя ти кафе.

— Кафе ли?

— Ами да, чух, че вече си станала. — Той извади чашките и тръгна към вратата, където тя стоеше някак колебливо. — Това не ти се случва много често.

— Кое?

Той се засмя и целуна устните ѝ леко.

— Да ми се усмихваш. Просто да ми се усмихваш.

Нима се усмихваше? Не беше го осъзнала.

— Помислих, че си си тръгнал. — Тя заобиколи малката масичка и хвърли поглед към монитора. Новините от фондовата борса. Естествено. — Вероятно си станал рано.

— Трябваше да проведе няколко разговора. — Доставяше му удоволствие да наблюдава как прокарва пръсти през влажната си коса. Един нервен навик, който тя сигурно не съзнаваше. Вдигна мобифона, оставен на масата, и го пхна в джоба си. — Имах съвещание на станцията, насрочено за пет часа сутринта тукашно време.

— А, да. — Тя отпи и се запита как е могла да живее досега без великолепия вкус на истинското кафе сутрин. — Зная, че срещите ти

там бяха важни. Наистина много съжалявам.

— Успяхме да уточним повечето подробности, останалото мога да свърша и оттук.

— Няма ли да се връщаш?

— Не.

Тя се обърна към автоготвача.

— Почти всичко е свършило. Искаш ли бисквити или нещо подобно?

— Ив. — Рурк остави чашата си и хвана раменете ѝ. — Защо не искаш да ми признаеш, че ти е приятно да съм с теб?

— Алибито ти бе доказано. Не е моя работа, ако ти... — Когато я обърна към себе си, тя се изтръгна от ръцете му. Беше ядосан. Видя го в очите му и се подготви за приближаващия спор. Оказа се обаче неподготвена за целувката му, за начина, по който устните му се притиснаха силно върху нейните, за начина, по който сърцето ѝ затупка мечтателно в гърдите.

Не се възпротиви и остана сгушена в него.

— Не зная как да се справя с това — промърмори тя. — Липсва ми опит. Имам нужда от правила, на които да се опра, Рурк. Стабилни правила.

— Аз не съм случай, който трябва да разплиташ.

— Не зная какво представляваш. Зная обаче, че тази история се развива твърде бързо. Тя не биваше да започва. Не трябваше да си позволявам подобно нещо.

Той я дръпна назад, за да може да се вгледа лицето ѝ.

— Но защо?

— Много е сложно. Трябва да се обличам и да тръгвам за работа.

— Каж ми нещо за себе си. — Той стисна здраво раменете ѝ. — Та аз нямам представа какво криеш в душата си.

— Аз съм полицайка — срязва го тя. — И това е всичко. На трийсет години съм и през целия си живот съм била близка само с двама души. Но дори с тях ми е лесно да се държа настрана.

— Как така да се държиш настрана?

— Не мога да си позволя да се раздавам докрай в отношенията си с тях. Ако в отношенията си с един човек давах всичко, това може да те съсипе и от теб нищо да не остане. Вече съм била нищо. Това обаче не може да продължава вечно.

— Кой те е наранил така?

— Не зная. — Ала тя знаеше. И то много добре. — Не си спомням, а и не желая да си спомням. Бях жертва, а след като веднъж ти се е случило, човек се пази да не се повтори. Това беше преди да вляза в Академията. Една жертва. Други хора дърпаха конците, вземаха решения вместо мен, тласкаха ме насам-натам.

— Мислиш, че и аз постъпвам като тях, така ли?

— В крайна сметка точно така става.

Имаше въпроси, на които той искаше отговор. Въпроси, които четеше по лицето ѝ, но които трябваше да почака. А дали не беше време да рискува? Той пхна ръка в джоба си и извади онова, което беше вътре.

Озадачена, Ив се втренчи в обикновеното сиво копче в дланта му.

— Паднало е от костюма ми.

— Да. За който не можеше да се каже, че ти отиваше особено — имаш нужда от по-наситени цветове. Намерих копчето в лимузината. Имах намерение да ти го върна.

Но когато тя протегна ръка, Рурк стисна копчето в шепата си.

— Това е хубава лъжа. — Развеселен, той се изсмя на себе си. — Нямах никакво намерение да ти го връщам.

— Ти да не си фетишист по отношение на копчетата, Рурк?

— Нося си го с мен, както ученик носи със себе си къдрица от косите на своята любима.

Тя пак го погледна. Обзе я приятно усещане, което се засили, когато видя смущението му.

— Странно.

— И аз така си мисля. — И той пхна копчето обратно в джоба си. — Знаеш ли какво още мисля, Ив?

— Нямам никаква представа.

— Мисля, че съм влюбен в теб.

Тя усети, че кръвта се дръпна от лицето ѝ, мускулите ѝ се отпуснаха, а сърцето затупка в гърлото ѝ.

— Това е...

— Да, трудно е да се изрече тази дума, нали? — Ръцете му следваха извивките на тялото ѝ, но той не я притегли към себе си. —

Доста мислих за това, но още не съм сигурен. Трябва да дообмисля отправната точка.

Тя облиза устните си.

— А има ли отправна точка?

— Много интересна и важна при това. Аз целият съм в твоите ръце, така както ти си в моите. Напълно безпомощен и няма да те пусна да си отидеш от мен, преди да сме решили какво ще правим.

— Това, хм, усложнява нещата.

— Направо е ужасно — съгласи се той.

— Рурк, ние дори не се познаваме извън спалнята.

— Напротив. Ние сме две изгубени души. И двамата сме обърнали гръб на онова, което сме били, и сме се превърнали в съвсем различни хора. Едва ли е странно, че съдбата е решила да се откаже от предначертаните ни лъкатушещи пътеки и да ги замени с прав и широк път. От нас зависи дали ще следваме отредените ни криволици или ще направим друг избор.

— Трябва да се съсредоточа върху разследването. То трябва да стои на първо място в съзнанието ми.

— Разбирам. Но ти имаш право и на личен живот.

— Личният ми живот, свързан с теб, се появи от разследването. От убиеца, който подхвърли това оръжие, за да падне съмнението върху теб, и с това показва, че добре разбира какво означава връзката ми с теб. Вниманието му е насочено към мен.

Ръката на Рурк се повдигна към ревера на робата ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

„Не забравяй правилата“, напомни си тя. Имаше правила, а тя беше на път да ги наруши.

— Ще ти кажа каквото мога, докато се обличам.

Ив тръгна към спалнята, а котаракът заизвива пред нея гъвкавото си тяло.

— Помниш ли нощта, когато беше влязъл в апартамента ми, преди да се прибера? На пода беше намерил един пакет.

— Да, и това много те разстрои.

Тя се засмя и съблече робата си.

— В участъка ми се носи славата на човек с каменно лице.

— Значи разбирам от камъни.

— Я виж ти! — Тя навлече един пуловер през главата си и си напомни да не се разсейва. — Та в него имаше запис на убийството на Лола Стар. Преди това ми беше изпратил и запис с Шарън Деблас.

Рурк се вкамени от страх.

— Значи е бил в апартамента ти.

В същия миг тя откри, че няма чисто бельо, и не забеляза ужаса, прозвучал в гласа му.

— Може би. Но мисля, че не е. Нямаше следи от насилствено влизане. Може да го е пхнал под вратата. Поне първия път е постъпил по този начин. Дискът с Джорджи обаче изпрати по пощата. Сградата вече е под наблюдение.

Отказа се да търси и obu панталоните си на голо.

— Той или го знае, или го е усетил по някакъв начин. Но държеше да получа дисковете. И трите. Знаеше, че аз съм назначена за главен следовател едва ли не преди мен.

Ив затърси чорапи. Този път й излезе късметът и намери два еднакви.

— Обади ми се по видеотелефона и ми пусна записа с убийството на Джорджи Касъл минути след като я беше ликвидирал. — Тя приседна на леглото и obu чорапите. — Оставил е оръжие, което е бил сигурен, че може да бъде проследено. Искал е да забърка и теб. Едно обвинение в убийство щеше да направи живота ти труден, Рурк, и ако командирът не ме подкрепяше, щях отдавна да бъда отстранена от случая и изхвърлена от отдела. Той знае какво става в полицейския участък. Интересува се и от личния ми живот.

— За щастие не е знаел, че аз дори не бях на Земята.

— Беше златен шанс и за двама ни. — Тя откри ботушите си и ги obu. — Но това няма да го спре. — Тя стана и взе кобура си. — Той пак ще се опита да се добере до мен и най-добре може да го постигне чрез теб.

Рурк наблюдаваше как тя проверява лазера си по навик, преди да го закопчае.

— Защо си му необходима?

— Той няма високо мнение за жените. Направо полудява, защото разследването се води от жена. Смята, че по този начин стореното от него няма същата тежест. — Тя сви рамене, а после прокара пръсти в косата си, за да я срещи. — Поне така мисли психиатърката.

Котаракът започна да се катери по крака ѝ, тя отскубна лапите му и го подхвърли върху леглото, а той ѝ обърна гръб и започна да се мие.

— А според психиатърката възможно ли е той да се опита да се освободи от теб с по-директни средства?

— Аз не се вписвам в модела му.

Рурк се бореше с лепкавите пръсти на страха и стискаше юмруци в джобовете си.

— Ами ако наруши модела?

— Мога и сама да се оправя.

— Заслужава ли да рискуваш живота си заради три вече мъртви жени?

— Да. — Тя долови как гласът му потрепери от ярост и я посрещна спокойно. — Струва си да намеря справедливост заради трите жени, които вече са мъртви, и да се опитам да предотвратя смъртта на още три. Той е едва на половината път. Под всяко от телата е оставил бележка. Още в началото ни даде да разберем, че ще следва предварително начертан план. Предизвиква ни да го спрем. Първата от шестте, втората от шестте, третата от шестте. Каквото и да ми струва, ще му попреча да убие четвъртата.

— Ти си самата дързост! Това е първото нещо, което ме изпълни с възхищение, когато се запознах с теб. Сега обаче то ме изпълва с ужас.

Тя се приближи до него и за първи път го погали по бузата, но почти веднага отдръпна ръката си и смутена отстъпи назад.

— От десет години съм полицайка, Рурк, и досега съм имала само натъртвания или синини. Така че не се тревожи.

— Струва ми се, че трябва да започнеш да свикваш с мисълта някой да се безпокои за теб, Ив.

Това не влизаше в плана. Тя излезе от спалнята и взе якето и чантата си.

— Разказвам ти тези неща, за да разбереш с какви проблеми се занимавам и защо не мога да дележа усилията си и да анализирам случилото се между нас.

— Винаги ще има случай, който да разследваш.

— Вярвам в Бога, че няма винаги да има случаи като този. Това не е убийство за печалба или от страст. Не е извършено от отчаяние

или полуда. То е извършено хладнокръвно и добре обмислено. То е извършено със...

— Със злост ли?

— Да. — Изпита облекчение, че той пръв изрече тази дума. Не прозвуча чак толкова глупаво. — Каквито и успехи да сме постигнали в областта на генното инженерство, оплождането ин витро и социалните програми, ние все още не сме успели да овладеем основните човешки недостатъци: насилие, похот, завист.

— Седемте смъртни греха.

Тези думи ѝ напомниха за старицата и отровния ѝ пай.

— Да. Трябва да вървя.

— Ще дойдеш ли при мен след работа довечера?

— Не зная кога ще приключа. Може да...

— Ще дойдеш ли?

Той се усмихна и тя разбра, че очаква тя да направи крачката. Беше сигурна, че той съзнава колко ѝ е трудно да отиде до него, да целуне устните му, колкото и обикновен да бе този жест за него.

— До скоро.

— Ив, трябва да носиш ръкавици.

Тя набра кода на вратата ѝ се усмихна през рамо.

— Така е, но непрестанно ги губя.

Щом влезе в кабинета си, доброто ѝ настроение изчезна. Там завари Деблас и помощника му.

Деблас нарочно погледна златния си часовник.

— Идвате на работа като банкерка, а не като полицайка, лейтенант Далас.

Тя знаеше много добре, че минава осем, но сви рамене.

— Е да, но животът предлага толкова примамливи възможности. Какво мога да направя за вас, сенаторе?

— Доколкото разбирам, има още едно убийство. Много съм недоволен от хода на разследването. Сега съм дошъл, за да предотвратя най-лошото. Не искам името на внучката ми да се свързва с другите две жертви.

— В такъв случай ви трябва Симпсън или неговото пресаташе.

— Не ми се подигравайте. — Деблас се наведе напред. — Внучката ми е мъртва и няма сила, която да я върне. Но няма да позволя името Деблас да бъде омърсено, да бъде окаляно от две най-обикновени проститутки.

— Изглежда мнението ви за жените не е много високо, сенаторе. — Този път внимаваше да не се подиграва, но не го изпускаше от поглед — преценяваше го.

— Точно обратното. Аз благоговеея пред тях. Ето защо онези, които се продават, онези, които не зачитат нравствеността и почтеността, ме отвращават.

— Внучката ви попада ли сред тях?

Той скочи от стола, лицето му стана мораво, очите щяха да изскочат. Ив беше напълно сигурна, че ако Рокман не бе застанал между тях, той щеше да я удари.

— Сенаторе, лейтенант Далас само се опитва да ви подразни. Не й доставяйте това удоволствие.

— Няма да безчести семейството ми. — Деблас се задъха и Ив се учуди дали пък няма заболяване на сърцето. — Внучката ми плати скъпо за греховете си и аз няма да позволя близките ми да бъдат подложени на обществен присмех. Няма да търпя мерзките ви инсинуации.

— Опитвам се да гледам на фактите обективно. — Забавлявах я опитите му да се овладее. Това му струваше много усилия, отбеляза тя — ръцете му трепереваха, гърдите се повдигаха бързо. — Опитвам се да открия мъжа, който е убил Шарън, сенаторе. Предполагам, че това е много важно и за вас.

— Това няма да я върне. — Той отново седна, очевидно изтощен от избухването. — Сега най-важното е да защитим онова, което е останало. А за да го постигнем, името на Шарън не бива да се замесва заедно с това на другите две жени.

Разсъжденията му не й харесваха, нито я интересуваха чувствата му. А те все още бяха тревожно разпалени.

— Да ви донеса ли вода, сенатор Деблас?

Той кимна и махна с ръка. Ив излезе и наля чаша бутилирана вода. Когато се върна, дишането му бе станало по-равномерно, а ръцете се бяха поуспокоили.

— Сенаторът се претоварва — вметна Рокман. — Неговият Законопроект за нравствените стойности ще бъде гласуван утре. Тази семейна трагедия ще окаже допълнителен натиск.

— Разбирам. Правя всичко възможно, за да приключи случая. — Тя наведе глава — Политическият натиск пречи много при провеждането на едно разследване. Не ми харесва да ме следят в личното ми време.

Рокман се усмихна мило.

— Съжалявам. Какво точно имате предвид?

— Следят ме, а личната ми връзка с един мъж е докладвана на шефа Симпсън. Не е тайна, че Симпсън и сенаторът са много близки.

— Сенаторът и шефът Симпсън са свързани с лични и политически интереси — съгласи се Рокман. — Едва ли би било етично или в интерес на сенатора да следи служител на полицията. Уверявам ви, лейтенант, сенаторът Деблас е твърде погълнат от своята скръб и отговорността, която носи към страната, за да се тревожи за... личните ви връзки. Подочухме обаче от шефа Симпсън, че доста неща ви свързват с Рурк.

— Един безнравствен опортюнист. — Сенаторът остави чашата настрана. — Той не би се спрял пред нищо в името на властта.

— Той — добави Ив — беше освободен от всички обвинения по това разследване.

— Парите купуват неприкосновеност — рече Деблас в отговор с отвращение.

— Не и в този кабинет. Сигурна съм, че ще изискате доклада от командира. Междувременно, независимо дали това ще смекчи или не скръбта ви, възнамерявам да открия убиеца на внучката ви.

— Вашата отдаденост на работата е похвална. — Деблас се надигна. — Внимавайте в престараването си да не изложите на опасност доброто име на семейството ми.

— Какво ви накара да промените мнението си, сенаторе? — учуди се Ив. — Когато говорихме за първи път, заплашихте да ми отнемете работата, ако не открия убиеца на Шарън, и то незабавно.

— Тя вече е мъртва — беше всичко, което каза той, и закричи към вратата.

— Лейтенант — Рокман сниши глас. — Искам да ви напомня, че натискът върху сенатора Деблас е огромен и ако човек е по-слаб, той

може да го съсипе. — Той въздъхна бавно. — Както стана с жена му. Тя е изпаднала в нервна криза.

— Съжалявам.

— Лекарите не са убедени, че тя ще се оправи. Тази допълнителна трагедия накара сина му да полудее от мъка. Дъщеря му се затвори в себе си, не контактува със семейството и се е оттеглила в уединение. Единствената надежда на сенатора да се възстановят отношенията в семейството, е да остави смъртта на Шарън и преживяния ужас да утихнат.

— В такъв случай може би най-доброто е сенаторът да отстъпи и да остави отдела да работи на спокойствие.

— Лейтенант... Ив — каза той с изключителния си чар, — ще ми се да успея да го убедя в това, но вярвам, че ще бъде безполезно, така както би било, ако се опитам да ви накарам да оставите Шарън да почива в мир.

— Прав сте.

— Е, тогава — за миг той хвана ръката й. — Всички ние трябва да направим каквото е по силите ни, за да оправим нещата. Приятното ми беше да ви видя отново.

Ив затвори вратата след него и се замисли. Деблас несъмнено имаше много избухлив характер, който можеше да доведе до насилие. Тя почти съжаляваше, че той не умее да се владее, че му липсва пресметливостта, за да е планирал до педантичност трите убийства.

Във всеки случай щеше да си има доста неприятности, ако решеше да свърже един крайнодесен сенатор с няколко нюйоркски проститутки.

Може пък да се опитваше да защити семейството си. А може и да се опитваше да защити Симпсън — политическия си съюзник.

Това беше губеща карта, реши Ив. Може и да работи за Симпсън, ако шефът е свързан с убийствата на Стар и Касъл. Но един мъж не защитава убиеца на своята внучка.

„Грешиш, като не търсиш двама мъже“, помисли си Ив. Независимо от това, тя щеше да се порови из делата на Симпсън.

Трябваше обаче да го направи обективно. И не биваше да се забравя, че съществува голяма вероятност Деблас да не знае, че един от любимите му политически приятели е бил изнудван от внучката му.

Тя трябваше да открие това.

Но сега беше ред на друго нейно подозрение. Намери номера на Чарлс Монро и се свърза по телефона.

Гласът му бе сънен.

— Цялото си време ли прекарваш в леглото, Чарлс?

— По възможност, лейтенант Сладурче. — Той разтри очите си с ръка и ѝ се захили. — Така си мисля за теб.

— Е, по-добре недей. Имам няколко въпроса.

— А, не можеш ли да дойдеш тук и да ми ги зададеш лично? Топъл съм, гол и сам-самичък.

— Човече, не знаеш ли, че има закон срещу подобни предложения към офицер от полицията.

— Казах ти, ще го направя без пари — ще е съвсем лично преживяване.

— Нека да го оставим безлично. Има една жена от твоя бранш. Джорджи Касъл. Познаваш ли я?

Прелъстителката усмивка угасна на лицето му.

— Да. Всъщност познавах я. Макар и не много добре. Запознахме се на едно празненство преди около година. Тя все още беше нова в бизнеса. Забавна, привлекателна. Навита. Паснахме си.

— В какъв смисъл?

— Сприятелихме се. От време на време се виждахме да пийнем по нещо. Веднъж, когато програмата на Шарън беше твърде претрупана, аз я накарах да изпрати няколко клиента при Джорджи.

— Те са се познавали — каза Ив натъртено. — Шарън и Джорджи, нали?

— Мисля, че не. Доколкото си спомням, Шарън се е свързала с Джорджи и я е попитала дали се интересува от някои нови номера. Джорджи приела и с това се приключило. А, да, Шарън споменаваше, че Джорджи ѝ изпратила букет червени рози — подарък в знак на благодарност. Шарън едва не припадна от този старомоден жест.

— Просто едно старомодно момиче — каза Ив.

— Трябва да ти кажа, че много се разстроих, когато разбрах, че Джорджи е умряла. Когато узнах за Шарън, това ми подейства като удар, но все пак донякъде не бях изненадан. Но пък Джорджи? Как да ти обясня, тя беше съвсем умерена.

— Може да се наложи отново да поговорим, Чарлс. Моля те, остани си у дома.

— Щом е за теб...

— Стига вече — срязва го тя, преди той да продължи с намеците.

— Какво знаеш за дневниците на Шарън?

— Никога не ми е давала да ги чета — каза той спокойно. — Шегувах се с нея по този въпрос. Доколкото си спомням, казваше, че си води дневник още от дете. При теб ли са? Слушай, споменава ли нещо за мен?

— Къде може да ги е пазила?

— Предполагам, че в апартамента. Къде другаде?

Този въпрос именно не даваше мира на Ив.

— Ако се сетиш нещо друго за Джорджи или за дневниците, обади ми се.

— По всяко време на денонощието, лейтенант Сладурче. Разчитай на мен.

— Добре — тя изключи линията и се разсмя.

Слънцето вече залязваше, когато пристигна у Рурк. Все още не бе приключила с работата си. Искаше да го помоли нещо, което цял ден се въртеше в главата ѝ. Беше се решила на това, после го отхвърли, раздирана от колебания, докато накрая се възмути от себе си.

Тръгна от участъка точно на секундата, когато ѝ свърши смяната, нещо, което от месеци не ѝ се бе случвало. Напредъкът беше незначителен и едва ли имаше смисъл да стои там.

Фийни беше стигнал до задънена улица в търсенето на втория сейф. С явна неохота ѝ беше дал списъка на полицаите, за който го бе помолила. Ив имаше намерение да проучи всеки от тях през свободното си време, както тя намереше за добре.

Осъзна, че щеше да ѝ се наложи да използва Рурк, и това я изпълни със съжаление.

Вратата ѝ отвори Съмърсет с обичайната си надменност.

— Идвате по-рано, отколкото ви очакваме, лейтенант.

— Ако той не е тук, ще почакам.

— В библиотеката е.

— А тя къде се намира?

Съмърсет показва леко раздражение. Ако Рурк не му бе наредил веднага да въведе жената, той щеше да се отърве от нея, като я въведе в

някоя зле осветена стаичка.

— Оттук, моля.

— Какво те кара да се държиш зле с мен, Съмърсет?

С гръб, изпънат като на войник, той я поведе по няколкото стъпала, а после по един широк коридор.

— Не разбирам за какво говорите, лейтенант. Ето библиотеката — съобщи той почтително и ѝ отвори вратата.

Никога през живота си не беше виждала толкова много книги. Ако ѝ бяха казали, че не само в музеите може да има толкова много книги на едно място, нямаше да повярва. Стените бяха опасани с тях, така че стаята, разделена на две нива, сякаш едва ги побираше.

Рурк се беше изтегнал с книга в ръка върху нещо, което вероятно бе кожено канапе, а в скута му лежеше котаракът.

— Ив, подранила си. — Остави книгата, взе котарака и се изправи.

— За бога, Рурк, откъде си взел всичките тези книги?

— Книгите ли? — Той обходи стаята с поглед. Светлината на огъня танцуваше по многоцветните им корици. — Още едно от нещата, които ме интересуват. Не обичаш ли да четеш?

— Ами от време на време. Но дисковете са много по-удобни.

— А и много по-неестетични. — Той погали котарака по врата и той примижа от удоволствие. — Можеш да вземеш за четене която си пожелаеш.

— Засега ще се въздържа.

— Нещо за пиене?

— С това мога да се справя.

Телефонът му иззвъня.

— Очаквах този разговор. Защо не донесеш по чаша от виното, което оставих да се шамбрира на масата?

— Добре. — Тя взе котарака и тръгна. За да не се поддаде на силното изкушение да подслушва, тя отиде в другия край на стаята.

Това ѝ даде възможност да разгледа книгите, да изчете заглавията им. За някои от тях беше чувала. Въпреки че беше учила в държавно училище, там ги караха да четат задължително Стайнбек и Чосър, Шекспир и Дикенс. Програмата минаваше през Кинг и Гришам, Морисън и Графтън.

Тук обаче имаше десетки, а може би и стотици имена, които никога не беше чувала. Чудеше се дали някой може да се справи с толкова много книги, още по-малко пък да ги прочете.

— Извинявай — каза той, след като приключи разговора. — Беше спешно.

— Няма нищо.

Той взе виното, което му бе наляла.

— Котаракът вече е много привързан към теб.

— Мисля, че му е все едно при кого е. — Но трябваше да признае, че ѝ бе приятно да го гали, а той да стои сгушен в нея. — Не зная какво да правя с него. Обадих се на дъщерята на Джорджи, а тя ми каза, че не може да понесе мисълта да го вземе. Моята настоятелност само я накара да се разплаче.

— Можеш да го задържиш.

— Не зная. Човек трябва да се грижи за домашните си любимци.

— Котките са забележително самостоятелни. — Той седна на канапето и изчака тя да се настани до него. — Разкажи ми как мина денят ти.

— Нямах особени успехи. А ти?

— Свърших много работа.

— Имаш много книги — каза Ив и се почувства неудобно от онова, което криеше.

— Изпитвам някаква привързаност към тях. Когато бях на шест години, едва можех да чета името си. После попаднах на една разкъсана книга на Йейтс. Той е много известен ирландски писател — добави той, когато забеляза, че Ив го гледа с недоумение. — Страшно исках да разбера за какво пише и така сам се научих да чета.

— Не си ли ходил на училище?

— Не. В очите ти виждам тревога, Ив — прошепна той.

Тя въздъхна. Какъв смисъл имаше да крие, когато той виждаше през нея.

— Имам проблем. Искам да разбера нещо допълнително за Симпсън. Очевидно е, че не мога да използвам каналния ред, нито домашния, нито служебния си компютър. Още щом се опитам да проуча шефа на полицията, веднага ще ме изхвърлят.

— Сигурно се питаш дали имам защитена, нерегистрирана система. Разбира се, че имам.

— Разбира се — промълви Ив. — Една нерегистрирана система е в нарушение на Кодекс 453, част 35-та.

— Не мога да не призная, че ужасно се възбуждам, когато ми цитираш законите, лейтенант.

— Никак не е забавно. Онова, което искам да те помоля да направиш, е незаконно. Да се проучва чрез електронни средства личността на един държавен служител е сериозно престъпление.

— След това можеш да арестуваш и двама ни.

— Не се шегувай, Рурк. Аз се придържам към законите, а сега те карам да ги нарушаваш.

Той се надигна и я изправи.

— Скъпа Ив, нямаш ни най-малка представа колко закони съм нарушил. — Той взе бутилката с вино, стисна я с два пръста и обгърна кръста на Ив. — Когато бях на десет години, се занимавах със забранена игра на зарове — започна той, докато я водеше от стая в стая. — Наследство от скъпия ми баща, който заради нея бе наръган с нож в гърлото в една тясна уличка в Дъблин.

— Съжалявам.

— Не може да се каже, че бяхме близки. Той беше едно копеле и никой не го обичаше, най-малко пък аз. Съмърсет, ще вечеряме в седем и трийсет — добави Рурк и пое към стълбите. — Но със силата на юмрука той ме научи да познавам заровете, картите и залаганията. Беше крадец, не много сръчен, както го доказа и неговият край. Аз бях по-добър. Крадах, мамех, а известно време се занимавах и с контрабандна търговия. Както виждаш, едва ли можеш да ме поквариш с една скромна молба.

Тя гледаше настрани, докато той въвеждаше кода за втората врата.

— А все още ли...

— Дали все още крада, мамя и се занимавам с контрабанда ли? — Той се обърна и докосна лицето ѝ. — Това никак не би ти харесало, нали? Ще ми се да ти кажа „да“. Твърде отдавана разбрах, че има много по-вълнуващи игри в рамките на закона. А удоволствието от спечелената игра не може да се сравнява с нищо друго.

Той я целуна по челото, а после влезе в стаята.

— Но трябва да участваме.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

В сравнение с останалата част от къщата, която бе виждала, тази стая бе подредена по спартански, строго организирана за работа. Никакви приказни статуи и пищни полилеи. Широкото командно табло с П-образна форма — основата за комуникации и изследвания — изпълнено с всевъзможни устройства за извличане на информация, бе монотонно черно, с хиляди копчета и бутони, набраздено с прорези и претъпкано с екрани.

Ив бе чувала, че Международният център за криминални издирвания притежава най-съвършената и скъпа информационна система в страната. Предполагаше, че и Рурк има нещо подобно.

Тя не разбираше много от компютърна техника, но още от пръв поглед ѝ стана ясно, че апаратурата тук определено превъзхожда всякакви устройства от подобен род, ползвани от нюйоркската полиция и службите за сигурност. Такова нещо трудно можеше да си позволи дори единственият по рода си отдел за електронно детектиране.

Дългата стена пред командното табло бе заета от шест големи монитора. Имаше и втора, допълнителна система, състояща се от малък, лъскав монитор за визуална връзка, втори лазерен факс, холограмна система за приемане и предаване на сигнали и няколко други апарата, които тя не можа да разпознае.

Трите компютърни бази бяха свързани помежду си с монитори. Плочките на пода блестяха ослепително с диамантените си форми, преливайки цветовете в безмълвна хармония, подобно на люлееща се течност. Единственият прозорец, гледащ към града, пропускаше през себе си последните лъчи на залязващото слънце.

Дори и тук атмосферата изглеждаше недостатъчно подходяща за Рурк.

— Доста добро оборудване — отбеляза Ив.

— Не чак толкова функционално като в моя офис, но основните неща ги има. — Той застана зад главното командно табло и опря длан

върху екрана за идентификация. — Рурк. Разреши достъп за операция.

След краткотрайно дискретно жужене командното табло включи светлините си.

— Приеми идентификационни параметри на нова длан и запамети нов гласов регистър — продължи той и кимна към Ив. — Готов за „жълт“ достъп.

При кимването му с глава Ив притисна ръка върху екрана. Почувства слабата гъделичкаща топлина на четящото устройство.

— Далас.

— Готово. — Рурк зае мястото си. — Сега системата ще разпознава гласа ти и ще приема твои устни и ръчни команди.

— Какъв е този „жълт“ достъп?

Той се усмихна.

— Напълно достатъчен, за да ти каже всичко, което трябва да знаеш, и същевременно не съвсем достатъчен, така че да мога да държа нещата под контрол.

— Хм. — Тя се огледа. Погледът ѝ премина през пулта с търпеливо премигващи светлини и безброй монитори и датчици. Прииска ѝ се и Фийни да беше там с неговия компютърен ум. — Търси за Едуард Т. Симпсън, шеф на полицията и сигурността, град Ню Йорк. Всички финансови данни.

— Целим се право в десетката — измърмори Рурк.

— Нямам време за губене. Нали това не може да бъде проследено?

— Не само че не може да бъде проследено, а дори няма да има доклад за извършеното търсене.

— Симпсън, Едуард Т. — обяви компютърът с мек, женски тон — финансови архиви. Започвам търсене.

Виждайки повдигнатата вежда на Ив, Рурк се засмя.

— Предпочитам да работя с мелодични гласове.

— Искам да попитам — вметна тя — как успяваш да получиш достъп до данните, без да активизираш системата за компютърна защита „Компюгард“?

— Няма система, която да е сто процента защитена или напълно изолирана, без да е възможно да се проникне в нея. Дори и вездесъщата „Компюгард“ не е такава. Тя може да бъде непреодолима пречка за един средно способен хакер или електронен крадец, но с

подходяща апаратура може да се проникне дори в нея. А аз разполагам с такава. Това е всичко. Данните са готови. Да бъдат представени на екран едно — нареди той.

Ив погледна нагоре и видя как справка за кредитите на Симпсън проблесна на големия монитор. Бяха стандартни данни: изплащане на автомобилни вноски, ипотечи, баланси на кредитни карти. Всички до последната — автоматични електронни преводи.

— Тази сметка в „Америкън експрес“ е доста солидна — констатира замислено тя. — Освен това, надали е обществено достояние фактът, че той притежава земя на Лонг Айленд.

— Това едва ли ще може да се нарече мотив за убийство. Този човек се старае да има първокласен рейтинг, което означава, че винаги плаща дължимото. А, ето още една банкова сметка. На екран две.

Ив проучи цифрите с недоволно изражение.

— Нищо, което да буди подозрение. Напълно нормални вноски и тегления, извършвани главно чрез банкомати, както се вижда от данните на справка. Какво е това „Джереми“?

— Мъжки моделиер — отвърна Рурк с презрителна усмивка. — Според мен — второкласен.

Тя сбърчи нос.

— Прекалено много разходи за дрехи.

— Скъпа, ще се наложи малко да те покваря. Прекалено много са, само ако става дума за бельо.

Тя изсумтя и мушна палци в предните джобове на кафявите си панталони.

— Ето я и борсовата му сметка. Екран три. Напълно безинтересна — добави Рурк след един бърз преглед.

— Какво имаш предвид?

— Ами, неговите инвестиции, такива, каквито са. Никъде никакъв риск. Държавна емисия, няколко съвместни фонда и демонстрация на повърхностни знания за „сините чипове“. Всичко извадено на сергията.

— И какво толкова нередно има в това?

— Нищо, ако някой желае парите му да трупат прах. — Той я изглежда косо. — Ти, лейтенант, играеш ли на борсата?

— Ами, да. — Тя все още се опитваше да проумее точния смисъл на разните съкращения и проценти. — Следя борсовите бюлетини два

пъти седмично.

— И нямаш стандартен борсов пакет? — Той почти потрепери.

— И какво от това?

— Дай ми това, което имаш, и ще удвоя размера на сумата за шест месеца.

Тя само се намръщи, продължавайки съсредоточено да разглежда борсовите данни.

— Не съм дошла тук, за да се замогвам.

— Но, скъпа — гласът му прозвуча с плавна ирландска напевност, — в това отношение всички сме еднакви.

— Може ли да погледнем дали има някакви доброволни дарения, политика, благотворителност, нещо от този род.

— Достъп до освободени от данъци фондове — заповяда Рурк.
— Изображение на екран три.

Тя зачака, потрепвайки нетърпеливо с ръка по крака си.

Данните се изписаха на екрана.

— Внася си парите там, където е и душата му — измърмори тя, разглеждайки вноските му за Консервативната партия и фонда за кампанията на Деблас.

— Обективно погледнато, не е особено щедър. Хм! — Рурк повдигна вежди. — Интересно. Много солиден дар за „Морални ценности“.

— Не беше ли това екстремистка групировка?

— Последователите ѝ смятат за свой дълг спасението на нас, грешниците, от самите нас. Деблас е неин предан привърженик.

Но Ив вече се ровеше из собствените си мозъчни архиви.

— Подозират ги в саботаж на информационните банки в няколко големи клиники за контрол над раждаемостта.

Рурк изцъка с език.

— За всички жени, решили сами да определят съдбата си — дали и кога да заченат, колко деца да имат и т.н. Накъде е тръгнал този свят? Очевидно някой трябва да ги вразуми.

— Точно така. — Разочарована, Ив пхна ръце в джобовете си.

— За човек като Симпсън това е опасна връзка. На него му харесва да е неутрален. Демонстрира симпатиите си към умерените.

— Просто прикрива консервативните си връзки и убеждения. През последните няколко години той внимателно размества

пластовете. Иска му се да стане губернатор. Може би вярва, че Деблас ще може да го издигне дотам. Политиката е игра на бартерни сделки.

— Политиката ли?! Изнудваческите записи на Шарън Деблас бяха достатъчно показателни за истинската същност на политиците. Секс, убийства, политика — измърмори Ив. — Колкото повече се променят нещата...

— Правилно, толкова повече си остават същите. И в наши дни двойките все още се отдават на плътски наслади, хората все още убиват хора, а политиците все още целуват бебета и после лъжат със същите усти.

Нещо не беше както трябва. Ужасно й липсваше Фийни. Убийства от двайсети век, помисли си тя, филми от двайсети век. Имаше и нещо друго, което също не се бе променило през последното хилядолетие. Данъците.

— Можем ли да получим информация за плащаните от него данъци? За последните три години?

— Малко по-сложно е. — Устната му вече се бе изкривила в несиметрична усмивка от отпразненото предизвикателство.

— Това, също така, е и нарушение на федералните закони. Виж, Рурк...

— Изчакай само за миг. — Той натисна един бутон и над пулта се плъзна клавиатура за писане. Ив се загледа с изненада в пръстите му, които се понесоха по клавишите.

— Къде си се научил да правиш това? — Дори и след задължителната служебна подготовка тя едва се оправяше с ръчните команди.

— Тук-там — отвърна той разсеяно. — Още по времето на моето изгубено детство. Трябва да заобиколя охранителната система. Ще отнеме известно време. Защо не налееш по чаша вино?

— Рурк, не трябваше да те моля. — Обхваната от угризения, тя неусетно се приближи до него. — Не мога да позволя това да ти се случи отново...

— Шшт! — От концентрацията веждите му се бяха събрали в черта, докато си проправяше път през лабиринта за сигурност.

— Но...

Главата й рязко се отметна встрани. Погледът му бе изпълнен с напрегнато очакване.

— Вече отворихме вратата, Ив. Сега или влизаме вътре, или й обръщаме гръб.

Ив се сети за трите убити жени, които не бе успяла да спаси. Тогава не знаеше достатъчно, за да спре смъртта. Тя кимна и отново извърна глава. Тракането по клавиатурата се чу отново.

Наля вино в чашите и застана пред екраните. Докато те се изпълваха с изрядно подредени цифри, тя размишляваше. Високи кредитни лихви, своевременно изплащани заеми, консервативни и относително малки инвестиции, констатира тя. Естествено, това означаваше повече пари, отколкото средните разходи за дрехи, вина и бижута. Но скъпият вкус не се считаше за престъпление. Не и когато си плащаш. Дори притежаването на втора къща не се смяташе за криминално деяние.

Тя чу Рурк да ругае тихо и погледна към него. Стоеше приведен над клавиатурата, така погълнат, сякаш нея я нямаше. Странно, никога не би предположила, че той притежава техническите умения да влиза ръчно в програмите. Според Фийни това бе една почти загубена способност, едно отдавна изчезнало изкуство, освен в средите на техническите изпълнители и хакерите.

А той — богат, привилегирован, елегантен — свободно боравеше с клавиатурата, може би амбициран да разреши един проблем, обикновено възлаган на нископлатени, изтощени от работа канцеларски плъхове. За момент тя си позволи да забрави за своите настоящи задължения и му се усмихна.

— Знаеш ли, Рурк, ти си доста умен.

Усети, че за пръв път бе успяла да го изненада. Вдигна глава и я изгледа с ококорени очи. Всичко продължи може би само миг-два. И тогава в тях отново блесна онази лукава усмивка. Същата, която караше пулса й да подскача.

— Ще трябва да ме възнаградиш с нещо повече от похвала, лейтенант. Вкарах те вътре.

— Без майтап? — Обля я вълна на възбуда и тя бързо се завъртя към екрана. — Покажи данните.

— Екрани четири, пет и шест.

— Това е последният ред. — Тя събра вежди, като видя общия му доход. — Изглежда съвсем нормално, не мислиш ли? Съответства на заплатата му.

— Малко лихви и дивиденди от инвестиции. — Рурк превърта текста надолу. — Няколко хонорара за персонални изяви и произнасяне на речи. Той живее потайно, но иначе се простира според чергата си. Поне така изглежда от тези данни.

— По дяволите! — Тя ядосано отметна ръка назад и разля виното си. — Какви други данни има?

— За прозорлива и интелигентна жена като теб това е един невероятно наивен въпрос. Тайни сметки — обясни той. — Ползването на два комплекта документи е изпробван, доказан и много традиционен метод за укриване на незаконни доходи.

— Ако имаш незаконни доходи, защо трябва да си толкова глупав, че да ги документиращ?

— Въпрос, задаван от десетилетия. И все пак хората го правят. Да, правят го. Точно така — добави той, отговаряйки на неизречения й въпрос за неговите собствени счетоводни методи. — Разбира се, че и аз го правя.

Тя го изглежда настойчиво.

— Не искам да знам за това.

Рурк само повдигна рамене.

— Искам да кажа, че след като аз го правя, значи знам как се прави. Всичко е показано на екраните, нали така? — С няколко команди той сля данните за данъците на един екран. — Нека сега минем на друго ниво. Компютър, Симпсън, Едуард Т., чуждестранни сметки.

— Няма такава информация.

— Винаги има още информация — измърмори Рурк убедено. След това отново се приведе над клавиатурата и нещо започна да жужи.

— Какъв е този шум?

— Просто ми показва, че удрям на стена. — Той разкопча копчетата на ръкавелите си и запретна ръкави. Жестът му накара Ив да се усмихне. — Щом има стена, значи зад нея има нещо.

Продължи да работи с една ръка, докато с другата отпиваше от чашата с вино. Когато повтори командата си отново, се чу отговор.

Защитени данни.

— А, ето, че уцелихме.

— А как ще успееш...

— Шшт! — Издаде нова команда. Ив притихна в напрегнато мълчание. — Компютър, тествай цифрови и буквени комбинации за парола.

Доволен от напредъка, той се облегна назад.

— Това ще отнеме известно време. Защо не дойдеш тук?

— Можеш ли да ми покажеш как... — Тя млъкна шокирана, когато Рурк я дръпна в скута си. — Хей, това е важно.

— И това също. — Пое устните ѝ със своите, плъзгайки същевременно ръката си нагоре по бедрото ѝ, чак до извивката на гърдите. — Може да мине час, а и повече, докато намери паролата. — Бързите му, сръчни ръце, вече бяха успели да се напъхат под пуловера ѝ. — Доколкото си спомням, ти не обичаше да си пилееш времето.

— Не обичам. — За първи път в живота си тя седеше в нечий скут и усещането не беше неприятно. Тъкмо се отпусна назад, когато поредното механично жужене я накара да се изправи рязко. Тя се втренчи безмълвно в леглото, плавно изскочило от един панел на страничната стена. — Човекът, който има всичко — едва успя да каже Ив.

— Ще го имам. — Той пхна ръка под краката ѝ и я вдигна на ръце. — Съвсем скоро.

— Рурк! — Поне този път трябваше да си признае, че ѝ бе приятно да я сграбчат и понесат на ръце.

— Да.

— Винаги съм смятала, че прекаленото изтъкване в обществото, рекламата и развлеченията е свързано със секса.

— Сериозно?

— Да. — Усмивайки се, тя размърда тялото си и с чевръсто движение наруши равновесието му. — Промених решението си — рече тя, след като двамата се изтърколиха върху леглото.

Ив вече се бе научила, че любовната игра може да бъде емоционална, завладяваща, дори вълнуващо рискована. Никога досега не бе предполагала, че всичко това може да бъде и забавно, фактът, че можеше да се смее и боричка върху леглото като дете, бе съвършено ново откритие за нея.

Пробягващи целувки, предизвикващи гъдел докосвания, спонтанен невъздържан смях. Не можеше да си спомни някога да се е смяла така в живота си, както сега, притиснала Рурк към дюшека.

— Хванах те!

— Предавам се. — Запленен от чара ѝ, той ѝ позволи да го притисне с тялото си, обсипвайки цялото му лице с целувки. — И след като вече ме имаш, какво възнамеряваш да правиш с мен?

— Да те използвам, разбира се. — Тя го ухапа, не особено нежно, по долната устна. — Да си доставя удоволствие. — С вдигнати вежди Ив разкопча ризата му и я разтвори. — Наистина имаш страхотно тяло. — Тя прокара ръце по гърдите му. — Преди си мислех, че неща от този род са чисто самохвалство. В края на краищата всеки по-заможен може да си го позволи.

— Но аз моето не съм го купувал — отвърна Рурк, сам изненадан, че защитава физиката си.

— Не си, но си имаш фитнес зала тук, нали? — Привеждайки се над него, тя прокара устни по рамото му. — Някой път ще трябва да ми я покажеш. Мисля, че много ще ми хареса да те гледам как се потиш.

Той се завъртя и я обърна под себе си. Почувства как тялото ѝ изведнъж се скова, след което се отпусна под ласкавите движения на ръцете му. Напредък, помисли си той. Началото на гласуването доверие.

— Готов съм да работя с теб, лейтенант, по всяко време. — Той издърпа пуловера през главата ѝ. — Без никакви ограничения.

Освободи ръцете ѝ и почувства силно вълнение, виждайки я как се протяга напред и го притегля в обятията си.

„Толкова истинска“, помисли си той, докато тонът на любовната игра се променяше пред погледа му от закачлив в нежен.

Толкова слаба, така объркана. Влезе в нея бавно и много нежно веднага щом се възбуди. Гледаше как тялото ѝ тръпне в наслада, слушаше тихите сподавени стенания, докато сетивата ѝ поглъщаха и най-деликатното движение.

Той се нуждаеше от нея. Мисълта за това колко силно я бе желал, за сетен път го разтърси. Приведе се над нея и я повдигна. Краката ѝ нежно го обгърнаха, тялото ѝ плавно се огъна напред. Можеше да я докосне с устни.

Чувстваше влажната гореща плът, докато се движеше вътре в нея дълбоко, бавно, равномерно.

С всяко нейно потръпване през тялото му се разнасяше нова вълна от наслада. Шията ѝ бе дълга, тънка, бяла, опияняваща. Той

пиеше с жаден поглед от безкрайното ѝ удоволствие, прокарваше ненаситни устни по красивите очертания, докато пулсът под тръпнещата от чувственост плът биеше като лудо.

Тя прошепна името му задъхано с разтреперан глас, обгърна главата му с ръце и силно притисна тялото си към неговото.

Ив установи, че любовното изживяване я бе накарало да се отпусне. Бавно надигналата се възбуда и продължителният бавен край я бяха заредили с нова енергия. Тя не чувстваше неловкост, когато започна да се облича, усещайки полепналата по тялото си негова миризма. Точно обратното — изпитваше задоволство.

— С теб се чувствам добре. — Самата тя се изненада, че го изрече на глас, давайки му това незначително предимство.

Той разбра, че за нея подобно откровение е равносилно на ясно изречено признание.

— Радвам се да го чуя. — Прокара пръст от бузата до малката трапчинка в брадичката ѝ. — Харесва ми да съм с теб.

При тези думи тя се обърна, отдалечи се на няколко крачки и се загледа в стремително препускащите цифри върху екрана на командния пулт.

— Защо не ми разкажеш за детството си в Дъблин, за баща си, за нещата, с които си се занимавал?

— Значи не искаш да бъдеш с човек, когото не познаваш. — Той се загледа в гърба ѝ, докато се обличаше. — Ти ми разказа малко, затова и аз ти казах малко. Освен това, продължавам да се надявам, че ще ми кажеш кой те е наранил, когато си била малка.

— Казах ти, не помня. — Ненавиждаше дори и лекото потрепване на гласа си. — А и не ми е нужно да си спомням.

— Хайде, не бъди толкова докачлива — изрече той тихо, приближи се до нея и разтри раменете ѝ. — Няма да настоявам. Знам много добре какво значи да започнеш всичко отначало, Ив. Да загърбиш миналото, сякаш не е било.

Нямаше смисъл да ѝ казва, че колкото ѝ да бягаш, миналото остава на две крачки зад теб.

Вместо това той я прегърна през кръста. Остана доволен, когато му отвърна със същото. Знаеше, че тя внимателно наблюдава екрана в

дъното на помещението. Почувства и момента, когато видя търсеното.

— Мръсник! Погледни цифрите: приходи, разходи. Виж само колко близо са една до друга. Практически са едно и също.

— Те са едно и също — поправи я Рурк и я пусна. Знаеше, че ченгето в нея ще иска да се дръпне настрана. — До последния цент.

— Но това е невъзможно! — Тя се съсредоточи, за да направи сметката наум. — Никой не харчи с такава абсолютна точност до последно това, което е изкарал. Не и по документи. Човек носи със себе си поне някакви джобни пари — за да си купи нещо на улицата, за пепси автомат, за момчето, което носи пиците. Вярно, ползват се основно кредитни карти или банкомати, но все пак трябва да имаш и дребни.

Тя замълча, обърна се към него.

— Такова нещо си виждал вече, нали? Защо, по дяволите, не каза нищо?

— Изчаквам да видя какви са скритите му авоари. — Той се загледа в премигващия жълт курсор за търсене на данни. — По всичко изглежда, че съм бил прав. О, колко скупен и еднообразен човек е тоя Симпсън. Както и очаквах — разчита на достопочтените и дискретни швейцарци. Покажи данните на екран пет.

— Боже! — промълви Ив при вида на банковите списъци.

— Това е в швейцарски франкове — обясни Рурк. — Превърни ги в щатски долари, екран шест. Приблизително три пъти повече от размера на платените от него данъци, лейтенант. Какво ще кажеш?

Кръвта ѝ кипна.

— Знаех си, че укрива. По дяволите, знаех го. И виж тегленията, Рурк, за последната година. По двайсет и пет хиляди на тримесечие. На всяко тримесечие. Общо сто хиляди. — Тя се обърна към Рурк. На лицето ѝ бе застинала тънка усмивка. — Това съответства на данните от списъка на Шарън. Симпсън — сто хиляди долара. Тя го е изцедила.

— Може би ще имаш възможност да го докажеш.

— Ще го докажа с цената на всичко! — Ив закри нервно из стаята. — Тя го е държала с нещо. Може би нещо за секс и подкупи. Вероятно комбинация от многобройни дребни порочни прегрешения. И той ѝ е плащал, за да мълчи. — Ив пхна ръце в джобовете и после отново ги извади. — А може би е вдигнала пода. Вероятно на него му е писнало да харчи ежегодно по сто хиляди за застраховка и затова се е

отървал от нея. Освен това някой се опитва да прекрати разследването. Някой с достатъчно власт и информация, за да усложни нещата. Уликите сочат право към него.

— А другите две жертви?

Тя мислеше по въпроса. По дяволите, все още нямаше какво да каже.

— Използвал е една проститутка. Можел е да използва и други. Шарън се е познавала с третата жертва, или най-малкото — всяка е знаела за другата. Едната от тях може би е познавала Лола, споменала е за нея, дори я е предложила. По дяволите, а може да е била избрана и съвсем случайно. Сигурно оня е усетил силна възбуда от първото убийство. Това го е изплашило, но същевременно е продължило да му действа възбуждащо като наркотик.

Най-накрая се спря на едно място и погледна Рурк право в очите. В ръката му имаше цигара, която запали, докато я гледаше.

— Деблас е един от неговите поддръжници — продължи тя, — а Симпсън е допринесъл много за дадените от Деблас суми за нравствеността. Някакви си проститутки, помислил си е той. Нищо и никакви курви, при това едната от тях го е заплашвала. А колко по-голяма опасност би била тя за него, след като той веднъж се кандидатира за губернатор!

Тя отново погледна Рурк.

— И точно тук нещата не се връзват.

— Според мен звучеше доста смислено.

— Не и когато прецениш обективно човека. — Тя бавно разтърка с пръсти челото си. — Не е толкова умен. Да, според мен той може да убие, бога ми, способен е на това, но да извърши толкова прецизно цяла поредица от убийства? Та той е чиновник по душа, администратор или нещо подобно, но не и ченге. Той дори не може да си спомни един цифров код, без някой да му помогне. Подкупът е нещо просто — вид бизнес. Да убие от паника, страст или ярост, също може. Но да планира и да изпълни плана си методично, стъпка по стъпка, това не. Та той дори не е достатъчно интелигентен, за да прикрие финансовите си далавери.

— Затова някой му е помогнал.

— Вероятно. Ако успее да го притисне, може би ще изкопча нещо от него.

— Тук мога да ти бъда от помощ. — Рурк дръпна замислено от цигарата си още веднъж и смачка фасата. — Как, според теб, биха реагирали информационните медии, ако получат анонимно съобщение за тайните сметки на Симпсън?

Тя отпусна ръката си, която бе вдигнала, за да я прокара през косата си.

— Ще го качат на въжето. Ако изобщо знае нещо, дори и с цяла орда адвокати около себе си, може би пак ще успеем да измъкнем нещо от него.

— Правилно. Решавай, лейтенант.

Тя се замисли за принципите, за развитието на нещата, за системата, неразривна част от която бе станала и самата тя. Замисли се за трите мъртви жени, за следващите три, които може би щеше да опази.

— Има една репортерка. Надин Фарст. Дай информацията на нея.

Ив не биваше да остава с него. Знаеше, че ще й позвънят, и когато това стане, най-добре да си е вкъщи и сама. Не мислеше, че ще заспи, но се унасяше в сън.

Първо сънува убийство. Шарън, Лола, Джорджи, всяка от тях, усмихваща се срещу камерата. Видя онзи миг, изпълнен със страх, сякаш проблеснала в погледа светкавица, преди жертвите да потънат в топлите чаршафи.

Татенце. Лола го бе нарекла „татенце“. И Ив мъчително се пренесе в друг по-стар, по-ужасяващ сън.

Тя бе добро момиче. Опитваше се да бъде добра, да не прави бели. Ако правеше бели, ченгетата идват и те отвеждат, а после те слагат в една дълбока, тъмна дупка, където гадни буболечки жужат и към теб лазят паяци с безшумните си космати крака.

Тя нямаше приятели. Ако имаш приятел, трябва да си измисляш разни истории за това откъде са ти синините. Колко си бил несръчен, след като въобще не си бил такъв. Как си паднал, макар изобщо да не си паднал. Освен това те никога не се задържаха на едно и също място. Ако това станеше, социалната служителка идваше и започваше да души наоколо, задавайки разни неудобни въпроси. Точно тези гадни

социални служители викаха ченгетата, дето те слагаха в онези тъмни, пълни с буболечки дупки.

Нейният татко я бе предупредил.

Затова тя бе добро момиче, без приятели, което трябваше да се премества от място на място.

Но изглежда, че това нямаше никакво значение.

Тя го чуваше, когато идва. Винаги го чуваше. Дори да беше заспала дълбоко, приглушеното тътрене на голите му ходила по пода я събуждаше бързо като гръмотевица.

О, моля те, моля те, моля те. Тя се молеше, но не плачеше. Ако плачеше, я биеха, а той пък правеше онези тайни срамни работи. Болезнените и тайни работи, за които знаеше, макар и петгодишна, че са лоши.

Той ѝ казваше, че тя е добра. През цялото време, докато правеше срамните работи, ѝ повтаряше, че е добро момиче. Но тя знаеше, че не е добро и ще си получи заслуженото.

Понякога я връзваше. Когато чуваше да се отваря вратата ѝ, тя започваше тихичко да хленчи, молейки се този път да не я връзва. Тя нямаше да се съпротивлява, нямаше, наистина, ако той просто не я връзваше. Ако не си държеше ръката върху устата ѝ, тя нямаше да пищи, нито да вика.

— Къде е моето малко момиченце? Къде е моето малко, добро момиченце?

От очите ѝ потичаха сълзи, когато ръцете му се мушваха под чаршафите, опипвайки, ровейки, щипейки. Тя усещаше дъха му в лицето си, сладък като бонбон.

Пръстите му се навираха вътре в нея, а другата ръка я хващаше здраво през устата, щом си поемеше въздух, за да изпищи. Не можеше да се въздържи.

— Тихо! — Дишането му ставаше учестено и напрегнато, което тя не разбираше. Пръстите му се забиваха в бузите ѝ, където до сутринта се появяваха синини. — Бъди добро момиче. Ето това е добро момиче.

Тя не успяваше да чуе неговото грухтене от писъците в главата ѝ. Тя пищеше отново и отново.

„Не, тате. Не, тате.“

— Не! — Писъкът се откъсна от гърлото на Ив и тя се изправи в леглото. По кожата ѝ преминаха тръпки и тя потрепери, придърпвайки одеялото нагоре.

Не си спомняше. Не можеше да си спомни, успокояваше се сама и присвивайки коленете си към тялото, опря чело върху тях. Това е просто сън, и то почти избледнял. Тя можеше да се освободи от него — беше го правила преди — докато не остане нищо, освен едно леко гадене.

Все още трепереща, тя стана и се зави с пенъора си, за да прогони смразяващата тръпка. В банята наплиска лицето си с вода и възвърна равномерното си дишане. Почувства се по-добре, взе бутилка „Пепси“, сви се обратно в леглото и включи една от денонощните новинарски програми.

И се приготви да чака.

Това бе водещата новина в емисията от шест сутринта. Заглавието прочете Надин с котешките очи. Ив бе облечена, когато се позвъни. Викаха я в полицейския участък.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Каквото и лично удовлетворение да изпита Ив от факта, че бе част от екипа, провеждащ разпита на Симпсън, то тя умело го прикри. От уважение към неговото положение ползваха офиса на службите за сигурност, вместо обичайните помещения за разпити.

Наличието на прозорци и лъскава акрилна маса не можаха да прикрият факта, че Симпсън бе затънал в големи неприятности. Ситните капчици пот над горната му устна показваха, че той съзнава това много добре.

— Средствата за масово осведомяване се опитват да компрометират управлението — започна Симпсън, използвайки прецизно подготвеното от главния му помощник изявление. — След очевидния провал на разследването по случая с трите брутално убити жени медиите се опитват да предизвикат лов на вещици. Като шеф на полицията аз съм явна мишена.

— Господин началник на полицейското управление Симпсън. — Без дори да потрепне, командир Уитни не успя да скрие вътрешното си ликуване. Гласът му бе гробовно сериозен, а погледът — мрачен. Сърцето му обаче тържествуваше. — Дори да не обръщаме внимание на мотива, ще ви се наложи да обясните несъответствията във вашите счетоводни книги.

Симпсън застина неподвижно, докато в същото време един от неговите адвокати се бе привел над него и шепнеше нещо в ухото му.

— Не съм допускал, че има някакви несъответствия. Ако съществуват такива, аз нямам никаква представа за тях.

— Значи, началник Симпсън, вие нямате представа за повече от два милиона долара?

— Вече се свързах с моята счетоводна фирма. Ако съществува някаква грешка, тя очевидно е била направена от тях.

— Ще потвърдите или ще отречете, че банкова сметка номер четири-седемдесет и осем-девет-едно-едно-две-седем-четири-деветдесет и девет е ваша?

След поредната кратка консултация Симпсън кимна:

— Ще потвърдя това. — Ако излъжеше, само щеше да стегне още повече примката около врата си.

Уитни погледна към Ив. Без съмнение банковата сметка бе работа на данъчните власти. Единственото, което искаха от Симпсън, бе да потвърди.

— Бихте ли обяснили, началник Симпсън, причините за изтеглянето на сумата от сто хиляди долара — четирикратно по двайсет и пет хиляди — извършвано от вас всяко тримесечие тази година?

Симпсън пристегна възела на връзката си.

— Не виждам никакви причини да ви давам обяснения как харча парите си, лейтенант Далас.

— Тогава може би ще ни обясните по какъв начин същите тези суми са взети от вас и прехвърлени в сметките на Деблас.

— Не разбирам за какво говорите.

— Разполагаме с достатъчно доказателства, че вие сте изплатили на Шарън Деблас сумата от сто хиляди долара на четири пъти по двайсет и пет хиляди за период от една година. — Ив изчака за момент. — Твърде голяма сума за даване на случайна позната.

— Нямам какво да кажа по въпроса.

— Изнудваше ли ви тя?

— Нямам какво да ви кажа.

— Доказателствата говорят вместо вас — заяви Ив. — Тя ви е изнудвала, а вие сте ѝ плащали. Със сигурност знаете, началник Симпсън, че съществуват само два начина да бъде спряно едно изнудване. Единият — прекратявате вноските; и другият — елиминирате изнудвача.

— Това е абсурдно. Аз не съм убил Шарън. Плащах ѝ винаги и точно навреме. Аз...

— Началник Симпсън. — По-възрастният от двойката адвокати постави ръка върху рамото му и стисна пръсти, след което насочи невинния си поглед към Ив. — Моят клиент няма да прави никакви изявления по отношение на Шарън Деблас. Без съмнение ще окажем съдействие на данъчните власти във връзка с разследването по счетоводните документи на моя клиент. Въпреки всичко до момента

срещу него няма предявени никакви обвинения и ние се намираме тук само от учтивост, както и да покажем желанието си за сътрудничество.

— Познавахте ли жена на име Лола Стар? — прекъсна го Ив.

— Моят клиент няма какво да каже.

— Познавахте ли компаньонка на име Джорджи Касъл?

— Същият отговор — отвърна търпеливо адвокатът.

— Направили сте всичко възможно, за да възпрепятствате разследването на това убийство още от самото начало. Защо?

— Това изявление ли е или факт, лейтенант Далас? — попита адвокатът. — Или може би лично мнение?

— Ще ви дам и факти. Вие сте били в интимни отношения с Шарън Деблас. Измъквала ви е по сто хилядарки на година. Тя е мъртва, а пък някой разпространява поверителна информация във връзка с разследването. Биват убити още две жени. Всичките жертви са осигурявали прехраната си чрез законна проституция. Нещо, с което да не сте съгласен дотук?

— Моето противопоставяне срещу проституцията е политическа, морална и лична позиция — отвърна твърдо Симпсън. — Ще подкрепя чистосърдечно всеки един закон, който официално я забранява. Но едва ли бих елиминирал проблема, ако започна да премахвам проститутките една по една.

— Вие притежавате колекция от стари оръжия — продължи да упорства Ив.

— Да, така е — съгласи се Симпсън, пренебрегвайки адвоката си. — Малка, скромна колекция. Всичко е регистрирано, застраховано и заведено под инвентарен номер. Готов съм по всяко време да я предоставя на командир Уитни за проверка.

— Оценявам жеста ви — рече Уитни, шокирайки Симпсън със съгласието си. — Благодаря ви за сътрудничеството.

Симпсън стана. Лицето му се бе превърнало в бойно поле на най-противоречиви чувства.

— Когато този въпрос се изясни, няма да забравя нашата среща. — Погледът му се спря върху Ив. — Няма да забравя кой атакува кабинета на шефа на полицията и сигурността.

Командир Уитни изчака, докато Симпсън се изнесе, последван от своя адвокатски екип.

— Когато случаят приключи и се изясни, той няма да смее да се доближи и на сто метра от кабинета на шефа на полицията и сигурността.

— Трябваше ми още време да поработя върху него. Защо му позволи да си тръгне?

— Неговото име не е единственото в списъка на Деблас — напомни й Уитни. — Освен това все още няма никаква връзка между него и останалите две жертви. Провери до край хората от списъка, покажи ми доказателство за съществуващи връзки и ще ти осигурия цялото време, от което се нуждаеш. — Той замълча, ровейки из копията на документите, изпратени до неговата служба. — Далас, стори ми се прекалено подготвена за този разпит. Все едно, че си го очаквала. Нали не е нужно да ти напомням, че ровенето из чужди лични документи е противозаконно.

— Не, сър.

— Така си и мислех. Свободна си.

Тръгвайки към вратата й се стори, че го чу да измърморва „добра работа“, но може и да бъркаше.

Тъкмо се качваше в асансьора в посока към нейния отдел, когато пейджърът й зажува.

— Далас слуша.

— Обаждане за вас. Чарлс Монро.

— Веднага отивам при него.

Мина през закусвалнята на отдел „Архиви“ и взе чаша воднисто кафе и нещо подобно на поничка. Бяха й нужни повече от двамайсет минути, за да получи копията на дискетите от трите убийства.

Затвори се в кабинета си и отново започна да ги проучва в детайли. За пореден път жертвата бе на леглото. Леглото винаги бе разхвърляно. Всяка от жертвите беше гола. С разчорлени коси.

С присвити очи тя даде заповед изображението на Лола Стар да остане неподвижно на екрана и да се увеличи в едър план.

— Кожата на лявото бедро зачервена — измърмори тя. — Бях го пропуснала преди. Някой я е пляскал. Може би това е основен начин за емоционална възбуда. Няма вид на натъртено или насинено. Прехвърли се на записа на Деблас.

Ив повтори всичко отначало. Шарън се смееше срещу камерата, подиграваше се, опипваше се сама, заемаше различни пози.

— Спри изображението. Квадрат... по дяволите... пробвай шестнайсети. Хайде, Шарън, покажи ми дясната си стана, просто ей така. Дай още малко. Задръж. Квадрат дванайсети. Увеличи. Няма белези по теб. Може би ти си пляскала, а? Включи дискетата на Касъл. Хайде, Джорджи, дай сега да видим теб. — Ив гледаше как жената се усмихва, флиртува, повдига ръка, за да приглади разрошената си коса. Вече знаеше диалога наизуст. „Това е невероятно. Направо си страхотен.“ Жената коленичи, после седна. Погледът ѝ бе приятен, предразполагащ към общуване. Мълчаливо, Ив започна да я подтиква да действа по-бързо. В този момент Джорджия се прозя деликатно и се обърна да изтупа възглавницата.

— Стой. О, да, пляскал те е, нали? Някои типове много си падат по играта „лошото момиченце на татко“.

Пред погледа ѝ нещо проблесна и сякаш в мозъка ѝ се заби острие на нож. Спомените заприиждаха в съзнанието ѝ, здравето пляскане на една ръка по дупето ѝ, щипането, учестеното дишане. „Ти, малкото ми момиченце, трябва да бъдеш наказана. После татко ще го цунка и ще му мине. Ще цунка всяко местенце и ще ти мине.“

— Господи! — Тя разтърка лицето си с треперещи ръце. — Престани. Махни го. Махни го!

Протегна ръка към студеното кафе, но бе останала само утайка. „Миналото си е минало, припомни си тя, и то няма нищо общо със сегашния ти живот. Нищо общо с това, което вършиш в момента.“

— Жертва две и три имат белези от удари по задните части. Жертва едно няма такива. — Тя изпусна една продължителна въздишка и бавно си пое въздух отново. Почувства се по-спокойна. — Нарушаване на стереотипа. Очевидните емоционални реакции по време на първото убийство липсват при следващите две.

Видеотелефонът иззвъня. Тя не му обърна никакво внимание.

— Предполагаема версия: в следващите убийства престъпникът е придобил увереност, започнал е да изпитва удоволствие. Забележка: при жертва две не работи охранителната камера. Губи се отрязък от време. Жертва три, трийсет минути по-малко от жертва едно. Предполагаема версия: усъвършенствал се е, станал е по-уверен, по-малко склонен да си играе с жертвата. Искал е по-бързо да изживее удоволствието и да приключи.

„Възможно, възможно“, помисли си тя, и компютърът ѝ се съгласи с нея: вероятност деветдесет и шест цяло и три десети процента. Но имаше и нещо друго, което я бе подразнило, докато преглеждаше трите дискети.

— Раздели екрана — заповяда тя. — Жертви едно и две от началото.

Котешката усмивка на Шарън, цупенето на Лола. И двете жени гледаха към камерата, към мъжа зад нея. Говореха му.

— Спри кадъра — промълви Ив толкова тихо, че само невероятно чувствителният слух на компютъра можеше да я чуе. — Я виж ти, какво имаме тук?

Бе нещо малко, едва забележимо и когато погледът е прикован в бруталността на убийствата, можеше лесно да бъде пропуснато. Но този път тя го видя — през погледа на Шарън. И на Лола. Очите на Лола гледаха по-нагоре.

Може би това се получаваше от височината на леглата, предположи Ив, докато добавяше и образа на Джорджи на екрана. Всички жени бяха с повдигнати нагоре глави. В края на краищата те седяха, а той вероятно беше прав. Но ъгълът на гледане, точката, в която те се взираха... Само при Шарън се различаваше.

Все още с поглед насочен към екрана, Ив се обади на доктор Майра.

— Не ме интересува какво прави — заяви тя троснато. — Спешно е.

Нервно изръмжа, когато я свързаха с устройството за изчакване и в ухото ѝ се разнесе безсмислена сладникава музика.

— Въпрос — каза направо Ив в момента, в който Майра пое слушалката.

— Да, лейтенант.

— Възможно ли е да имаме двама убийци?

— Дубльор ли? Малко вероятно, лейтенант, като се има предвид, че методът и стилът на убийствата се пазят в тайна.

— Открих различия в схемата. Малки са, но нещата определено не съответстват. — И тя заобяснява нетърпеливо. — Чуйте версията. Първото убийство е извършено от някой, който е познавал Шарън добре, който я е убил импулсивно, след което е имал достатъчно самообладание да почисти добре след себе си. Другите две

престъпления са по подобие на първото, изрядно подготвени, добре премислени, извършени от някой хладнокръвен, пресметлив тип, който не е имал никакво отношение към жертвите. И, дяволите да го вземат, той е по-висок.

— Това е само теория, лейтенант. Съжалявам, но тя е почти толкова невероятна, а дори и повече, отколкото другата, в която всичките три убийства са били извършени от един човек, добиващ все по-голям опит след всеки свой успех. Според моето професионално мнение, ако лицето не е присъствало на първото престъпление, на мястото на действието, то не би могло с такова съвършенство да повтори събитията в другите две. — Нейният компютър също бе направил теорията й на пух и прах — бе й дал едва четирийсет и осем цяло и пет десети процента вероятност.

— Добре, благодаря. — Разубедена, Ив затвори телефона. „Глупаво е да се разочароваш“, каза си тя. Колко по-лошо можеше да бъде, ако й се бе наложило да търси двама, вместо един.

Видеотелефонът забръмча отново. Стиснала зъби от раздражение, тя го включи.

— Далас слуша!

— Хей, лейтенант Сладурче, човек може да си помисли, че изобщо не те е грижа.

— Нямам време за майтапи, Чарлс.

— Хей, не прекъсвай. Имам нещо за теб.

— Разни подмятания ли...

— Не. Наистина. Ама че работа, пофлиртуваш с някоя жена веднъж-два пъти и тя никога повече не те взима на сериозно. — Красивото му лице се престори на обидено. — Нали ме помоли да ти се обадя, ако си спомня нещо?

— Е, и? — „Търпение“, предупреди се тя. — Спомни ли си?

— Сетих се нещо за дневниците. Помниш ли, като ти казах, че тя си записва всичко. И ако още ги търсиш, сигурно не си ги намерила в дома й.

— Каква прозорливост! Трябва да станеш детектив.

— Благодаря, но харесвам работата си. Както и да е. Да се върнем на темата. Започнах да се питам къде би могла да ги е скрила на сигурно място и си спомних за личния й сейф.

— Вече го проверихме. Все пак, благодаря.

— О, така ли? И как сте го направили без мен? Та тя е мъртва.

Ив тъкмо се канеше да го скастри, когато думите му я накараха да замълчи.

— Без теб ли? Защо без теб?

— Защото преди две-три години тя ме помоли да регистрирам един за нея. Каза ми, че не искала името ѝ да се вписва в документите.

Сърцето на Ив щеше да изхвъркне от гърдите ѝ.

— И по какъв начин би ѝ помогнало това?

Чарлс се усмихваше с глуповато-чаровна усмивка.

— Ами от формална гледна точка помощта е незаменима. Записах я като моя сестра. Имам такава в Канзас. По този начин регистрирахме Шарън като Ани Монро. Тя си плащаше наема, аз пък съвсем бях забравил за цялата тази история. Не мога дори да кажа със сигурност дали е продължила да го ползва, но все пак реших, че е хубаво да знаете.

— Коя е банката?

— Първа манхатънска, на Медисън авеню.

— Слушай ме сега, Чарлс. Нали си вкъщи?

— Да.

— Стой там. Не мърдай никъде. До петнайсет минути ще бъда при теб, след което отиваме в банката — ти и аз.

— Стига да мога да помогна, с удоволствие. Хей, показах ли ти гореща следа, лейтенант Сладурче?

— Просто стой и ме чакай!

Тя вече бе станала на крака и навличаше якето си, когато телефонът отново иззвъня.

— Далас.

— Търсят те, Далас. Да те включим ли? Видеосигналът е блокиран. Обектът отказва да се идентифицира.

— Проследихте ли връзката?

— Правим го сега.

— Тогава ме свържете. — Тя се пресегна за чантата си едновременно с включването на аудиосигнала.

— Говори Далас.

— Сама ли сте? — Бе женски глас, разтреперан.

— Да. Помощ ли търсите?

— Не беше по моя вина. Трябва да знаете, че не беше по моя вина.

— Никой не ви обвинява. — Подготовката бе научила Ив да се справя със страха и скръбта. — Просто ми кажете какво е станало.

— Той ме изнасили. Не можах да го спра. Изнасили ме. След това изнасили и нея. После я уби. Можеше да убие мен вместо нея.

— Кажете ми къде се намирате. — Тя погледна към екрана, надявайки се да види и образ. — Искam да ви помогна, но трябва да знам къде сте.

Дишането секна, чу се хленч.

— Той каза, че всичко трябвало да остане в тайна. Не мога да ви кажа. Той уби нея, за да не може да го издаде. Сега идва моят ред. Никой няма да ми повярва.

— Аз ви вярвам. Ще ви помогна. Доверете ми се... — Тя изруга, връзката бе прекъсната. — Откъде е? — попита настойчиво, след като превключи сигнала.

— Фронт Ройъл, Вирджиния. Номер седем-нула-три-пет-пет-пет-трийсет и девет-нула-осем. Адрес...

— Не ми трябва. Свържете ме с капитан Фийни. Бързо!

Две минути изглежда не бяха достатъчно бързо. Ив едва не протри дупка в слепоочието си, докато чакаше.

— Фийни, попаднах на нещо, наистина голямо.

— Какво?

— Все още и аз самата не мога да преценя точно, но ми трябваш, за да отидеш да вземеш Чарлс Монро.

— Господи, Ив, да не сме го спипали?

— Не още. Монро ще те отведе до другия личен сейф на Шарън. И много внимавай с онова, което ще намериш в сейфа.

— А ти какво ще правиш?

— Трябва да хвана един самолет. — Тя прекъсна връзката, след което набра номера на Рурк. Изтекоха безвъзвратно още три минути от скъпоценното време, преди да се чуе с него.

— Тъкмо се канех да ти се обадя, Ив. Изглежда ми се налага да летя до Дъблин. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Рурк, нужен ми е самолетът ти. Веднага! Трябва да стигна много бързо до Вирджиния. Ако използвам установените канали или обществен транспорт...

— Ще го имаш. Терминал С, вход 22.

Тя затвори очи.

— Благодаря ти. Длъжница съм ти.

Благодарността ѝ продължи до момента, в който пристигна на входа и видя Рурк да я чака там.

— Нямам време за разговори. — Гласът ѝ бе рязък. Дългите ѝ крака напредваха с широка крачка към асансьора.

— Ще говорим в самолета.

— Значи идваш с мен. Това е официално...

— Става дума за моя самолет, лейтенант — прекъсна я той учтиво, когато вратата на асансьора се плъзна безшумно, оставяйки ги сами в тясното пространство.

— Не можеш ли да направиш нещо без допълнителни уговорки?

— Мога, но случаят не е от тези.

Люкът на входа се отвори. Стюардесата ги чакаше.

— Добре дошли на борда, господине, лейтенант. Да ви предложат ли нещо освежително?

— Не, благодаря. Кажете на пилота да излети веднага щом получим разрешение. — Рурк зае мястото си, докато Ив стоеше намръщена. — Не можем да излетим, преди да седнеш и затегнеш колана си.

— Мислех, че ще ходиш до Ирландия. — Можеше да спори с него еднакво добре и седнала.

— Не е от такова първостепенно значение. А това е. Ив, преди да си казала каквото и да било, искам да ти обясня мотивите си. Ти отиваш във Вирджиния по спешност. Очевидно става дума за случая Деблас и някаква нова информация, свързана с него. Бет и Ричард са мои приятели, мои близки приятели. А аз нямам кой знае колко много близки приятели, както и ти, предполагам. Нека за момент да си разменим ролите. Какво би направила ти на мое място?

Тя забарабани с пръсти по облегалката на стола си. Самолетът се раздвижи, насочвайки се към пистата.

— Това не е нещо лично.

— За теб не, но за мен е много лично. Бет се свърза с мен, докато се обаждах да подготвят самолета. Помоли ме да дойда.

— Защо?

— Не ми каза. А и няма нужда да го прави — достатъчно е да ме помоли.

Лоялността бе фактор, срещу който Ив просто нямаше какво да каже.

— Не мога да те накарам да не идваш, но те предупреждавам, че това е служебна работа.

— А службата се е размърдала тази сутрин — добави той сухо, — защото средствата за информация са получили важни новини от някакъв неизвестен източник.

Тя изсумтя, сякаш я бяха притиснали натясно.

— Благодарна съм ти за помощта.

— Дотолкова, че да ми кажеш и развързката?

— Предполагам, че всичко ще се изясни до края на деня. — Тя размърда неспокойно рамене. — Симпсън ще се опита да прехвърли цялата вина на счетоводната си фирма. Не го виждам как ще се оправи. Данъчните служби ще го обвинят в укриване на данъци. Предполагам, че вътрешното разследване ще установи и произхода на парите му. Като имам предвид докъде може да се разпростре въображението на Симпсън, съм готова още от сега да се обзаложа, че става дума за стандартни спекулации и измами, подкуп и рушвети.

— А изнудването?

— О, той й е плащал. Призна поне това, преди адвокатът му да успее да го спре. И ще се вкопчи в изявлението си веднага щом разбере, че плащането при изнудване се смята за действие, неподлежащо на съдебно дирене, вместо обвинението в съучастничество в убийство.

Тя извади пейджъра за аудио-визуална комуникация и поиска връзка с Фийни.

— Ти ли си, Далас?

— Успя ли?

Фийни повдигна нагоре малка кутийка, за да може тя да я види на миниатюрния екран.

— Пълна е с имена и дати. Не му мърдат двайсет години.

— Започни от последните записки и действай отзад напред. Ще пристигна на мястото до двайсет минути. Ще се свържа с теб веднага щом мога, за да ми докладваш за развитието на нещата.

— Хей, лейтенант Сладурче. — Чарлс се напъха в единия ъгъл на екрана и ѝ се ухили насреща. — Как се представих?

— Много добре. Благодаря ти. А сега, докато не ти се обадя, забрави за личния сейф, за дневниците, за всичко.

— Какви дневници? — попита той и ѝ намигна. Изпрати ѝ една въздушна целувка, преди Фийни да успее да го избута настрани.

— Тръгвам обратно към полицейския участък. Поддържай връзка.

— Приключвам. — Ив изключи пейджъра и го мушна обратно в джоба си.

Рурк изчака за момент.

— Лейтенант Сладурче?

— Стига, Рурк. — Тя затвори очи, за да се абстрахира от присъствието му, но не успя да заличи напълно появилата се на лицето ѝ усмивка.

Когато кацнаха, трябваше да си признае, че името на Рурк се оказа по-ефективно от значката ѝ. Само след броени минути се прехвърлиха в мощна, взета под наем кола и полетяха стремително към Фронт Ройъл. Може и да имаше нещо против отреденото ѝ до шофьора място, но срещу шофирането му нямаше никакви възражения.

— Твърдиш, че Ричард ти е добър приятел. Като какъв би го описал?

— Интелигентен, силно вярващ, спокоен. Говори рядко, само когато има какво да каже. Живее в сянката на своя баща. Често са на нож с него.

— А как би описал неговото отношение към баща му?

— От малкото, което някога е споменавал, и от подхвърлянията на Бет, бих го определил като войнствено и изпълнено с голямо разочарование.

— А отношението му към Шарън?

— Изборът, който направи тя, бе напълно противоположен на неговия начин на живот, ако щеш, на неговия морал. Той вярва непоколебимо в свободата на избора и изявата. И все пак не мога да си представя някой баща да желае дъщеря му да стане проститутка.

— Не беше ли включен и той в проекта за сигурност на баща му по време на последната сенаторска кампания?

— Лоялността към семейството е по-силна от политиката. Човек с възгледите на Деблас е или силно обичан, или силно мразен. Ричард може и да не е съгласен с баща си, но едва ли би поискал той да бъде убит. И след като специализира в сферата на осигурителното право, естествено е да помогне на баща си в тази насока.

„Син защитава баща си“, помисли си Ив.

— А колко далеч би отишъл Деблас, ако трябваше да защитава сина си?

— От какво? Ричард е най-умереното същество, което познавам. Има съдържано поведение, защитава своите убеждения, без да нарушава закона. Той... — Изведнъж осъзна смисъла на въпроса. — Целиш се не където трябва — рече Рурк през зъби. — Много бъркаш.

— Ще видим.

Къщата на хълма изглеждаше спокойна. Стоеше ведро и приветливо под студеното синьо небе, заобиколена от няколко дръзки минзухара, палаво надничащи сред излиялата зимна трева.

„Външният вид, помисли си Ив, е по-скоро измамен, отколкото отговарящ на действителността.“ Знаеше, че това не е дом, символ на несметно богатство, спокойно щастие и порядъчен живот. Сега вече бе сигурна, че знае също така какво бе станало зад тези розови стени и блестящи прозорци.

Вратата отвори Елизабет. Бе по-бледа и посърнала от последния път, когато я бе видяла Ив. Очите ѝ бяха подпухнали от плач, а костюмът ѝ стоеше като на закачалка, толкова много бе отслабнала.

— О, Рурк. — Елизабет се хвърли в прегръдките му. — Съжалявам, че те накарах да дойдеш чак дотук. Не трябваше да те безпокоя.

— Не говори глупости. — Той повдигна нагоре лицето ѝ с такава нежност, че сърцето на Ив се сви болезнено. — Бет, ти не се грижиш за себе си.

— Не съм в състояние да правя нищо. Всичко се разпада, а аз... — Изведнъж тя млъкна, досетила се, че не са сами.

— Лейтенант Далас.

Ив долови мълниеносния упрек в погледа на Елизабет, когато тя се обърна към Рурк.

— Не ме е довел той, госпожо Баристър. Аз водя него. Тази сутрин получих обаждане от този район. Вие ли бяхте това?

— Не. — Елизабет отстъпи назад. Ръцете ѝ се сключиха една в друга, заизвиваха се. — Не. Не съм аз. Трябва да е била Катрин. Тя пристигна тук снощи съвсем неочаквано. В истерия. Не е на себе си. Взели са майка ѝ в болница, а изгледите не са добри. Предполагам, че не е издържала на голямото напрежение от последните няколко седмици. Затова ти се обадох, Рурк. Ричард просто не знае какво да прави. Изглежда и аз не мога да помогна с нищо. Нуждаехме се от някого.

— Защо първо не влезем вътре?

— Те са в гостната. — Притеснена, Елизабет погледна към вестибюла. — Не иска да вземе успокоително, не казва нищо. Забранила ни е да правим каквото и да било. Позволи ни само да се обадим на съпруга ѝ и сина ѝ, да им кажем, че е тук, но да не идват. Тя е напълно обезумяла от мисълта, че двамата се намират в някаква опасност. Предполагам, че онова, което се случи с Шарън, я накара да се притеснява още повече за собственото си дете. Втълпила си е, че трябва да го спаси неизвестно от какво.

— Ако се е обаждала тя — намеси се Ив, — тогава може би ще поиска да говори с мен.

— Да. Да, добре.

Тя ги поведе към приветливата, окъпана в слънце гостна. Катрин Деблас седеше на едно канапе, отпуснала се в ръцете на брат си.

Ричард вдигна покрусен поглед към Рурк.

— Радвам се, че дойде. Намираме се в страхотна бъркотия, Рурк. — Гласът му потрепери, още малко и щеше да се разридае. — Страхотна бъркотия.

— Елизабет — Рурк коленичи пред Катрин. — Защо не позвъниш да донесат кафе?

— О, да, разбира се. Моля за извинение.

— Катрин. — Гласът му бе нежен, но докосването накара Катрин да подскочи. Очите ѝ се изцъклиха страшно.

— Недей. Какво... какво правиш тук?

— Дойдох да видя Бет и Ричард. Много съжалявам, че не се чувстваш добре.

— Добре ли? — От гърлото ѝ излезе нещо подобно на смях и тя се сви в себе си. — Никога повече никой от нас няма да се чувства добре. А и как бихме могли? Та ние всички сме опетнени. Всички сме виновни.

— За какво?

Тя поклати глава и се сви в единия край на канапето.

— Не мога да говоря за това с теб.

— Госпожо Деблас, аз съм лейтенант Далас. При няколко часа вие ми позволете.

— Не. Не съм. — Паникьосана, Катрин обгърна тялото си с ръце. — Не съм се обаждала. Не съм казвала нищо.

Ричард се приведе и понечи да я докосне, но срещна предупредителния поглед на Ив. Тя нарочно застана между тях, седна и взе студената ръка на Катрин в своята.

— Вие искахте да ви помогна. И аз наистина ще ви помогна.

— Не можете. Никой не може. Направих грешка, че позволех. Трябва да запазим тази тайна вътре в семейството. Аз имам съпруг, малко момче. — Очите ѝ плузнаха в сълзи. — Трябва да ги защитя. Трябва да замина някъде надалеч, за да ги защитя.

— Ние ще ги защитим — каза Ив тихо. — Ще защитим и вас. Бе много късно, за да успеем да спасим Шарън. Не трябва да вините себе си за случилото се.

— Но аз не направих нищо, за да спра всичко това — прошепна Катрин. — Дори може би бях щастлива, защото повече не ставаше с мен... не ставаше с мен.

— Госпожо Деблас, аз мога да ви помогна. Мога да защитя вас и вашето семейство. Кажете ми, кой ви изнасили?

Гърдите на Ричард изсвистяха рязко от неочаквания шок.

— Мили боже, какви ги приказвате? Какво...

Ив го погледна разярено.

— Замълчете. Тук няма повече никакви тайни.

— Тайна — повтори Катрин с треперещи устни. — Това трябва да остане в тайна.

— Вече не. Подобни тайни причиняват много страдание. Те влизат в душата и започват да те ядат отвътре. Карат те да живееш в постоянен страх и с чувство на вина. А онзи, който иска тайната да бъде запазена, използва най-безогледно всичко това — вината, страха,

срама. Единственият начин, по който можеш да се бориш, е като разкриеш тайната. Кажете ми, кой ви изнасили?

Тялото на Катрин потръпна. Тя погледна към брат си с очи, изпълнени с ужас. Ив обърна лицето ѝ към себе си и го задържа.

— Погледнете ме в очите. Гледайте само мен. Кажете ми сега, кой ви изнасили? Кой изнасили Шарън?

— Моят баща. — Думите се откъснаха от нея с болезнен стон. — Моят баща. Моят баща. Моят баща. — Тя зарови лице в ръцете си и се разрида.

— О, господи! — Елизабет заотстъпва назад и се препъна в масичката за сервиране. Чу се шум от счупен порцелан; върху красивия килим се появи голямо тъмно петно от кафе. — О, боже мой! Детето ми!

Ричард скочи от канапето и подхвана олюлялото ѝ се тяло. Притисна я силно към себе си.

— Ще го убия. Ще го убия. — После замълча и зарови лице в косите ѝ. — Бет. О, Бет.

— Направи за тях каквото можеш — прошепна Ив на Рурк и седна по-близо до Катрин.

— Ти мислеше, че това е Ричард — промълви Рурк едва чуто.

— Да. — Погледът, който отправи към него, бе пуст и безжизнен. — Мислех, че това е бащата на Шарън. Може би не съм искала да допусна, че нещо толкова отвратително може да пусне корени в цели две поколения.

Рурк се приведе напред. Лицето му бе сурово като скала.

— Както и да гледаме на нещата, Деблас е мъртъв.

— Помогни на своите приятели — каза Ив със служебен тон. — Аз имам да върша работа тук.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Тя остави Катрин да излее мъката си, макар добре да знаеше, че сълзите не могат да излекуват раната. Осъзнаваше също, че нямаше да се справи със създалата се ситуация без Рурк. Той успокои Елизабет и Ричард, поръча на домашния дроид да събере изпочупения порцелан, поддържа ръцете им и когато прецени, че моментът е подходящ, предложи да направят чай на Катрин.

Елизабет сама го донесе и внимателно затвори вратата след себе си, преди да подаде чашата на снаха си.

— Хайде, скъпа, пийни си.

— Съжалявам. — Катрин обгърна чашата с треперещите си ръце, за да ги стопли. — Толкова съжалявам. Мислех, че всичко е приключило. Убеждавах се, че е така, защото в противен случай не бих могла да живея.

— Успокой се, всичко е наред. — Елизабет се върна при съпруга си стъписана.

— Госпожо Деблас, трябва да ми разкажете всичко. Госпожо Деблас? — Ив изчака, докато Катрин отново се съсредоточи. — Осъзнавате ли, че всичко се записва?

— Той ще ви спре.

— Няма. Нали затова ми се обадохте. Знаете, че аз мога да се справя с него.

— Той се страхува от вас — прошепна Катрин. — Страхува се. Усещам го. Жените го плашат и затова ги наранява. Предполагам, че е дал нещо на майка ми, което е увредило мозъка ѝ. Тя знаеше.

— Майка ви е знаела, че баща ви блудства с вас?

— Да. Преструваше се, че не знае, но мъката се четеше в очите ѝ. Не желаше да го признае — искаше всичко да е тихо и спокойно, за да може да дава приемите си и да играе ролята на сенаторска съпруга. — Катрин вдигна ръка и закри очите си. — Сутрин виждах по очите ѝ, че знае, че през нощта той е бил при мен. Но когато се опитвах да поговоря с нея, да ѝ кажа да го спре, тя се преструваше, че не разбира

какво й говоря. Каза ми да престана да си измислям, да се държа прилично и да уважавам семейните ценности. — Тя отново свали ръката си и хвана чашата, но не отпи. — Когато бях малка, на седем-осем години, той идваше нощем и ме галеше. Повтаряше ми, че всичко е наред, защото той бил таткото, а аз трябвало да се правя на майката. Като на игра, казваше той, тайна игра. Караше ме да върша разни неща... да го пипам, да...

— Не се притеснявайте — успокои я Ив, когато тя се разтрепери. — Не е необходимо да казвате всичко. Разкажете ми онова, което можете.

— Трябваше да му се подчиняваме. Налагаше се. Той притежаваше властта в семейството. Права ли съм, Ричард?

— Да. — Ричард хвана ръката на съпругата си и силно я стисна. — Напълно.

— Нямах сили да ти кажа, защото много се срамувах, беше ме страх, а мама отбягваше погледа ми. Предпочитах да търпя. — Тя мъчително преглътна. — На дванайсетия ми рожден ден организирахме тържество с много приятели, голяма торта и понита. Помниш ли понитата, Ричард?

— Да, помня. — По бузите му се стичаха сълзи. — Помня.

— Онази нощ, след тържеството, той отново дойде. Заяви, че вече съм достатъчно голяма. Каза, че има подарък за мен, специален подарък, защото съм пораснала. И ме изнасили. — Тя зарови лице в шепите си и се залюля. — Каза, че това е подарък. Господи! Молах го да спре, защото болеше. А и бях достатъчно голяма и разбирах, че не беше правилно, беше грешно. Аз бях лоша. Но той не спря. Продължи да идва през всичките години, докато не успях да се измъкна. Отидох в колеж, където не можеше да ме стигне. Мъчех се да си внуша, че това никога не се е случвало. Никога, никога! Искях да съм силна, сама да се справям с живота. Омъжих се, защото смятах, че така ще съм в безопасност. Джъстин беше толкова мил и нежен. Никога не ме нарани. А аз никога не му казах. Мислех, че ако научи, ще се изпълни с презрение към мен. И продължих да си повтарям, че никога не се е случвало.

Тя свали ръце и погледна Ив.

— Понякога си вярвах. Повечето време. Вгълбявах се в работата си и в семейството. Разбирах обаче, че прави същото и с Шарън. Искях

да ѝ помогна, ала не знаех как. Затова не се намесвах, също като майка ми. Той уби Шарън. Сега е мой ред.

— Защо смятате, че е убил Шарън?

— Тя не беше слабохарактерна като мен. Използваше постъпките му срещу него. Чух ги да се карат на Коледа, когато всички се бяхме събрали в къщата му и се преструвахме на семейство. Видях ги да влизат в кабинета му и ги проследих. Открехнах вратата и наблюдавах през пролуката. Беше бесен, защото Шарън се подиграваше на публични места с онова, което той защитаваше, а тя му каза: „Мръсник, ти ме направи такава, каквата съм.“ Зарадвах се, когато чух тези думи. Искях да ликувам. Тя успя да му се противопостави. Заплашваше, че ще го изобличи, ако не ѝ плати. Каза, че е документирала всичко до най-мръсната подробност. И той трябваше да играе според нейните правила. Те се караха, обиждаха се, а после... — Катрин погледна Елизабет и брат си и извърна очи. — Тя си свали блузата. — Стенанието на Елизабет накара Катрин да се разтрепери отново. — Каза му, че може да я има, както всеки един клиент. Само че ще плаща повече. Много повече. Той не можеше да откъсне поглед от нея. Познавах начина, по който я гледаше — очите му се изцъклиха, устата му увисна. Сграбчи гърдите ѝ. Тя извърна очи право към мен. Беше разбрала, че съм там, и ме погледна с отвращение. Вероятно и с омраза, защото знаеше, че няма да направя нищо. Затворих вратата и побягнах. Призля ми. О, Елизабет!

— Ти нямаш вина. Тя трябваше да ми каже. Аз не забелязвах нищо, не чувах. Не се замислях. Бях ѝ майка, но не я защитих.

— Опитах се да говоря с нея. — Катрин стисна ръце. — Потърсих я, когато бях в Ню Йорк за събирането на средства. Тя ми отвърна, че аз съм избрала моя път, тя — своя. И нейният бил подобър. Аз си играех на политика и отказвах да призная действителността, а тя си играеше с власт и го правеше с широко отворени очи. Когато научих, че е мъртва, веднага ми стана ясно. На погребението го наблюдавах, той също ме гледаше. Приблужи се до мен и ме прегърна, сякаш за да ме утеши. Прошепна ми да обърна внимание на случилото се. И да не забравям какво става, когато семейството не пази тайните си. Каза още колко прекрасно дете бил Франклин и какви планове имал за него. Трябвало да се гордея с него и

да внимавам. — Тя затвори очи. — Какво можех да сторя? Той ми е дете.

— Никой няма да нарани сина ви. — Ив стисна ледените ръце на Катрин. — Обещавам ви.

— Никога няма да разбере дали съм могла да я спася. Да спася твоето дете, Ричард.

— Сега правите всичко възможно. — Без да съзнава, че е хванала ръката на Катрин, Ив я стисна силно, за да ѝ вдъхне увереност. — Много ще ви бъде трудно да изживеете всичко това още веднъж, госпожо Деблас. Да се сблъскате с публичността и да свидетелствате, ако се стигне до процес.

— Той никога няма да позволи да се стигне до съд — каза Катрин уморено.

— Аз няма да му дам право на избор. — Тя нямаше да го обвини в убийство, не още. Но щеше да го съди за сексуален тормоз. — Госпожо Баристър, мисля, че зълва ви трябва да си почине. Ще я придружите ли до стаята ѝ?

— Да, разбира се. — Елизабет стана, приближи се до Катрин и ѝ помогна да се изправи. — Скъпа, хайде да си починеш малко.

— Съжалявам. — Катрин се отпусна върху Елизабет, докато тя я извеждаше от стаята. — Дано Бог ми прости. Толкова съжалявам.

— Към отдела има специално назначена психиатърка, господин Деблас. Мисля, че сестра ви трябва да се консултира с нея.

— Да — съгласи се той разсеяно, с поглед, втренчен в затворената врата. — Ще ѝ е необходима помощ.

„Както и на всички вас“, помисли си Ив.

— В състояние ли сте да ми отговорите на няколко въпроса?

— Не зная. Той наистина е тиранин и с него се живее трудно. Но тази постъпка го превръща в чудовище. Как да приема, че собственият ми баща е чудовище.

— Той има алиби за времето, когато е убита дъщеря ви — подчерта Ив. — Не мога да го съдя без улики.

— Алиби ли?

— Според протокола, Рокман е бил с баща ви. Работили са в кабинета му в Източен Вашингтон почти до два часа през нощта същата вечер.

— Рокман е готов да каже всичко, което баща ми поиска.

— Дори да прикрие убийство?

— Това е най-лесното. Кой би повярвал, че баща ми е свързан с убийството? — Той потрепери, сякаш внезапно му стана студено. — Изявлението на Рокман сменя подозренията от работодателя му.

— Как би пътувал баща ви от Ню Йорк до Източен Вашингтон, ако не желае пътуването да бъде отбелязано?

— Не зная. Ако е пътувал със совалката си, тогава ще остане запис.

— Записите могат да се фалшифицират — обади се Рурк.

— Да. — Ричард вдигна поглед, сякаш си спомни изведнъж, че приятелят му беше тук. — Ти можеш да кажеш повече по този въпрос.

— Зная го от времето, когато се занимавах с контрабанда — поясни Рурк на Ив. — Далечното ми минало. Може да се направи, но ще се наложи да се плати. Трябва да бъдат подкупени пилотът или механикът, а най-добре бордовият инженер.

— Сега ми е ясно къде трябва да насоча усилията си. — Ако Ив можеше да докаже, че совалката му е излетяла, това щеше да бъде достатъчно, за да го сломи.

— Какво знаете за оръжейната колекция на баща ви?

— Повече, отколкото ме интересува. — Ричард се изправи неуверено. Отиде до бара и си наля някакъв алкохол. Изпи го на един дъх, като лекарство. — Той обича оръжията си и често ги показва. Опитва се да събуди интерес и у мен, когато бях по-млад. Но Рурк може да ви каже, че не успя.

— Ричард вярва, че оръжията са опасен символ на властта. А аз мога да ти кажа, че Деблас от време на време използваше черната борса.

— Защо не го спомена по-рано?

— Защото не ме попита.

За момент тя изостави тази тема.

— Баща ви познава ли охранителните системи от техническа гледна точка?

— Определено. Гордее се, че знае как да се защити. Това е една от малкото теми, по които говорим, без да се караме.

— Бихте ли го определили като специалист?

— Не — каза Ричард бавно. — По-скоро е талантлив аматьор.

— А отношенията му с шефа Симпсън? Как бихте ги определили?

— Търси изгодата. Смята Симпсън за глупак. Баща ми обича да използва глупаците. — Внезапно той се отпусна в един стол. — Извинете ме. Не мога повече. Трябва ми време. Имам нужда от съпругата си.

— Добре, господин Деблас. Ще поставя баща ви под наблюдение. Няма да можете да се приближите до него, без да ви забележат. Недейте опитва, моля ви.

— Смятате, че ще се опитам да го убия? — Ричард се изсмя тъжно и погледна ръцете си. — Бих искал. Заради онова, което стори на дъщеря ми, сестра ми и на мен. Но няма да ми стигне смелост.

Когато излязоха навън, Ив се отправи към колата, без да поглежда Рурк.

— Подозираше ли? — попита тя.

— Че Деблас е замесен ли? Да.

— Но не ми каза.

— Не. — Рурк я спря, преди да отвори вратата. — Това беше само усещане, Ив. Нямах абсолютно никаква представа за Катрин. Подозирах, че има някаква връзка между Шарън и Деблас.

— С прекалено меки думи описваш отношенията им.

— Предположих го — продължи той — заради начина, по който тя говори за него по време на единствената ни вечеря. Но още веднъж ти повтарям, това беше само някакво чувство. Не разполагам с факти. То не би помогнало на разследването ти. Освен това — добави той и я обърна към себе си — след като те опознах, не ти казах, защото не исках да те нараня. — Тя извърна глава. Той търпеливо я обърна. — Няма кой да ти помогне, нали?

— Не става дума за мен — въздъхна тя дълбоко. — Не мога да мисля за това, Рурк. Не мога. Ако го направя, ще объркам всичко и той ще се измъкне. Изнасилвал, убивал и упражнявал сексуален тормоз върху деца, които е трябвало да защитава. Няма да му се размине!

— Не каза ли на Катрин, че единственият начин да се пребориш, е като разкажеш всичко?

— Имам работа.

Той овладя гнева си.

— Предполагам, че смяташ да отидеш до летището във Вашингтон, където Деблас държи совалката си.

— Да. — Тя се качи в колата, а Рурк се отправи към мястото на шофьора. — Можеш да ме оставиш на най-близката спирка.

— Идвам с теб, Ив.

— Чудесно, трябва да се обадя.

Докато той караше по криволичетата уличка, тя набра номера на Фийни.

— Попаднах на гореща следа — каза тя, преди той да се е обадил. — Пътувам към Източен Вашингтон.

— Имаш гореща следа ли? — Гласът на Фийни прозвуча като песен. — Само да видиш последните й записи, Далас. Те са направени сутринта преди убийството. Един Господ знае защо ги е занесла в банката. Късмет. Имала е среща в полунощ. Познай с кого?

— С дядо си.

Фийни заекна:

— Мамка му, Далас, откъде разбра?

Ив притвори очи за миг.

— Каж ми, че всичко е записано, Фийни. Че тя го е назовала.

— Нарича го сенатора, нарича го старото копеле дядо ми. И с голям кеф пише за петте хиляди долара, които му струва всяко чукане. Цитирам:

„Направо си заслужава да го оставя да се лигави по мен, а освен това скъпият ми дядо все още има сили. Мръсно копеле. Сделката си я бива — пет хиляди на всеки две седмици. Но си заслужавам парите. Не както когато бях дете и ме използваше. Ролите са разменени. Аз няма да се превърна в сухар като горката леля Катрин. Сега трупам пари. А някой ден, когато ме отегчи, ще изпратя дневниците си до пресата. Ще ги размножа. Копелето полудява, когато го заплашвам с това. Може би довечера ще го накарам да се поизпоти. Ще го постресна. Господи, прекрасно е, дето го принуждавам да се гърчи като червей след всичко, което ми причини.“

— Фийни поклати глава. — Сделката е била дългосрочна. Споменава се няколко пъти. Тя е спечелила доста от изнудване — има имена и грехове. Но сенаторът е бил при нея в нощта на убийството. Хванахме го натясно.

— Можеш ли да ми извадиш заповед за арест?

— Командирът нареди да ти я изпратя веднага щом се обадиш. Каза да го арестуваш. Предумишлено убийство, по три параграфа.

Тя бавно въздъхна.

— Къде да го открия?

— Той е в сградата на Сената, защитава Закона си за нравствеността.

— Прекрасно! Тръгвам. — Тя изключи телефона и се обърна към Рурк. — Това нещо може ли да върви по-бързо?

— Сега ще видим.

Ако заедно със заповедта за арестуване Уитни не бе изпратил нареждане да действа дискретно, Ив щеше да влезе тържествуващо в Сената и да му сложи белезниците пред очите на всички. Но и начинът, по който протече задържането му, я удовлетвори.

Тя изчака, докато той завърши прочувствената си реч за моралната деградация на страната, за дебнещата поквара, произтичаща от безразборните връзки, контрола върху бременността, генното инженерство. Наблегна върху липсата на морал у младото поколение, незачитането на религията в семейството, училището и работата. „Нацията ни е станала безбожна. Конституционното ни право да носим оръжие беше отменено от либералната левица.“ Изпъстри изказването си с цифри за жестоките престъпления, разрухата в града, нелегалните наркотици — според сенатора всичко това се дължеше на задълбочаването на моралния упадък, на леките наказания за престъпниците и на снизходителното отношение към сексуалната свобода. На Ив й призля, докато го слушаше.

— През 2016 година — каза тихо тя, — в края на Градския бунт, преди забраната за използване на оръжие, само в Манхатън имаше повече от десет хиляди убити или ранени при престрелки.

Тя продължи да слуша пропитата с отрова реч на Деблас, а Рурк сложи ръка на кръста й.

— Преди да легализираме проституцията, всеки три секунди имаше изнасилване или опит за изнасилване. Разбира се, те съществуват и сега, но са свързани не толкова със секса, колкото с властта, а броят им значително намаля. Лицензираните проститутки нямат сводници, така че никой не ги бие, малтретира или убива. Не могат да използват наркотици. Имаше времена, когато жените ходеха при касапите, за да се отърват от нежеланата бременност. Рискуваха живота си, за да не го съсипят. Преди да се появи генното инженерство, се раждаха слепи, глухи и увредени деца. Науката даде възможност недъзите да се лекуват ин витро. Нашият свят не е идеален, но можеше да е много по-лош.

— Досещаш ли се какво ще му се случи, когато пресата научи за това?

— Ще го разпънат на кръст — промърмори Ив. — Дано обаче не го изкарат мъченик.

— Това няма да стане. Гласът на моралното право — подозиран за кръвосмешение, връзки с проститутки, убийство! Мисля, че с него е свършено — кимна Рурк.

Ив чу оглушителните аплодисменти в залата. От звука личеше, че екипът на Деблас се е смесил със зрителите.

„Дискретността да върви по дяволите“, помисли си тя, когато гонгът удари и бе обявена едночасова почивка. Промъкна се през тълпата и се изправи пред Деблас. Той приемаше поздравления от поддръжниците си за красноречивата реч; потупваха го по гърба.

Изчака, докато я забележи. Изглежда я, видя Рурк и устните му се свиха.

— Лейтенант, ако желаете да разговаряте с мен, можем да се срещнем в кабинета ми. Насаме. Ще ви отделя десетина минути.

— Ще имате достатъчно време, сенаторе. Вие сте арестуван. Обвинен сте в убийството на Шарън Деблас, Лола Стар и Джорджи Касъл. — Когато той се възпротиви и се разнесе тревожен шепот, тя повиши глас. — Допълнителните обвинения включват изнасилването на дъщеря ви Катрин Деблас и на внучката ви Шарън Деблас.

Той все още стоеше като вцепенен от шока, когато тя изви ръцете му на гърба и сложи бележниците.

— Имате право да не правите никакви изявления.

— Това е грубо посегателство — избухна, след като изслуша стандартните текстове, отнасящи се до правата му. — Аз съм сенатор на Съединените щати и се ползвам с имунитет.

— А тези федерални агенти ще ви придружат — добави тя. — Имате право на адвокат. — Продължи да изброява правата му, а блясъкът в очите ѝ накара федералните служители и наблюдателите да отстъпят. — Разбирате ли правата си?

— Ще ти отнема значката, кучко! — Докато го превеждаше през тълпата, от гърдите му се изтръгна хриптене.

— Приемам думите ви като потвърждение. Успокойте се, сенаторе. Не искаме да получите сърдечен удар. — Тя се наведе към ухото му. — Не можеш да ми отнемеш значката, копеле, защото аз ще те довърша. — Ив се обърна към федералните агенти: — Чакат го в Ню Йорк.

Думите ѝ едва се чуваха. Деблас крещеше и настояваше да бъде освободен незабавно. Сенатът сякаш се беше възпламенил. Забеляза, че Рокман се приближи към нея. По лицето му се четеше ярост.

— Правите огромна грешка, лейтенант.

— Напротив. Вие сгрехихте в едно изявление. Смятам, че то ще ви направи съучастник. Ще се заема с това, щом се върна в Ню Йорк.

— Сенаторът Деблас е изключителен човек. Вие сте пионка на Либералната партия и плановите ѝ да го унищожат.

— Сенаторът Деблас е упражнявал сексуален тормоз върху собствените си деца. Той е изнасилвач и убиец. А пък аз, приятелче, съм полицаят, който му натри носа. По-добре се обади на адвокат, ако не искаш да загазиш заедно с него.

Рурк трябваше да полага усилия да не я сграбчи в прегръдките си, докато тя си проправяше път из коридорите на Сената. Представителите на средствата за масово осведомяване ѝ досаждаха, но тя ги подминаваше, сякаш не съществуваха.

— Харесва ми стилът ти, лейтенант Далас — каза той, когато се добрах до колата. — Много ми харесва. Между другото, вече не мисля, че съм влюбен в теб. Защото съм сигурен в това.

Тя преглътна мъчително, защото ѝ призля.

— Да се махаме оттук. Да се махаме!

Самообладанието ѝ стигна до самолета. С усилие на волята успя да запази гласа си равен и безизразен, докато докладваше на началника

си. После заговори неуверено, изведнъж се изтръгна от прегръдката на Рурк, втурна се в тоалетната и заповръща.

Рурк стоеше безпомощен от другата страна на вратата. Доколкото я познаваше, тя щеше да се почувства още по-зле, ако започнеше да я успокоява. Той даде нареждания на стюардесата и зае мястото си. Докато чакаше, се загледа в пистата.

Вдигна глава, щом вратата се отвори. Тя беше мъртвобледа, а очите бяха прекалено големи и тъмни. Движеше се сковано, а не плавно, както обикновено.

— Съжалявам. Май много ми дойде.

Щом седна, той ѝ предложи една чаша.

— Изпий това. Ще ти помогне.

— Какво е?

— Чай с уиски.

— На работа съм — каза тя, но той яростно я прекъсна.

— Изпий го, по дяволите, или ще ти го излея в гърлото! — Той натисна бутона и нареди на пилота да излетят.

Каза си, че е по-лесно да изпие питието, отколкото да спори. Вдигна чашата, но ръцете ѝ затрепериха. Едва успя да отпие, когато зъбите ѝ се разтракаха и тя остави чашата.

Не можеше да престане да трепери. Рурк се опита да я прегърне, но тя се отдръпна. Все още ѝ се повдигаше и главата ѝ пулсираше.

— Баща ми ме изнасили — чу тя собствения си глас. Стресна се от думите си и загледа уплашено. — Много пъти. И непрекъснато ме биеше. Независимо дали се съпротивлявах или не, той продължаваше да ме изнасилва и да ме бие. И нищо не можех да направя. Човек не може да направи нищо, когато хората, които би трябвало да се грижат за него, го измъчват по този начин. Използват те и те нараняват.

— Ив. — Той хвана ръката ѝ и здраво я стисна, когато тя се опита да я измъкне. — Съжалявам. Ужасно съжалявам.

— Казаха ми, че съм била осемгодишна, когато ме открили на някаква уличка в Далас. Кървяла съм, а ръката ми била счупена. Явно ме е зарязал там. Не зная. Може и аз да съм избягала. Не помня. Но той повече не ме потърси. Никой не ме потърси.

— А майка ти?

— Не зная. Не я помня. Може би е била мъртва. Може да е била като майката на Катрин и да се е преструвала, че нищо не забелязва.

Имам само откъслечни спомени и кошмари. Дори не зная името си. Не са успели да ме идентифицират.

— Следователно си в безопасност.

— Ти никога не си се сблъсквал със системата. Няма безопасност. Има само безпомощност. Разсъбличат те с най-добри намерения. — Тя въздъхна, отпусна глава назад и притвори очи. — Не исках да арестувам Деблас, Рурк. Исках да го убия със собствените си ръце заради случилото се някога с мен. Приех го твърде лично.

— Свърши си работата.

— Да, наистина. И ще продължавам да го правя. — Но сега тя не мислеше за работата, а за живота. За нейния и неговия. — Рурк, трябва да знаеш, че в мене има някакъв вирус. Той върлува из организма ми и се появява, когато съпротивата му отслабне. Аз не съм добра партия.

— Ще рискувам. — Той вдигна ръката ѝ и я целуна. — Защо не свършим с това и да открием дали ние двамата не можем да победим.

— Досега не съм го споделяла с никого.

— Олекна ли ти?

— Не зная. Вероятно. Божичко, толкова съм изморена.

— Облегни се на мен. — Той я прегърна и положи главата ѝ на рамото си.

— Само за малко — промърмори тя. — Докато се върнем в Ню Йорк.

— Добре. — Той притисна устни до косата ѝ, надявайки се, че тя ще поспи.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Деблас отказа да говори. Адвокатите го заставиха да мълчи и държаха юздите здраво. Разпитите протичаха бавно и мъчително. Имаше моменти, когато лицето му така почервяваше от гняв, че Ив се обнадеждаваше, че ще успее да наклони везните в нейна полза.

Тя престана да отрича, че има лично отношение. Не искаше заплетен публичен процес. Искаше самопризнание.

— Имали сте кръвосмесителна връзка с внучката си Шарън Деблас?

— Клиентът ми не е потвърдил това твърдение.

Ив не обърна внимание на адвоката и се вгледа в лицето на Деблас.

— Разполагам с копие от част от дневника на Шарън Деблас, написана в деня преди убийството.

Тя хвърли листата върху масата. Адвокатът на Деблас беше издокаран, спретнат мъж с добре подрязана червеникава брада и меки сини очи. Той взе листата и ги разгледа. Каквато и да бе реакцията му, тя остана скрита зад маската на хладно безразличие.

— Това нищо не доказва, лейтенант. Убеден съм, че разбирате. Налудничавите фантазии на една мъртва жена. Жена със съмнителна репутация, която отдавна е чужда на семейството си.

— Станало ви е навик, сенатор Деблас. — Ив упорито продължаваше да говори на обвиняемия, а не на защитника му. — Упражнявали сте сексуален тормоз върху дъщеря си Катрин.

— Абсурд! — изтърси Деблас, преди адвокатът му да вдигне ръка и да го накара да замълчи.

— Имам показанията на члена на Конгреса Катрин Деблас, подписани и потвърдени пред свидетели. — Ив подаде листа и адвокатът го грабна от пръстите ѝ, преди сенаторът да помръдне.

Прегледа го, после сложи ръка върху него.

— Вероятно не сте наясно, че за жалост в семейството има документирані умствени увреждания. Дори и в момента съпругата на

сенатора е под наблюдение.

— Знаем това. — Ив дори не погледна адвоката. — Смятаме да проучим състоянието ѝ и причините за него.

— Членът на Конгреса Деблас също е лекувана от депресия, параноя и стрес — продължи адвокатът със същия невъзмутим тон.

— Ако е така, сенатор Деблас, то корените се крият в систематичния и продължителен тормоз, който сте ѝ причинявали като дете. Били сте в Ню Йорк в нощта на убийството на Шарън Деблас — смени темата тя, — а не в Източен Вашингтон, както твърдахте първоначално.

Преди адвокатът да успее да ѝ попречи, тя се наведе напред и впи поглед в Деблас.

— Нека ви кажа как се е случило. Взели сте частната си совалка, като сте платили на пилота и бордовия инженер да фалшифицират дневника. Отишли сте в апартамента на Шарън, любили сте се с нея и сте направили запис на акта за собствени цели. Носели сте у себе си пистолет — трийсет и осемкалибровия „Смит енд Уесън“. И понеже тя ви се е подигравала и не сте могли да понесете напрежението от непрекъснатите заплахи, че ще ви разкрие, сте я застреляли. С три куршума — един в главата, един в сърцето и един в чатала.

Тя говореше бързо и бе приближила лицето си до неговото. Усещаше мириса на потта му и това ѝ доставяше удоволствие.

— Последният изстрел е много хитър ход. Заличили сте възможността да се докаже извършването на полов акт. Разкъсали сте ѝ вътрешностите. Може би действието ви е било символично, а може и да е продиктувано от чувството ви за самосъхранение. Защо сте носили оръжие? Планирали ли сте действията си? Били ли сте решили да приключите веднъж завинаги?

Деблас започна да върти очи неспокойно. Дишането му стана бързо и мъчително.

— Клиентът ми не е потвърдил притежаването на споменатото оръжие.

— Клиентът ви е отрепка!

Адвокатът се задъха:

— Лейтенант Далас, говорите за сенатор на САЩ.

— Значи високопоставена отрепка. Стъписахте се, нали, сенаторе? Кръвта, изстрелите, пистолетът в ръката ви. Вероятно не сте

вярвали, че наистина ще го направите? Не сте били убеден до мига, когато сте се ядосали и сте дръпнали спусъка. Но след като извършихте престъплението, нямаше връщане назад, нали? Трябваше да прикриете следите си. Тя щеше да ви съсипе, никога нямаше да ви остави на спокойствие. Тя не беше като Катрин. Шарън нямаше да се скрие и да страда от срам и вина и да трепери от страх. Тя използваше действията ви срещу самия вас, така че се налагаше да я убие. После трябваше да заличите следите си.

— Лейтенант Далас...

Ив не откъсваше очи от Деблас, нито обърна внимание на предупреждението на адвоката и продължи да го напада:

— Беше вълнуващо, нали? Можеше да ви се размине. Вие сте сенатор на САЩ, дядо на жертвата. Кой би си помислил, че вие сте убиецът? Разположили сте я на леглото, задоволили сте егото си. Можехте да го направите отново, нали? Убийството отпусти някакво чувство у вас? Какъв по-добър начин да прикриете следите си, от това да го направите да изглежда като действие на някой маниак? — Тя изчака, докато Деблас вдигна чашата с вода и жадно отпи. — Маниак на свобода. Пъхнали сте една бележка под нея. Облекли сте се — сега вече по-спокоен, но все пак напрегнат. Нагласили сте телефона да се свърже с полицията в три без пет. Било ви е необходимо време, колкото да слезете долу и да се справите с лентите за запис на охранителната система. Върнали сте се в совалката и сте отпътували за Източен Вашингтон, за да изчакате и да изпълните ролята си на потресен дядо.

През цялото време Деблас не продума. Но един мускул играеше по бузата му, а погледът му не се спираше на едно място.

— Забележителна история, лейтенант — намеси се адвокатът. — Но си остава само това — история. Предположение. Отчаян опит на полицията да излезе от затрудненото положение и да се покаже пред пресата и жителите на Ню Йорк. И, разбира се, моментът е избран отлично — тези смешни и провокационни обвинения да бъдат отправени срещу сенатора точно когато той поставя за разискване закона за нравствеността.

— Как се спряхте на другите две? Как избрахте Лола Стар и Джорджи Касъл? Вече набеязали ли сте си четвъртата жертва, петата, шестата? Смятате ли, че след това щяхте да спрете? Щяхте ли да имате

сили да го направите, когато това ви е карало да се чувствате толкова могъщ и непобедим?

Деблас вече не беше зачервен. Беше посивял, дишането му бе мъчително, от гърдите му се изтръгваха хрипове. Когато отново посегна към чашата, ръката му се разтрепери и той я изпусна на пода.

— Разпитът приключи. — Адвокатът стана и помогна на Деблас да се изправи. — Клиентът ми е с крехко здраве. Необходима му е незабавна медицинска помощ.

— Клиентът ви е убиец. Ще получи необходимата помощ в наказателната колония през остатъка от живота си. — Тя натисна един бутон. Вратата на залата за разпит се отвори и влезе един войник. — Извикайте лекар — нареди тя. — Сенаторът се чувства малко напрегнат. Ще става още по-лошо — предупреди тя и се обърна към Деблас: — Още не съм започнала.

Два часа по-късно, след като бе подредила в папка докладите и се бе срещнала с прокурора, Ив се опитваше да се промъкне през задръстването. Бе прочела голяма част от дневниците на Шарън Деблас. Сега трябваше да се откъсне от мислите си за извращения мъж и младото момиче, което той бе превърнал в жена, неуравновесена като него самия.

Ив знаеше, че това лесно би могло да бъде нейната история. Човек трябваше да направи своя избор — онова, което бе избрала Шарън, я бе погубило.

Искаше да се разтовари, да прехвърли събитията стъпка по стъпка с някого, който щеше да я изслуша, подкрепи и разбере. Някой, който поне за кратко щеше да застане между нея и сенките от миналото ѝ. И онова, което е могло да се случи.

Подкара колата към Рурк.

Когато телефонът в колата ѝ иззвъня, тя се помоли да не я викат обратно в службата.

— Далас слуша.

— Здравсти, хлапе. — Умореното лице на Фийни се появи на екрана. — Току-що изгледах дисковете с разпита. Добре си се справила.

— Бих отишла и по-далеч, ако не трябваше да се боря с проклетия адвокат. Ще пречупя Деблас, Фийни. Кълна ти се.

— Сигурен съм. Залагам на теб. Но трябва да ти кажа нещо не особено приятно. Деблас има проблеми със сърцето.

— Господи, няма да ни избяга, нали?

— Не, дадох му лекарства. Носи се слух, че ще повторят лечението следващата седмица.

— Добре — отдъхна си тя. — Искам да живее дълго. В затвора.

— Имаме силни доказателства. Прокурорът е готов да те похвали, но междувременно пуснаха Деблас.

Тя удари спирачки. Зад нея прозвучаха пронизителни клаксони, които я принудиха да паркира на ъгъла на Десета улица и да задръсти платното за обръщане.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Фийни премига съчувствено.

— Освободен е под гаранция. Нали разбираш: сенатор на САЩ, посветил живота си на патриотичния дълг; солта на земята, добро сърце, а има и съдия на разположение.

— По дяволите! — Тя задърпа косата си, докато болката се изравни с чувството на безсилие. — Ние го обвиняваме в убийство по три параграфа. Прокурорката каза, че няма да приеме гаранция.

— Тя беше сразена. Адвокатът на Деблас произнесе такава реч, че можеше да накара и камъните да се разплачат, а мъртвите да се изправят в гробовете си. Деблас вече е в Източен Вашингтон, за да си почива според препоръката на доктора. Разпитите са прекратени за следващите тридесет и шест часа.

— По дяволите! — Тя удари волана с длан. — Няма значение — мрачно добави тя. — Може да се преструва на болен възрастен държавник, ако иска, може да танцува степ в мемориала на Линкълн, но той е в ръцете ми!

— Командирът се притеснява, че отсрочката ще даде възможност на Деблас да задвижи връзките си. Искат да отидеш при прокурора и отново да отработите всичко утре в осем часа сутринта.

— Ще бъда там. Фийни, той няма да ни се измъкне.

— Трябва да си сигурна, че добре си затегнала примката, хлапе. Ще се видим в осем.

— Да. — Напълно побесняла, тя отново се включи в движението. Помисли да се прибере вкъщи и да се зарови из доказателствата, но вече бе на пет минути от дома на Рурк, Ив предпочете да го използва като слушател.

Бе убедена, че ще се съгласи да играе ролята на опонент. И да я успокои, така че да разсъждава, без бушуващите чувства да ѝ пречат. Не биваше да позволява да ѝ пречат, не биваше непрекъснато да си представя Катрин. Срамът, страха и вината.

Много трудно беше да се освободи от тях. Знаеше, че иска Деблас да плати както за Катрин, така и за трите мъртви жени.

След проверката на портала влезе и бързо зави по алеята. Сърцето ѝ заби като лудо, докато се изкачваше по стълбите. Глупачка, упрекна се тя. Приличаше на разгонена тийнейджърка. Но се усмихна, когато Съмърсет отвори вратата.

— Трябва да видя Рурк — каза тя, като се промъкна край него.

— Съжалявам, лейтенант. Рурк не е вкъщи.

— О! — Усещането за празнота я накара да се почувства смешна. — Къде е?

Лицето на Съмърсет остана безизразно.

— Мисля, че има делова среща. Трябваше да отмени важно пътуване до Европа и остана да работи до късно.

— Добре. — Котаракът се втурна по стъпалата и веднага започна да се гали в краката ѝ. Тя го прегърна и го почеса по корема. — Кога ще се прибере?

— Това си е негова работа. Не е длъжен да ме уведомява.

— Виж какво, приятелче, не съм принуждавала Рурк да прекарва скъпоценното си време с мен. Така че най-после свали картите и ми обясни защо винаги, когато се появя тук, се държиш така кретенски, сякаш съм някакъв натрапник?

Лицето на Съмърсет пребледня от изненада.

— Не съм свикнал с груби маниери, лейтенант Далас. За разлика от вас.

— На мен ми прилягат.

— Права сте. — Съмърсет изпъна гръб. — Рурк е мъж с изискан вкус и стил. Освен това е влиятелен. Общува с крале и президенти. Придружава жени с безупречно потекло и възпитание.

— А аз нямам нито знатен произход, нито възпитание. — Тя би се изсмяла, ако стрелата не бе попаднала точно в целта. — Изглежда дори мъж като Рурк понякога харесва невъзпитаните жени. Кажи му, че съм взела котарака — заяви тя и си тръгна.

Каза си, че Съмърсет е безподобен сноб. А мълчаливият интерес на котарака, докато завиваше по пътя, я успокои. Не се нуждаеше от одобрението на някакъв си тесногърд иконом. Котаракът сякаш мислено я подкрепи, премести се в скута ѝ и започна да пристъпя по бедрата ѝ.

Тя се намръщи, когато ноктите му се забиха в крака ѝ, но не го отмести.

— Май трябва да ти измислим име. Никога не съм имала домашен любимец — промърмори тя. — Не зная как те е наричала Джорджи, но ще започнем на чисто. Не се безпокой, няма да е Пухи, а нещо по-мъжко.

Тя влезе в гаража, паркира и видя жълтата светлина, която мигаше на стената над нейното място. Предупреждаваше я, че е закъсняла с наема за паркинга. Ако светлината станеше червена, щеше да се включи преградата и край.

Тя изруга наум. Не ѝ бе останало време да плати сметките, а сега осъзна, че трябваше да прекара поне една вечер, за да подреди бъркотията в банковата си сметка.

Грабна котарака под мишница и се приближи към асансьора.

— Може би Фред. — Наведе се и погледна в непроницаемите му очи. — Не, не ти отива Фред. Господи, сигурно тежиш десет кила. — Намести чантата си и влезе в асансьора. — Ще трябва да помислим за името ти, Дундьо.

В мига, в който го пусна в апартамента си, той изчезна в кухнята. Ив прие съвсем сериозно задълженията си на стопанка на домашен любимец, хем по този начин щеше да отложи досадните сметки. Занесе му чинийка мляко и изостанала китайска храна, която леко се бе вмирисала.

Котаракът явно не беше много придирчив към храната и се нахвърли лакомо върху яденето.

Тя се загледа в него и се замисли. Къде ли беше Рурк? Имаше нужда от него. Още нещо, върху което трябваше да помисли.

Не знаеше колко сериозно да приеме думите му, че е влюбен в нея. За различните хора любовта имаше различно значение. Никога през живота си не бе обичала.

Наля си чаша вино, но не отпи, а само го гледаше намръщено.

Изпитваше някакво чувство към Рурк. Нещо ново и силно, което я караше да се чувства неловко. По-добре да остави нещата такива, каквито са. Прибързаните решения често водеха до разкаяние.

Защо, по дяволите, той не си беше вкъщи?

Тя отмести недокоснатото вино и прокара ръка през косата си. Това е най-големият проблем, когато се привържеш към някого. Човек се чувства самотен при отсъствието му.

Припомни си, че я чака работа. Трябваше да приключи с делото и да уреди личните си сметки. Можеше да си вземе и една гореща вана, която да отнеме част от напрежението ѝ, преди да се подготви за предстоящата среща с прокурора.

Остави котарака да похапва и се отправи към спалнята. Забавените ѝ от изморителния ден инстинкти се задействаха прекалено късно.

Ръката ѝ хвана оръжието, преди да е уловила напълно движението. Но после бавно се отпусна, когато съзря дългата цев на револвера.

„Колт — помисли си тя. — Четирийсет и пети калибър. Използван някога при покоряването на Американския запад. Можеше да изстреля шест патрона последователно.“

— Така няма да помогнеш на шефа си, Рокман.

— Не съм съгласен. — Той пристъпи иззад вратата и опря дулото в сърцето ѝ. — Извади бавно оръжието си, лейтенант. Пусни го на земята.

Тя не откъсваше очи от него. Лазерът беше бърз, но не по-бърз от заредения за стрелба колт. От такова разстояние щеше да ѝ направи огромна дупка. Тя пусна оръжието.

— Ритни го към мен. О! — Той се усмихна, когато ръката ѝ се плъзна към джоба ѝ. — Пейджърът. Предпочитам това да си остане между нас двамата. Добре — каза той, когато устройството падна на пода.

— Някои хора биха се възхитили на лоялността ти към сенатора, Рокман. Аз смятам, че си глупак. Едно е да лъжеш, за да му осигуриш алиби, а съвсем друго — да заплашваш полицейски служител.

— Ти си изключително умна жена, лейтенант, но правиш големи грешки. В случая не става дума за лоялност. Искам да си свалиш якето.

Тя действаше бавно, без да откъсва очи от него. Когато свали якето от едното си рамо, задейства записващото устройство в джоба му.

— Ако не ме държиш на прицел заради лоялността ти към Деблас, за какво тогава?

— За самосъхранение и удоволствие. Надявах се да ми се отдаде възможност да те убия, лейтенант, но не знаех как да го вменя в плана.

— В кой план?

— Защо не седнеш? На леглото. Свали си обувките и ще си побъбрим.

— Обувките ли?

— Да, моля те. Това ще бъде първата и, сигурен съм, единствената възможност да обсъдим какво съм постигнал. Обувките ти!

Тя седна, като избра мястото най-близо до свързката ѝ.

— Целият план сте го изработили заедно с Деблас, нали?

— Искаш да го съсипеш. Той можеше да стане президент и евентуално председател на Световната федерация на нациите. Приливът приближава и той можеше да го използва и да седне в Овалния кабинет.

— А ти до него.

— Разбира се. А двамата заедно бихме могли да поведем нацията и целия свят в нова посока. Правилната посока. Със силна отбрана и здрав морал.

Тя действаше бавно, свали едната си обувка и започна да развързва другата.

— Отбрана. Като на старите ти приятели от Сейфнет?

Той се засмя, а очите му просветнаха.

— Страната твърде дълго време се ръководи от дипломати. Генералите ни обсъждат и преговарят, вместо да издават заповеди. С моя помощ Деблас щеше да промени това. Но ти си решена да го

унищожиш, а с него ще завлечеш и мен. Сега вече няма шанс да стане президент.

— Той е убиец, изнасилва деца...

— Той е сенатор — прекъсна я Рокман. — Няма да можеш да го осъдиш.

— Ще бъде съден и признат за виновен. Моята смърт няма да предотврати това.

— Не, но ще унищожи твоите обвинения — посмъртно и за двете страни. Преди по-малко от два часа оставих сенатор Деблас в кабинета му в Източен Вашингтон. Бях до него, когато избра Магнум 457 — един много мощен пистолет. Наблюдавах го, когато налага цевта и умря като патриот.

— Божичко! — Призля ѝ, когато си представи картината. — Самоубийство!

— Воин, който пада върху меча си. — В гласа на Рокман се долавяше възхищение. — Казах му, че това е единственият начин и той се съгласи. Никога не би изтърпял унижението. Когато открият неговото и твоето тяло, репутацията на сенатора отново ще е безупречна. Ще се докаже, че е умрял няколко часа преди теб. Не би могъл да те убие, а тъй като методът ще е точно както при другите убийства и както бе обещано, ще последват още две, доказателствата срещу него вече няма да имат значение. Ще му бъде отдадена нужната почит. Ще заведе дело за обида и позор и ще заема мястото му.

— Това не ти е политика, по дяволите! — Тя се изправи, готова за удара. Беше благодарна, че не използва пистолета, а опакото на ръката си. Завъртя се и се строполи върху нощното шкафче. Чашата, която бе оставила там, се разби на пода.

— Ставай!

Тя леко изстена. Наистина бузата ѝ пламтеше и болката замъгляваше погледа ѝ. Надигна се, извърна се, като внимаваше да закрива с тялото си свръзката, която беше включила ръчно.

— С какво ще ти помогне убийството ми, Рокман?

— Доста ще ми послужи. Ти беше острието на разследването. Имаш любовна връзка с мъжа, който беше първият заподозрян. Репутацията и мотивите ти ще бъдат поставени под съмнение след твоята смърт. Голяма грешка е предоставянето на власт в ръцете на една жена.

Ив избърса кръвта от устата си.

— Май не обичаш жените, а, Рокман?

— И от тях има някаква полза, но в края на краищата всички са курви! Може и да не си продала тялото си на Рурк, но той те е купил. Убийството ти всъщност няма да наруши модела, който съм създал.

— Ти ли си го създал?

— Нали не вярваше, че Деблас е способен да планира и проведе тази безупречно изпипана серия от убийства? — Той изчака, докато се убеди, че тя го разбра. — Да, той уби Шарън. Импулсивно. Не съм сигурен дали изобщо го е замислял. После се изплаши.

— Значи си бил с него, когато я е убил.

— Чаках го в колата. Винаги го придружавах при срещите му с нея. Аз шофирах, защото се доверяваше единствено на мен.

— Собствената му внучка. — Ив не посмя да се обърне, за да се увери, че разговорът се предава. — Не те ли отвращава това?

— Тя ме отвращаваше, лейтенант. Тя използваше слабостта му. Всеки мъж си има някоя слабост, но тя я използваше и го заплашваше. След като умря, разбрах, че така е най-добре. Иначе щеше да изчака, докато стане президент, и после щеше да му забие ножа.

— Така че му помогна да заличи следите.

— Разбира се. — Рокман повдигна рамене. — Радвам се, че ни се отдаде тази възможност. Жалко, че не можах да се възползвам от услугите ѝ, но ще наваксам с теб.

Егото, припомни си тя. Не само интелигентност, но его и суета.

— Трябвало е да действаш бързо — отбеляза тя. — И си се справил превъзходно.

— Да. — Усмихна се още по-широко. — Той ми се обади в колата и ми каза да се кача бързо. Беше обезумял от страх. Ако не го бях успокоил, вероятно планът ѝ да го съсипе щеше да успее.

— Обвиняваш ли я?

— Тя беше курва. Мъртва курва. — Той сви рамене, но продължаваше да стиска пистолета. — Дадох му успокоително и почистих бъркотията. Обясних му, че Шарън трябва да стане част от цял един план. Да използваме слабостите ѝ, избора на професията. Беше проста работа да се фалшифицират дисковете. Увлечението на сенатора да записва сексуалните си похождения ми даде идеята за модела.

— Да — каза тя през стиснати устни. — Много хитро.

— Изчистих мястото и пистолета. Беше проявил достатъчно разум, за да използва нерегистрирано оръжие, затова го оставих. И това използвах като част от модела на убийствата.

— Значи си ги използвал — тихо каза Ив. — И него, и Шарън.

— Само глупаците пропускат предоставените им възможности. След като си тръгнахме, му разкрих плана си. Използвахме връзките на Симпсън, за да окажем натиск и да получим информация. Жалко, че сенаторът ми каза твърде късно за дневниците й. Налагаше се да рискувам и да се върна. Но както вече знаем, тя ги бе скрила.

— Ти си убил Лола Стар и Джорджи Касъл. Убил си ги, за да прикриеш първото престъпление.

— Да. Но за разлика от сенатора, това ми достави удоволствие. От началото до края. Просто трябваше да подбера имената им и мястото на действие.

В този миг й беше малко трудно да се зарадва, че тя се оказа права, а не компютърът. Убийците действително бяха двама.

— Ти не си ги познавал! Изобщо не си ги познавал?

— А трябваше ли? — засмя се той. — Нямахме никакво значение кои са те. Интересуваше ме само едно — с какво се занимават. Курвите ме дразнят. Жените, които разтварят краката си, за да използват мъжките слабости, ме дразнят. И ти ме дразниш, лейтенант.

— А дисковете? — Къде, по дяволите, се бавеше Фийни? Защо дежурната част не нахлуваше през вратата й. — Защо ми ги изпрати?

— Харесваше ми как се въртиш наоколо като мишка, надушила сиренето. Жена, която си мисли, че може да разсъждава по мъжки. Аз те насочих към Рурк, но ти се поддаде на чара му. Много типично. Разочарова ме. Вълнуваше се, лейтенант, вълнуваше се от убийствата и от смъртта на онова момиче, което не успя да спасиш. Но извади късмет, който сега ще се обърне срещу теб.

Той се приближи до тоалетката, където го очакваше камерата му. Включи я.

— Съблечи се.

— Можеш да ме убиеш — каза тя, а стомахът й се сви. — Но няма да ме изнасилиш.

— Ще правиш каквото ти казвам. Всички го правят. — Той насочи пистолета към корема й. — Другите ги прострелвах първо в

главата. Умираха моментално и вероятно безболезнено. Имаш ли някаква представа колко ще те боли, ако те прострелям с четирийсет и петкалибров в корема? Ще ме молиш да те довърша. — Очите му проблеснаха зловещо. — Събличай се!

Ив отпусна ръце. Щеше да изтърпи болката, но не й кошмара. И двамата не забелязаха как котаракът се промъкна в стаята.

— Решавай, лейтенант! — каза Рокман и подскочи, когато котаракът мина между краката му.

Ив се хвърли напред с наведена глава, използвайки ускорението на тялото си, за да го притисне до стената.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Фийни се забави на връщане от закусвалнята. В ръката си държеше половин соев хамбургер. Помота се около машината за кафе, като разговаряше с двама полицаи за подробностите около грабежите. Разказваха си различни истории и Фийни реши, че може да изпие още една чаша кафе, преди да стане късно.

Едва не отмина кабинета си. Представяше си как седи пред телевизора със студена бира в ръка. Ако имаше късмет, съпругата му можеше да му отдели малко внимание.

Но той спазваше навиците си. Надникна в кабинета си, за да се убеди, че компютърът му е изключен. Чу гласа на Ив.

— Хей, Далас, какво те води... — Спря, когато огледа празния си кабинет. — Май много работя — промърмори той и отново я чу.

— Значи си бил с него, когато я е убил.

— Мили боже!

На екрана се виждаше много малко. Ив беше обърната с гръб и седеше на леглото. Рокман не се виждаше, но гласовете им се чуваха съвсем ясно. Фийни се молеше да не е закъснял, когато се обади на Централата.

Ив чу мяукането на котарака, когато настъпи опашката му, чу, че пистолетът падна на земята. Рокман беше по-висок и по-силен от нея. И твърде бързо се съвзе от удара ѝ. Личеше, че е бил обучаван да се бие.

Тя се бореше ожесточено. Не бе способна да действа хладнокръвно. Използваше зъбите и ноктите си.

Ударът в ребрата спря дъха ѝ. Усети, че пада, и го повлече със себе си. Строполиха се на пода и въпреки че тя се претърколи, той се оказа върху нея.

Звезди изскочиха от очите ѝ, когато главата ѝ се блъсна в пода.

Ръката му стисна гърлото ѝ, като натискаше гръкляна ѝ. Тя посегна към очите му, но не успя да ги достигне и одра бузата му. Той изстена като ранено животно. Ако беше използвал свободната си ръка, за да я удари, тя сигурно щеше да изгуби съзнание, но вместо това Рокман се мъчеше да достигне пистолета. Тя успя да го удари по лакътя и ръката му около гърлото ѝ леко охлаби хватката си. Тя пое дълбоко въздух и заедно с него се опита да хване пистолета.

Но той го достигна пръв.

Рурк пхна пакета под мишница, докато влизаше в сградата на Ив. Зарадва се, че го бе потърсила. Дано ѝ стане навик. Смяташе да я придума да си вземе няколко почивни дни, след като приключи делото. Притежаваше един остров в Западна Индия и смяташе, че идеята ще ѝ допадне.

Натисна интеркома, усмихвайки се, защото си представи как плуват голи в кристалночистата вода, как се любят под парещите лъчи на слънцето. В този миг до него като че се разтвори адът.

— Махай се от пътя! — Фийни влетя като вихър, следван от дванайсет униформени полицаи. — Полиция!

— Ив! — Рурк пребледня, но успя със сила да се вмъкне в асансьора.

Фийни не му обърна внимание и изрева в пейджъра:

— Завардете всички изходи. Снайперистите да заемат позиции.

Рурк безпомощно стискаше юмруци.

— Деблас ли?

— Рокман! — отвърна му Фийни, като броеше всеки удар на сърцето си. — Хванал я е. Стой настрана, Рурк!

— Няма да стане!

Фийни го изглежда. Не можеше да задели няколко униформени мъже да го задържат, а имаше чувството, че ако се наложи, Рурк ще събори и стената заради Ив.

— Тогава ще правиш каквото ти наредя.

Чуха изстрела, когато вратата на асансьора се отвори.

Рурк беше на две крачки пред Фийни. Блъсна вратата на Ив. Отстъпи, изруга и двамата с Фийни се засилиха отново.

Болката я прониза като лед. После отстъпи място на гнева. Ив заби нокти в ръката, с която държеше пистолета. Лицето на Рокман беше до нейното. А тялото му я притискаше — напомняха пародия на любеща се двойка. Китката му беше хлъзгава от собствената му кръв.

Тя изруга, а той се усмихна.

— Биеш се като жена. — Разтърси глава, за да махне косата от очите си и от издраната буза потече кръв. — Сега ще те изнасиля. Последното нещо, което ще научиш преди смъртта си, е, че не си по-добра от уличниците.

Тя се отпусна. Възбуден от победата си, той разкъса блузата ѝ.

Усмивката му застина, когато тя заби юмрук в устата му. Кръвта закапа върху нея като топъл дъжд. Тя отново го удари, чу как изпука хрущяла на носа му и усети как бликна още кръв. Бърза като змия, тя се освободи.

И отново го удари — заби лакът в челюстта му, прасна го с юмрука в лицето, крещеше и ругаеше, сякаш думите ѝ можеха да го наранят като юмруците ѝ.

Не чу блъскането на вратата. Заслепена от ярост тя обърна Рокман по гръб, възседна го и продължи да го налага с юмруци по лицето.

— Ив. Мили боже!

Рурк и Фийни едва успяха да я откъснат от Рокман. Тя размахваше юмруци и ръмжеше, докато Рурк не притисна лицето ѝ към гърдите си.

— Стига! Всичко свърши! Свърши!

— Искаше да ме убие. Той е убил Лола и Джорджи. Искаше и мен да убие, но първо смяташе да ме изнасили. — Тя се отдръпна и избърса кръвта и потта от лицето си. — Това му беше грешката.

— Седни! — Ръцете му трепереха и лепнеха от кръвта, когато я остави на леглото. — Боли те.

— Още не. Но всеки момент ще започне. — Тя пое дълбоко въздух и издиша. Беше полицайка, по дяволите, и трябваше да се държи като такава. — Чул си предаването — обърна се към Фийни.

— Да. — Той извади носната си кърпа и избърса потното си лице.

— Защо, по дяволите, се забави толкова? — Опитва се да се усмихне. — Изглеждаш малко разстроен, Фийни.

— Майната му. Толкова неща се случиха днес. — Той включи пейджъра. — Положението е овладяно. Трябва ни линейка.

— Не желая да ходя в болница.

— Не ти, хлапе, а той. — Той погледна към Рокман, който изстена.

— След като се съвземе, задръжте го за убийствата на Лола Стар и Джорджи Касъл.

— Сигурна ли си?

Краката ѝ трепереха, но тя се изправи и вдигна якето си.

— Всичко съм записала — каза Ив и извади записващото устройство. — Деблас е убил Шарън, но в крайна сметка нашият човек е съучастникът му. И искам да бъде обвинен в опит за изнасилване и убийство на полицейски служител. Параграфи Б и Д.

— Дадено. — Фийни сложи записващото устройство в джоба си. — Господи, Далас, не приличаш на себе си.

— Предполагам. Разкарай го оттук, Фийни!

— Разбира се.

— Дай да ти помогна. — Рурк се наведе и хвана Рокман под мишниците. Изправи го и застана пред него. — Погледни ме, Рокман. Виждаш ли ме ясно?

Рокман избърса кръвта от лицето си.

— Виждам те.

— Добре. — Рурк замахна и юмрукът му се заби във вече подутото лице на Рокман.

— Опа! — подвикна Фийни, когато Рокман отново се свлече на пода. — Май не стои здраво на краката си. — Клекна и му сложи белезниците. — Момчета, можете да го изнесете. Задръжте линейката, докато дойда. Ще пътувам с него.

Извади плика за веществени доказателства и пусна пистолета в него.

— Хубава изработка, с дръжка от слонова кост. Обзалагам се, че можеш слон да убиеш с него.

— Нима? — Ръката ѝ автоматично докосна рамото.

Фийни спря да се възхищава на пистолета и я хвана.

— По дяволите, Далас, ранена ли си?

— Не зная. — Тя произнесе думите почти като на сън и се учуди, когато Рурк откъсна ръкава на вече съдраната ѝ риза.

— Хей!

— Куршумът я е одраскал. — Гласът му звучеше глухо. Той отново скъса ръкава и го използва, за да спре кръвта. — Трябва да я прегледат.

— Предполагам, че мога да разчитам на теб за това — отбеляза Фийни. — Сигурно ще искаш да спиш някъде другаде, а, Далас? Нека изпратят хора да почистят тази бъркотия.

— Добре. — Тя се усмихна, когато котаракът се качи на леглото. — Може би.

— Тежък ден — промърмори Фийни и си засвирука.

— Ето го — прошепна тя и погали котарака. „Галахад, помисли си тя, нейния бял рицар.“

— Довиждане, хлапе.

— Благодаря ти, Фийни.

Решен да постигне своето, Рурк клекна пред нея. Изчака, докато свирукането на Фийни заглъхна.

— Изпаднала си в шок, Ив.

— Нещо подобно. Започва много да ме боли.

— Трябва да те види лекар.

Тя раздвижи раменете си.

— Мога да взема нещо обезболяващо, но първо трябва да се измия.

Огледа се и спокойно прие вида си. Блузата ѝ беше разкъсана и опръскана с кръв. Ръцете ѝ бяха изподрани, а кокалчетата — подути. Не можеше да ги свие в юмруци. Всички драскотини започваха да я болят, а раната на ръката ѝ, където бе минал куршумът, гореше като огън.

— Мисля, че не съм толкова зле, колкото изглеждам — реши тя. — Но по-добре да проверя.

Когато се опита да се изправи, той я вдигна.

— Започва да ми харесва да ме носиш. Отпускам се, а после се чувствам глупаво. В банята има разни медикаменти.

Тъй като и той искаше да види раните ѝ, я отнесе в банята и я сложи да седне върху тоалетната чиния. Откри силни обезболяващи

хапчета в почти празното чекмедже за лекарства. Подаде ѝ едно с чаша вода. После намокри една марля.

Тя вдигна косата си със здравата ръка.

— Забравих да кажа на Фийни. Деблас е мъртъв. Самоубийство. Както казват: налапал пистолета. Що за израз е това?

— Сега не се безпокой. — Рурк проми първо раната от куршума. Гледката не беше приятна, но кръвенето вече беше намаляло. Всеки медицински работник можеше да затвори раната за броени минути, но неговите ръце не спряха да треперят.

— Убийците са били двама — намръщи се тя. — Това беше проблемът. Помислих си го, но не му обърнах сериозно внимание. Компютърът показва малък процент за подобна възможност. Каква глупост.

Рурк изплакна марлята и започна да почиства лицето ѝ. Отдъхна си с облекчение, когато откри, че повечето от кръвта не беше нейна. Устните ѝ бяха разцепени, лявото ѝ око вече се подуваше. А едната ѝ скула беше посиняла. Той успя да си поеме въздух.

— Имаш много рани.

— И друг път ми се е случвало. — Лекарството започваше да действа и да облекчава болката ѝ. Тя само се усмихна, когато той я съблече до кръста и започна да проверява дали няма други рани. — Имаш страхотни ръце. Обичам да ме докосваш. Никой не ме е докосвал така. Казвала ли съм ти го вече?

— Не. — Утре едва ли щеше да си спомня какво е говорила сега. Но той щеше да ѝ напомни.

— И си толкова красив. Толкова красив — повтори тя и вдигна кръвящата си ръка към лицето му. — Чудя се какво търсиш тук?

Той хвана ръката ѝ и нежно я превърза.

— И аз си задавам същия въпрос.

Тя се усмихна глупаво и се отпусна. „Трябва да напиша доклада си“, помисли си тя. Скоро.

— Смяташ ли, че ще излезе нещо от нашата връзка? Рурк и ченгето?

— Трябва да проверим. — Имаше много драскотини, но синината около ребрата ѝ го безпокоеше най-много.

— Добре. Сега може ли да си легна? Може ли да отидем у вас, защото Фийни ще изпрати хора да снимат и да разчистват. Искam

малко да подремна, преди да напиша доклада си.

— Отиваме в най-близката клиника.

— Не. Ох! Не мога да ги понасям. Болници, поликлиники, лекари. — Тя му се усмихна подкупващо и протегна ръце. — Нека да спя в леглото ти, Рурк? Става ли? В голямото легло, точно под небето.

Тъй като нямаше нищо друго под ръка, той свали якето си и я загърна с него. После отново я вдигна, а главата ѝ се отпусна върху рамото му.

— Не забравяй Галахад. Котаракът спаси живота ми. Кой би предположил?

— Значи ще яде черен хайвер през всичките си девет живота. — Рурк щракна с пръсти и котаракът доволен го последва.

— Вратата е счупена — възкликна Ив, когато Рурк я заобиколи. — Хазяинът ще се ядоса, но аз знам как да се справя с него. — Тя целуна врата на Рурк. — Радвам се, че всичко приключи — каза тя с въздишка. — Радвам се, че си тук. Ще ми е приятно да останеш.

— Можеш да си сигурна в това. — Той леко се наведе, за да вдигне пакета, който беше изпуснал в коридора, докато бягаше към вратата ѝ. Вътре имаше прясно кафе. Щеше да му трябва, за да я подкупи, когато утре се събудеше в болничното легло.

— Тази нощ не искам да сънувам — промърмори тя и се унесе.

Той влезе в асансьора, а котаракът го последва.

— Няма — каза той и прилепи устни до косата на Ив. — Тази нощ няма да сънуваш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.